

Ne iščimo sreče, blagostanja in znanja
z lučjo naokoli, temveč odprimo
svoje srce in vse bomo našli
v sebi.

Drago

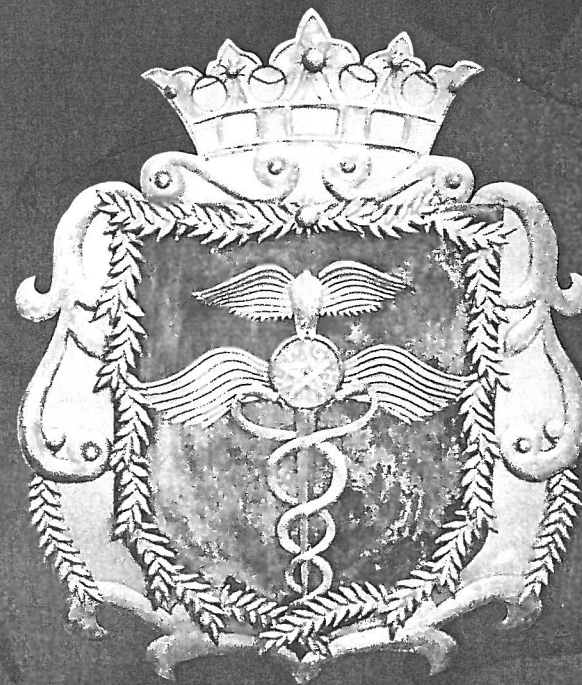
ISBN 961-90639-0-2



9 789619 063903

Drago Kavšek

NEVIDNA MOČ SIMBOLA



APOKALIPSA
V RADEČAH

NEVIDNA MOČ SIMBOLA BI APOKALIPSA V RADEČAH

Drago Kavšek

NEVIDNA MOČ SIMBOLA
ali
APOKALIPSA V RADEČAH

I. DEL

POZNIK MITJA
ZASEBNA KNJIŽNA
ZBIRKA

MOP

MEDICINSKA OPREMA POZNIK s.o.
Celje, Celovška 10, tel./fax: 063 36060

Samozaložba

Naslov publikacije: NEVIDNA MOČ SIMBOLA ali APOKALIPSA V RADEČAH / I. DEL

Avtor: Drago Kavšek

Izdajatelj in založnik: Drago Kavšek

Slika na naslovnici: Grb z lilijani na žametnem ozadju; idejna zasnova grba: Drago Kavšek, izdelava: gospod Martin Oblak - kovač umetnik iz Svibnega

Lektoriranje: Lado Golouh

Priprava za tisk: IZVOR - Proizvodnja, storitve in trgovina za bolj zdravo življenje, d.o.o. Ljubljana, Dolenjska cesta 13/1, 1000 Ljubljana, tel./faks/odzivnik/ modem: 061 1275 325, E-pošta: jan.krizstan@izvor.si, Internet naslov: www.izvor.si

Fotoliti: CAMERA d.o.o. Ljubljana

Tisk: IGEA d.o.o. Nazarje, 23. oktober 1998

Naklada: 1.000 izvodov

Mnenje: Po mnenju Ministrstva za kulturo Republike Slovenije št. 415-1022/98 mb/mc z dne 19.08.1998 šteje knjiga "NEVIDNA MOČ SIMBOLA ali APOKALIPSA V RADEČAH / I. del" med proizvode, za katere se plačuje 5 % davek od prometa proizvodov.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji .

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133

KAVŠEK, Drago

Nevidna moč simbola ali Apokalipsa v Radečah / Drago Kavšek. - Radeče : samozal., 1998-

Del 1. - 1998

ISBN 961-90639-0-2

77053184

Vsebina

Vsebina	3
Uvod	4
NEVIDNA MOČ SIMBOLA ali APOKALIPSA V RADEČAH	5
Prikazal se ji je pokojni mož	21
Duša je popravila lažno pričanje na sodišču	22
Ubil je dva človeka	22
Tudi neuki kličejo duhove	23
Dušo vrniti v njen izvor	24
O kristalih	25
Kri	26
Karmične in dedne bolezni	26
Magični rituali	27
Pismo o transfuziji	28
Slika avre pri ženskah	29
Sevanja	30
Zaupljivi in nezaupljivi ljudje	32
Zvonik v obliki nihala	35
Trikotnik	39
Dve polovici	39
Izpoved kot terapija	43
Barve	43
Bela	44
Črna	45
Glasba in petje	45
Cerkve so tudi izginile...	47
Cerkve se iniciirajo med seboj	49
Pentagram	50
Kapelica na Hotemeškem polju	73
Hčerka je spregovorila	73
Uresničena prerokba župnika	84
Viri fotografij in citatov	96
Sponzorji	101

Uvod

Drage gospe in gospodje!

Naslednjih nekaj strani, ki jih boste prebrali, obsegajo le del celotnega gradiva, ki sem vam ga hotel predstaviti. Imel sem še veliko načrtov in idej, pa jih zaradi časovne stiske v celoti žal ne morem izraziti.

Čas vse prehitro beži in za sabo pušča vse preveč tragične zdravstvene, psihične in fizične sledi, ki smo jim v zadnjih letih priča.


V tej knjigi bi vam rad predstavil po mojem najbolj pomembni vzrok za dogodke, ki se odražajo v našem kraju. Osnovni motiv za to knjigo je nastal že pred kakimi dvema leti, ko je bil odkrit drugi simbol pentagrama v Sloveniji, opis tretjega pa sem zasledil v Nedeljcu, ki se nahaja v bližini Stične in ga je odkrila neka skupina navdušencev (entuziastov).

Po odkritju simbola sem se takoj lotil del, kot so brskanje po zgodovinski literaturi, nabava zemljevidov, opravljanje meritev od ene do druge cerkve, bilo je veliko neprespanih noči ob računalniku...

Knjiga bi bila gotovo še bolj kakovostna, če bi se ljudje držali svojih obljub, ki so mi jih dali ob raznih priložnostih in pogovorih z njimi. Svojo obljubo bodo seveda lahko še uresničili, ko bodo prebrali pričujoči (prvi) del knjige in se tako s pomočjo lastnih uvidov prepričali, da vsa stvar pač ni iz trte zvita.

Zatorej vas prosim za kakršnekoli podatke o zgodovini ali vaši lastni izkušnji, ki jih bomo s skupnimi močmi lahko objavili v drugem delu in tako stvari še bolj prišli do dna.

S spoštovanjem



Drago Kavšek

NEVIDNA MOČ SIMBOLA ali APOKALIPSA V RADEČAH

Že od rane mladosti so me zanimali dogodki in reči, ki so v osnovi vsebovali karkoli mističnega in duhovnega. Skoraj nikoli pa nisem dobil odgovora na vprašanja, ki sem jih zastavljal starejšim.

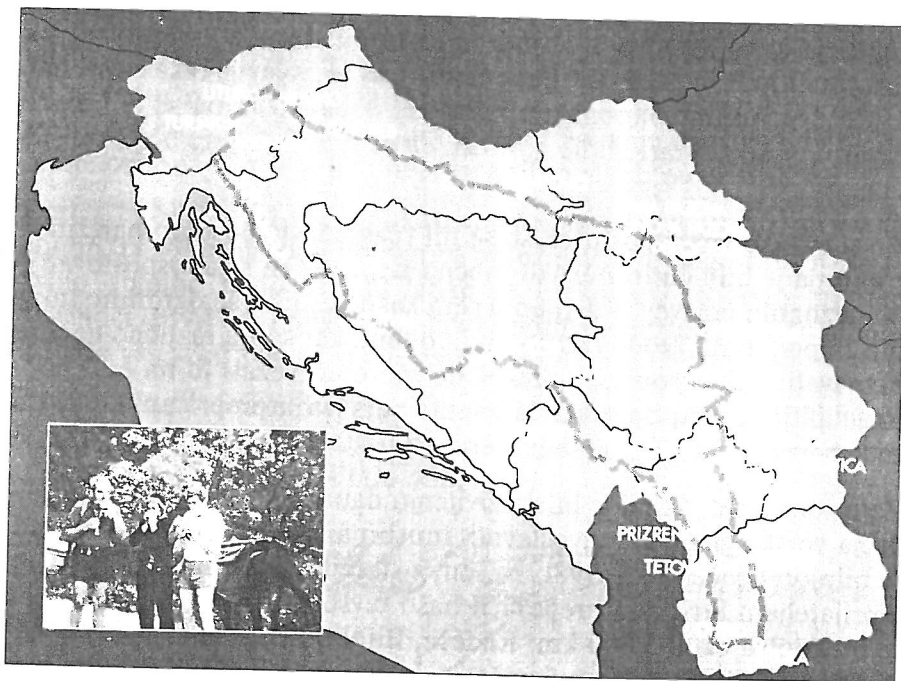
Vedno so se spretno izogibali takšnim in podobnim temam. Če pa so ob toplih zimskih večerih le kdaj spregovorili, se je skoraj vse začelo z besedo: "Nekoč v davnih časih..." Kadar so stara mati, stari oče ali kateri sosed začeli pripovedovati svojo življenjsko zgodbo, sem jim prisluhnil z odprtimi usti.

Pripovedovali so o različnih srečanjih z belimi ženskami, kako in kje jih je kaj strašilo, o nepojasnjenih dogodkih, ki si jih niti sami niso znali razjasniti, srečanjih z ljudmi, ki so bili že pokopani, o raznih tako imenovanih "cahnih" (znamenjih), ki se pojavljajo še zlasti najozžjim družinskim članom umirajočega. V eni točki pa so si bili vsi enotni: da so že stari ljudje govorili, da se leto 2.000 ne bo nikoli pisalo...

Ko sem tako vneto poslušal, so se mi včasih lasje pošteno naježili, v zraku pa je bilo čutiti nekako močno napetost in strahospoštovanje do neznanih pojavov. V življenju sem kasneje slišal še ogromno takšnih in podobnih zgodb raznih ljudi, o tem, kar so na različne načine zaznavali. Takih pojavov nikakor ne moremo vezati le na eno področje ali jih ozko pripisovati le enem verskemu prepričanju, pač pa se ti pojavi dogajajo po vsem svetu.

Zelo sem vesel, da mi je bila v življenju dana milost spoznati tri največja verska gibanja: pravoslavno, muslimansko in katoliško. To mi je bilo omogočeno leta 1981, ko sem z starejšim bratom Pavletom in s prijateljem Stričkom prepešal našo bivšo državo Jugoslavijo. Pot je bila dolga okoli 5.000 km: Radeče, Bitola, Beograd in nazaj v Radeče (slika 1). Na poti smo srečevali vsemogoče ljudi, ki so nam pripovedovali in pokazali marsikaj zanimivega. Zelo zanimivi in skrivnosti (misticizma) polni so tudi ljudje, ki na planinah pasejo ovce.

Niso obremenjeni s posvetnim življenjem in upal bi si trditi, da so popolnoma zlit z naravo. Veliko od njih sploh ni pismenih, ko pa te vzamejo medse in se zvečer v pastirski koči ob prasketanju ognja pogovarjaš z njimi, opaziš, kako preprosti in inteligentni so; ne uporabljajo nobenih tujk, ki človeka le zmedejo. Govorijo le iz lastnih izkušenj, da jih vsak razume. Prav od njih sem slišal največ življenjskih zgodb: o Vilah, Palčkih, nočnih duhovih, zeliščih, metodah naravne ga zdravljenja, urokih in o odpravljanju le teh... Tem ljudem se lahko upravičeno podeli naziv življenjske fakultete. To mi je še enkrat potrdilo odgovor na vprašanje, zakaj so bogovi izbirali le najrevnejše in s posvetnim življenjem neobremenjene ljudi, kot so bili na primer Mojzes, Noe... Na voljo so imeli še koliko za tisti čas izobraženih in bogatih ljudi, a si jih niso izbrali, da bi po njih človeštvu pošiljali

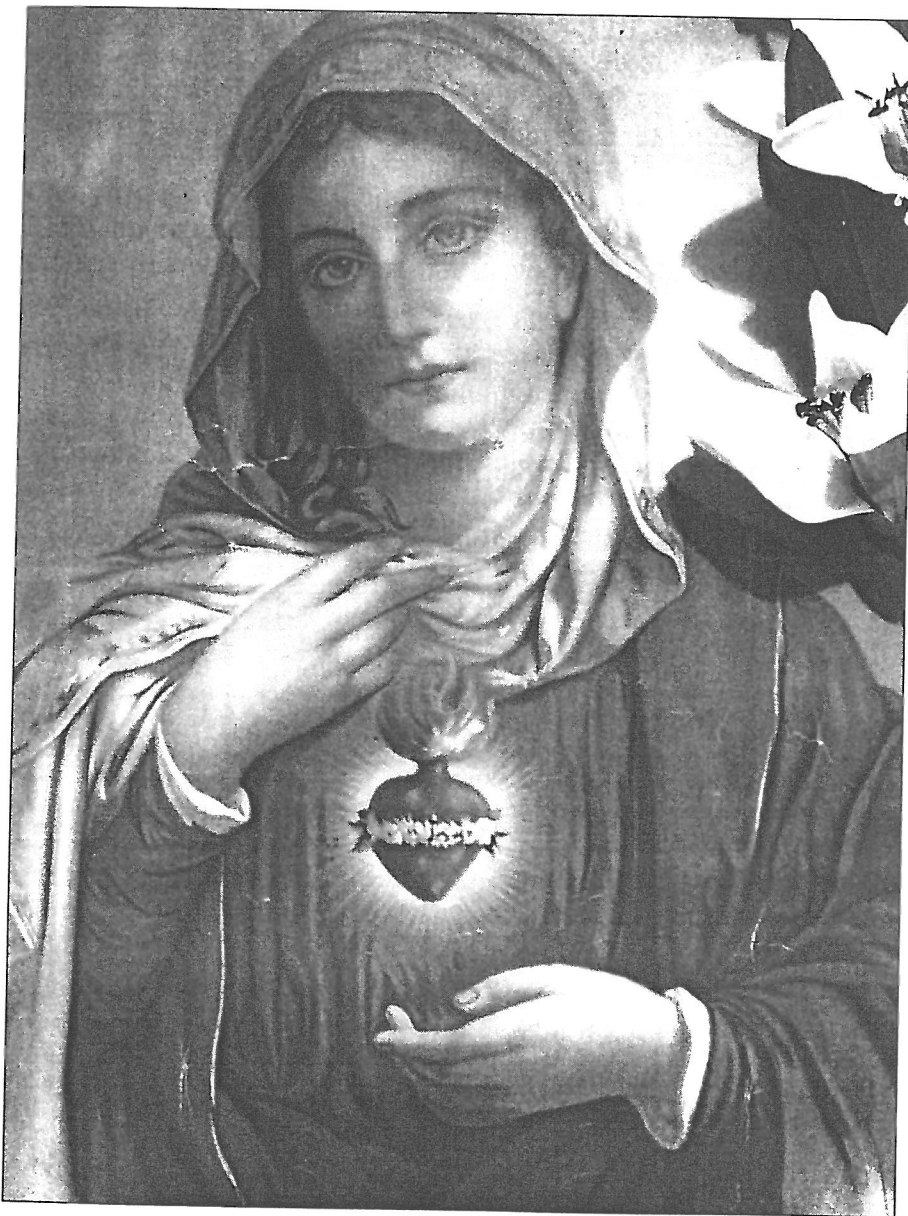


Slika 1: Shematski prikaz pohoda po Jugoslaviji; na manjši sliki so od leve proti desni: Branko Defar - Striček, Drago Kavšek, Pavel Kavšek in oslička Ditka

sporočila, kajti kot pravi star pregovor: "Vsake oči imajo svojega marlarja" (pleskarja). Tako vsak naučen človek dogodek ali sporočilo prikroji svojim vzorcem, ki so mu jih vtisnili tekom življenja. Kar se Janezek nauči, to Janez zna. Na primer, če bi človeku, ki je kemik, bilo dano sporočilo ali videnje, ki naj bi ga "prizemljal", ga prinesel med ljudi, bi on najprej uporabil vse svoje znaje iz kemije, verjetno bi razlagal o vseh mogočih in nemogočih kemijskih reakcijah, da bi na koncu le povedal, da gori ogenj, kar se da povedati s samo dvema besedama.

Ljudem iz pastirskih koč bom vse življenje hvaležen za lepe večere, ki sem jih z njimi. Veliko ezoteričnega (skrivnostnega) znanja imajo tudi Romi, med katerimi sem nekaj dni preživel v Prizrenu na Kosovu, da o posvečenih ljudeh sploh ne govorim. Iz svojih dolgoletnih izkušenj vam lahko mirno zatrdim, da je preučevanje duhovnosti in skrivnostnosti (misticizma) raznih ver in običajev kot vreča brez dna: globlje ko koplješ, dlje ti kaže. To je edina pot, ki nima konca. Če ste se torej naveličali vsakodnevnega suhoparnega zemeljskega življenja, hočete vedeti, kdo ste in kam greste, se podajte na pot duhovnosti. Kmalu boste ugotovili, da ljudje nismo postavljeni na Zemljo le z namenom, da bi garali kot na Golem otoku, kjer so kamenje prelaga s kupa na kup in so potem tega istega nosili nazaj. Naj se malo pošalim: moški dostikrat pravijo, da je potrebno otroke in ženske zaposliti. S tem preprečimo, da bi mislili na druge stvari. Tudi nekateri nam vsem znani psihologi imajo takšen način zdravljenja, da ljudem kratkomalo okupirajo možgane do najmanjše gube s svojim programom in tako izrinejo vse misli raznih zasvojenosti, ki so jih pred terapijo neutrudno gojili. Opazujem zelo veliko ljudi, ki so kar otopeli od težkega dela v tovarnah; najslabše je enolično delo za tekočim trakom, ki ljudem ubije dušo in lastno osebnost. V njih ni opaziti več nikakršne ustvarjalnosti (kreativnosti), saj padejo v brezdušno (apatično) stanje. Takšni ljudje tudi najpogosteje obolevajo.

To moje pisanje nima namena, da bi vam solil pamet, pač pa opisujem le svoja opažanja. Rad bi vam pokazal drugačen pogled na življenje, ki se odvija sočasno z nami, a ga sploh ne opazimo. Nekateri mimo nas in narave že hodijo kot živi mrličji - gotovo ste že kdaj



Slika 2: Srce Marijino

slišali za Zombije na Tahitiju. Če jim kdo svetuje, naj gredo več v naravo, se zmrdujejo, če pa že gredo, hodijo samo zato, da hodijo, a dreves, lepih oblakov, kamnov, žuborečih potočkov, raznobarnega cvetja, ki opojno diši, vetra, ptic pevk itd. sploh ne zaznavajo.

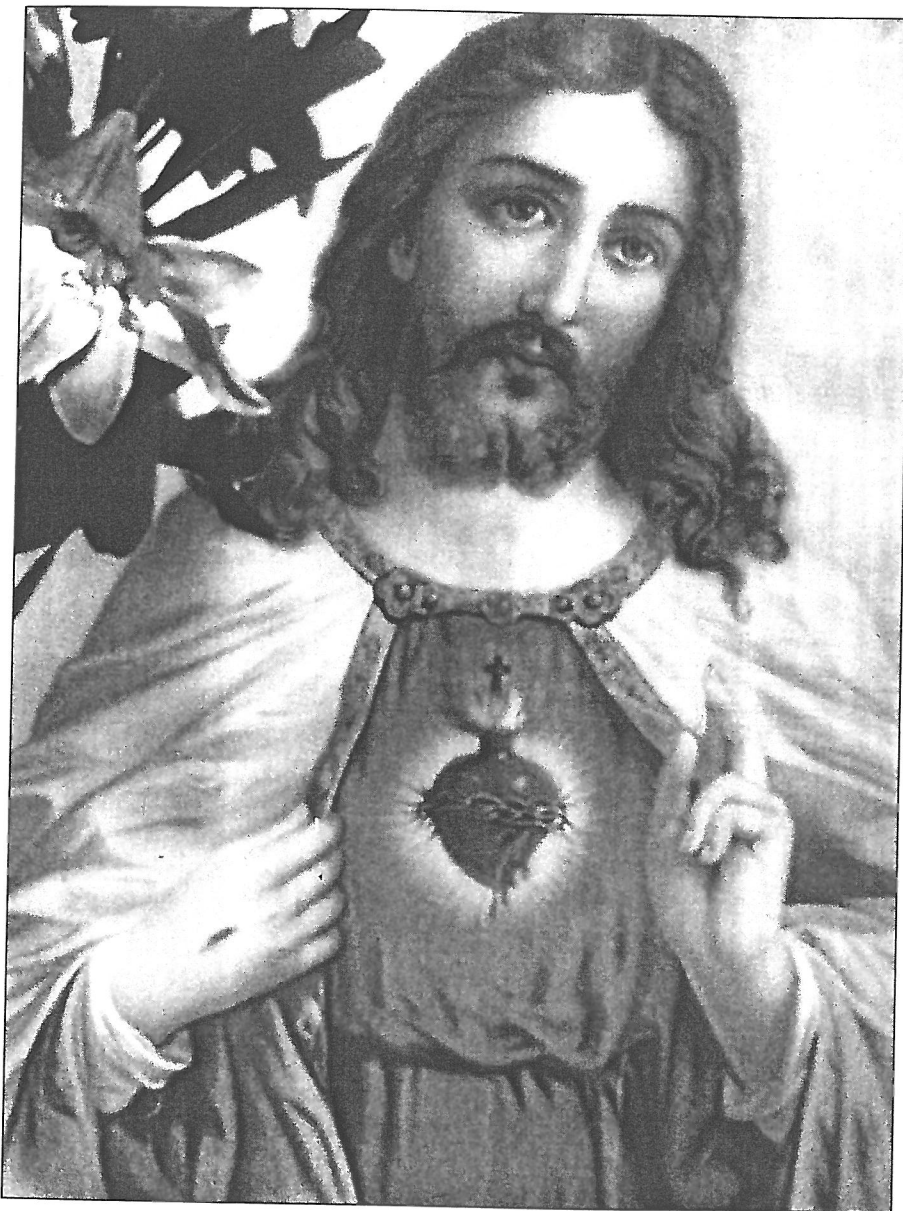
Od takšnih ljudi ne moreš niti v mislih pričakovati, da bi čutili še kakšne višje vibracije, ki so vedno prisotne. Takšni ljudje so seveda na žalost odprti le navzdol, zaznavajo le grobo, zemeljsko, fizično nihanje (vibracije), moči in energije. Čutijo torej zelo grobo nihanje, ki je le na materialnem področju: prva in druga čakra (energetska centra). Gre za denar, alkohol, cigarete, razne droge, prodajanje lastnega telesa za denar (prostitucija), orožje in potrebo po razmnoževanju.

Svoje okolice in stvari, ki se dogajajo okoli nas, se začnemo zavedati šele, če se nam zavest dvigne na tretjo čakro. Na tem centru sta stanjši zavesti moč in strah.

Ko zavest dvignemo še višje (večja energija), torej na četrto čakro, se začnemo zavedati posledic, ki bodo nastale zaradi takšnih ali drugačnih dejanj, ki jih povzročimo. Stanje zavesti na tem centru je ljubezen, žalost in razočaranje. Zato vas tolikokrat tišči pri srcu in v prsih. Velikokrat imamo možnost videti sliko Srce Marijino (slika 2) ali Srce Jezusovo (slika 3). Obe kažeta na goreče srce, ki je ravno na mestu, kjer je v telesu priželjc (timusna žleza).

Če podam svoja opažanja, naj povem, da je opaziti dosti kapi in rakastih obolenj na pljučih prav pri mesarjih in lovcih, saj morajo ti ljudje nujno zapreti srčni center, da ne čutijo, kaj se dogaja pri njihovem početju. Še bolj se to izrazi pri vojakih. Sami veste, da ne moreš storiti žalega nekomu, ki ga imaš rad in nekaj čutiš do njega. Ta center je zelene barve. Tudi lovska uniforma je zelena. Tako se skozi obleko poskuša prinesiti elektromagnetno valovanje zelene barve v auro in na tak način vzbuditi zaprt srčni center. Na podoben način bi lahko v nedogled poskušali iskati pozitivne in negativne posledice raznih poklicev na čakre.

Prišli smo do pete čakre, kjer je stanje zavesti agresija. Če se velikokrat razjezimo in jezo potlačimo vase, pride do obolenja ščitnice in obščitne žleze. Prav tako pa sprva lahko pride do večjih ali manjših



Slika 3: Srce Jezusovo

bolečin v zatilju, nakar se ta bolečina seli v polarno srčno čakro, ki se nahaja med lopaticami na hrbtu. V končni fazi postanejo roke tako mravljinčaste, da nimamo nobenega občutka več v prstih. Kakšnih specialnih del absolutno ne moremo opravljati.

Ko potujemo višje, pridemo do centra, kjer se nahaja šesta čakra (adjna ali eterično oko). V krščanstvu je znana pod imenom božje oko, ki je naslikano v trikotniku in obdano z zlatimi žarki. Ko se zavest dvigne na šesti center, smo na zavesti pravega videnja. Ta center imajo razvit predvsem tako imenovani jasnovidci ali preroki, katere so že zdavnaj proglašali za svetnike in jih častili kot izbrance, poslani od Boga.

V zgodovini je bilo veliko prerokov. Najbolj znan med njimi je bil Nonstradamus, ki je pred več kot 500 leti napovedal mnoge stvari, ki se danes resnično dogajajo. Malo manj znani so nam Kremenski preroki iz Srbije, ki so s skoraj nezmotljivo natančnostjo napovedali dogodke v prihodnosti. Ali vam to kaj pove? Če še ne, bi vas spomnil, da je s tem povezana tudi tako imenovana zbirna ali skupna točka, ki jo imamo večina ljudi že trdno utrjeno (fiksirano) v tem času in v tem prostoru - sedaj in tukaj!

Drugače je le pri ljudeh, ki dobijo nalepko shizofrenika. Ti ljudje za razliko od nas nimajo tako trdno priklenjene skupne točke, zato lahko z njo potujejo gor, dol, sem ter tja po podosebnostih, ki so poglavje zase. V povsem budnem stanju padajo v drugo pozornost in v druge svetove, ki tečejo vzporedno z našim časom, toda v drugih dimenzijah, vibracijah, ali elektromagnetnih poljih. Takšni ljudje se za okolico začnejo neprimerno vesti glede na čas, prostor in trenutek, v katerem ima večina ljudi postavljeno skupno točko. Po domače pravimo, da se jim je zmešalo.

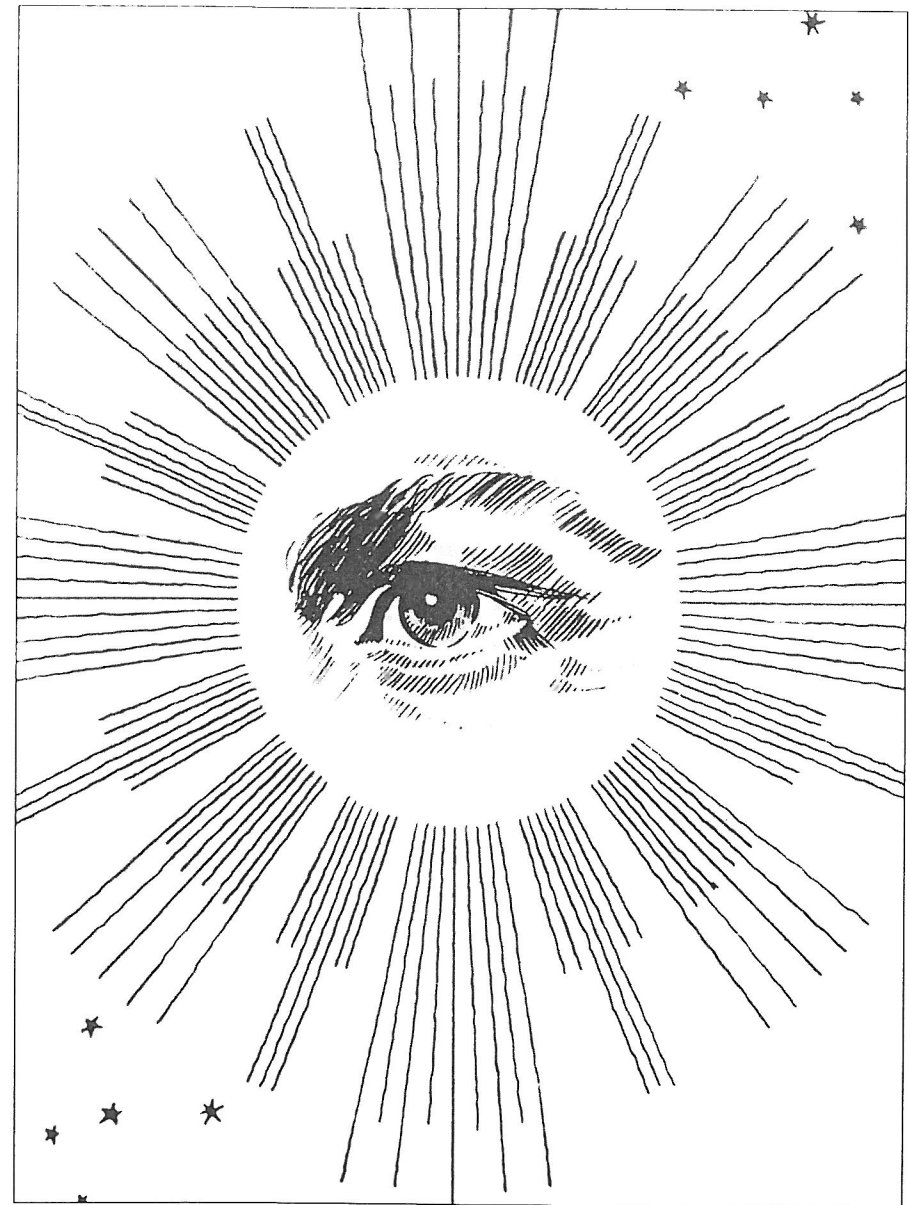
Za takšne primere so po vsem svetu primerne ustanove - psihiatrične bolnice, kjer abonirajo ljudi s takšnimi ali podobnimi psihičnimi motnjami; ko si skupno točko spet premaknejo nazaj, jih zopet spustijo v domače okolje. V taka stanja lahko padejo tudi ljudje pri težkih prometnih nesrečah, pri prekomernem zaužitju alkohola, drog, pri zelo visoki temperaturi, podhladitvi nasploh, kadar izgubimo kon-

trolo nad lastnim telesom. V zvezi s tem zagovarjam zdravljenje na čim bolj naraven način.

Ko imamo zavest dvignjeno na šesti center, še čutimo bolečino na fizičnem telesu. Tretje ali božje oko ima odprt vsak človek ob rojstvu in že prej, zato dojenčki ali mali otroci zrejo mimo nas, kot je videti, kar nekam v prazno, vendar oni takrat opazujejo barve v naši avri, ki se neprestano menjajo glede na naše fizično in duhovno počutje.

Tekom nekaj mesecev ali let, odvisno od same vzgoje staršev in od tega, koliko so materialno usmirjeni, se tudi otrokom prične zapirati tretje oko in tako kot starši začnejo videti le materialni svet z fizičnimi očmi, katerega začnejo pridno in vztrajno grabiti na kup za vsakršno ceno. Priznajte ali ne, ljudje smo zares čudna bitja. Če bi nam bilo mogoče, bi si nagrabili zlata, draguljev in denarja ne le za svojo potrebo, ampak za celo sorodstvo in to kar za čimveč generacij. Vidite, tukaj pa se ljudje zelo razlikujemo od živali, ki si hrano naberejo le, da preživijo zimo. Denar ali kakršnakoli materialna stvar, ki ste jo na lahek način pridobili, nima energetskega kritja. Navajam star pregovor, ki drži kot pribito: "Kakor pridobljeno, tako izgubljeno." Na neupravičen ali kakorkoli podel način pridobljen denar ali materialna stvar prinaša nesrečo! Če ne v prvi ali drugi generaciji, se v tretji gotovo lomi kolo sreče. Takšen je pač karmični zakon, ki naj bi ga cerkvena oblast na drugem konciliju v Carigradu leta 1.553 izbrišala iz izvirnega Svetega pisma. Isto usodo je tekom časa doživela tudi astrologija, ki je bila že zdavnaj obvezni predmet na francoskih visokih šolah. Zopet se lahko zamislimo: "Če lahko s takšno natančnostjo napovedujejo dogodke v prihodnosti, ali obstaja že vnaprej na nekem višjem nivoju sestavljen in kodiran program, ki ga mi živimo z zakasnitvijo?"

Eterično, tretje ali božje oko se lahko ponovno odpre pri prometnih nesrečah, ko spremenimo prehrano ali veliko meditiramo, da si umirimo notranjega duha. To se nam lahko zgodi tudi kar "na vsem lepem" (nenadoma). Za takšne ljudi pravijo, da so doživeli razsvetljenje ali božjo milost. Gotovo pa se tretje oko aktivira nekaj dni ali ur pred smrtjo, to je, predenj duša zapusti fizično telo. Človek, ki leži



Slika 4: Eterično, tretje ali božje oko

na smrtni postelji, začne videvati stvari, ki so nam navadnim smrtnikom prikrite. Še dobro se spominjam, ko je na smrtni postelji ležal moj dedek. Pogovarjal se je sam s seboj, ko pa sem ga vprašal, s kom se pogovarja, mi je dejal, da s svojo mamo in s sorodniki, pa tudi angele in druga duhovna bitja je pogosto omenjal. Ker sem bil še majhen, sem se mu smejal in ga vsemogoče spraševal. Nekaj časa mi je čedalje poredkeje odgovarjal, potem pa je začel nemo gledati v strop. V ozadju sem slišal tiho modrovanje mojih tet in stricev: "Kmalu bo umrl, se mu že blede." Tako pravijo vsakemu, ki začne videvati svetlobo. Takšne in podobne izkušnje si lahko preberete v knjigah: Paralelni svet, Življenje po življenju, ...

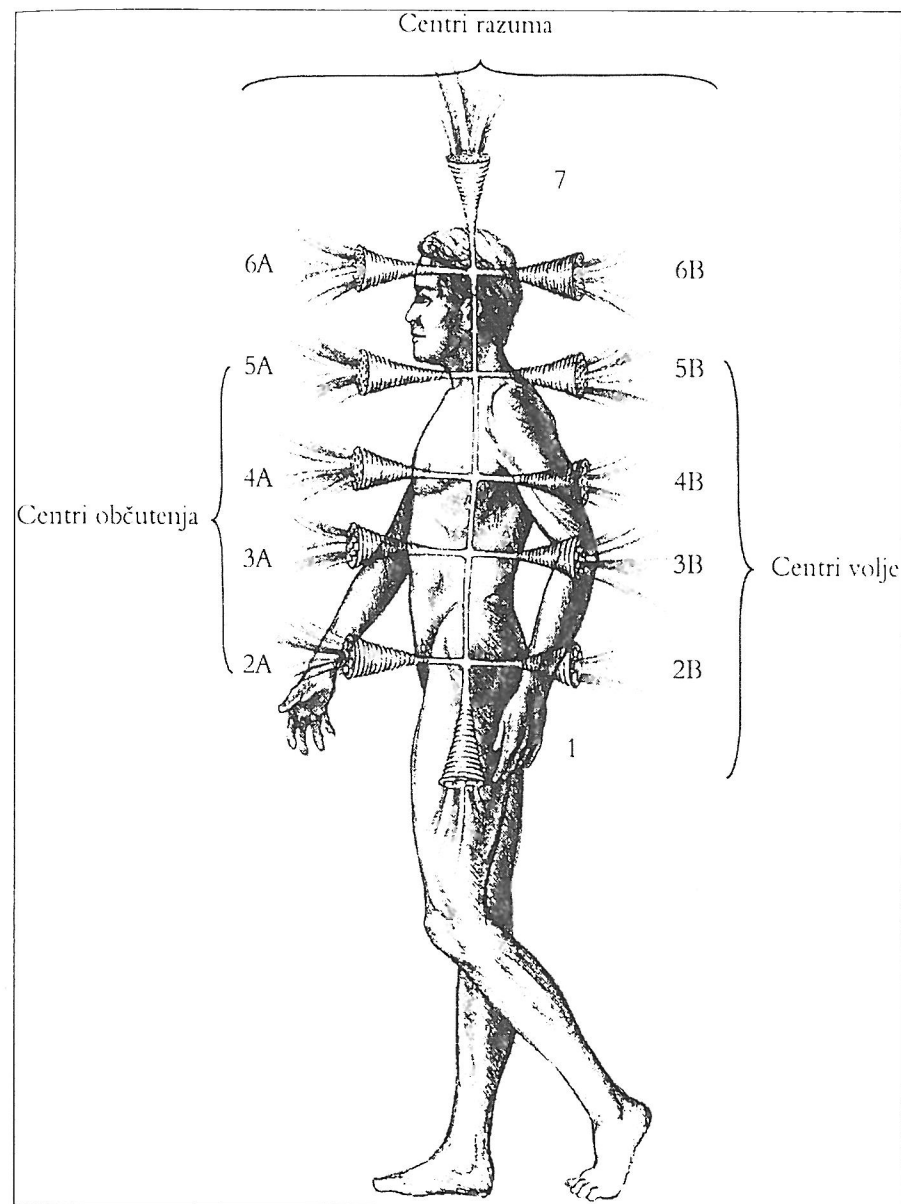
Dvignemo se na zadnjo, sedmo čakro. Tu sta stanji zavesti le še radost in veselje. Pri taki zavesti fizičnega telesa ne čutimo več, pač pa se počutimo močne in zdrave. Od tod tudi tako hitro izboljšanje zdravstvenega stanja umirajočega. Skoraj bi si upal trditi, da smrt nastopi že v nekaj urah ali minutah. Videl sem že nekaj ljudi, ki so se srečevali s smrtjo tako rekoč iz oči v oči.

Okvirno sem vam opisal vseh sedem glavnih centrov, ki jih ima vsak človek. Če pa želite o tem izvedeti kaj več, si poiščite ustrezno literaturo, kakršne na trgu sedaj res ne manjka.

Naj na hitro omenim še auro (eterični ovoj okoli človeka). Vsak človek ima okoli sebe jajcu podoben zaščitni plašč, katerega vidijo le jasnovidci. Ta je sestavljen iz sedmih plasti, ki se med seboj razlikujejo. Vsaka ima svojo funkcijo. Vsaka plast je povezana z eno izmed čakr (slika 5).

Prva plast je povezana s prvo čakro, druga z drugo, tretja s tretjo, itd. Prva čakra in prva plast energetskega polja sta povezani s telesnimi občutki in delovanjem telesa z občutki bolečine oziroma ugodja. Prva plast je povezana s samodejnim oziroma avtonomnim delovanjem telesa.

Druga plast in druga čakra sta predvsem povezani s čustvenim doživljanjem. Predstavljata tisto raven, na kateri se odvija čustveno življenje in tu se porajajo različna čustva.



Slika 5: Prikaz glavnih čakr na človeku

Tretja plast je povezana z mentalnim (umskim) življenjem, z linearnim (zaporednim) načinom razmišljanja.

Četrta plast, ki je povezana s četrto čakro, je gonilo ljubezni, ne le do izbrancev, pač pa do vsega, kar nas obdaja. Četrta plast presnavlja energijo ljubezni.

Peta plast pa je povezana z višjo energijo volje, ki je v zvezi z božansko voljo. Peta čakra je povezana z močjo besede, z besedo podeljuje življenje stvarim, posluša in je odgovorna za naša dejanja (zagovori raznih bolezni, pogovarjanje z rastlinami - lepše cvetijo in rastejo).

Šesta plast in šesta čakra sta povezani z nebeško ljubeznijo. To je ljubezen, ki presega običajno ljubezen med ljudmi in zajema celotno življenje. Varuje, hrani in podpira vse, kar obstaja. Vse oblike življenja se na tej ravni kažejo kot dragocene oblike božjega bivanja.

Sedma plast in sedma čakra sta povezani z višjim umom, vedenjem in integracijo človekove telesnosti in duševnosti (sliki 6 in 7 na koncu knjige).

Tako sem vam na kratko orisal tudi nevidno delovanje človeka, ki ga nekateri še vedno kljub kupom literature ne poznajo. Da okolje močno deluje na človeka, s tem pa tudi na njegovo psihično in fizično počutje, ni potrebno posebej omenjati.

Osebnost delim ljudi v tri skupine:

- tisti, ki so zelo senzibilni in dovzetni za kakršnekoli premike in pojave v njihovi okolici,
- povprečni, ki opazijo ali začutijo pojave, ki imajo že dosti močan energetski naboj in
- tisti (leseni), ki ne čutijo niti najmočnejših energij.

Senzibilnost je odvisna od odprtja srčnega centra. Ta center imajo bolj odprt večinoma ženske, ker so tudi matere po naravi in jih je zato bog bolj obdaril od moških. Zelo občutljivi pa so tudi otroci, še zlasti do svojega sedmega leta starosti. Še vedno drži star pregovor, ki pravi: "Čez sedem let vse prav pride."

Tako je tudi pri človeku. Do svojega sedmega leta ima otrok eterični ovoj ali auro od svoje matere in še kako čuti, kaj se z materjo dogaja in v kakšnem psihičnem stanju je. Prav take odzive dobiva tudi mati, če se otroku kaj zgodi. Zaradi tega so otroci do svojega sedmega leta tolikokrat bolani, ker preko bolezni izražajo svoj protest zaradi psihičnega stanja in nesloge med starši. Torej bi bilo v veliko primerih potrebno najprej pozdraviti starše.

Pri sedmih letih si otrok izoblikuje svoj avrični sloj in tudi vezi med starši in otrokom niso več tako močne. Čez naslednjih sedem let dozorevanja človek pride v poberteto. Tedaj se v človeku dogajajo velike hormonske spremembe. Deklice - nekatere prej, druge kasneje - dobivajo mesečno perilo, pri fantih pa se pojavi poraščenost in mutiranje glasu. To že zelo dolgo poznajo, saj so nekoč fante tako rekoč kastrirali (skopili), da so jih pozneje uporabili za cerkvene pevce (ta zvrst petja se je imenovala Kastrato). Taki fantje niso nikoli mutirali, pač pa so vse življenje zadržali otroški glas. Ker so bili neplodni, so jih razne srednjeveške gospe zelo rade vabile v svoje zakonske postelje in si z njimi krajšale dolge noči z raznimi domiselnimi igrigami brez kakršnih koli devetmesečnih posledic.

Čez naslednjih sedem let, **pri enaindvajsetih**, je človek po mednarodnih normah polnoleten.

Ko čez sedem let dopolnimo **osemindvajset let**, se nam šele izoblikuje sedmi sloj ali tako imenovan kalup. Sedaj šele smemo trditi, da smo popolni, ker imamo izoblikovanih vseh sedem slojev aure. Zato veliko ljudi do osemindvajsetega leta išče samega sebe, ker še nima popolnoma izoblikovane osebnosti.

Najbrž bi bilo prav, da bi na tem mestu nekoliko spregovorili tudi o vzroku in posledici. Na kratko bom povzel besede iz svetega pisna: "Kar seješ, to žanješ." In to drži kot pribito. Če seješ veter, žanješ vihar. Tako se energija vrača v naravi.

Vsaka energija, to je lahko misel ali če dam za primer moč besede, se lahko v kakršnikoli obliki materializira. Na primer, ko je bila vojna v Sloveniji, je bila energija sovraštva tako močna, da se je že po nekaj dnevih materializirala prav na področjih, kjer so bile najmočnejše

bitke. Prav tam je čez nekaj dni divjalo močno neurje s točo, ki je naredila ogromno škodo na steklih, kritini, avtomobilih itd. Nekaj podobnega se je zgodilo v Ameriki, kjer so svoje posredovanje v Kuvajtu poimenovali "Puščavski vihar". Nedolgo časa za tem so v Ameriki zares začeli divjati orkani, ki so razbili cela naselja. Zadnji primer, ki bi ga lahko uvrstil na to mesto, se je zgodil nedavno. Tri velike skale so priletele na železniško progo in iztirile vlak. To je bila posledica hudega vznemirjenja, preklinjanja in obsojanja odgovornih ljudi, ki naj bi zgradili nov most.

To se je zgodilo ravno pri visečem mostu v Renkah (proga Ljubljana - Zidani most). Pred tem je bilo torej veliko hude krvi, da se je zgradil nov most čez Savo, saj je pred časom narasla reka starega odnesla in tako ločila povezavo med bregovoma...

Torej imamo več neizpodbitnih dokazov, da nevidne energije zares zelo močno delujejo, če na njih delujemo nezavedno ali pa zavedno. Za take prijeme so posebej izšolani svečeniki ali pa se znanje prenaša iz roda v rod (šamani, vrači, ki kličejo dež, zdravijo, itd.)

Takšnih ali drugačnih sposobnosti nimajo vsi enako razvitih, pač odvisno od tega, koliko so po naravni poti obdarjeni. Če človek moč ali znanje, ki mu je bilo dano, obrne v negativno smer, ali za uresničevanje le lastnih ciljev, mu je ta sposobnost po naravi prav tako odvzeta, kakor mu je bila dana. Nedolgo za tem že občuti posledice svojih nepremišljenih dejanj z visokimi obrestmi vred.

Naj na tem mestu napišem še nekaj besed o smrti. Smrt se imenuje trenutek, pri katerem duša skozi kronsko čakro zapušča fizično telo. Ta trenutek opisujejo ljudje, ki so bili v klinični smrti (klinično mrtvi) kot prehod skozi dolg tunel ali srečanje z močno svetlobo.

Imamo tri stopnje smrti, to so: navidezna, klinična in biološka.

- Pri navidezni smrti človek leži negibno brez zavesti in brez kontrole nad lastnim telesom. Vse vitalne funkcije, na katere deluje podzavest, delujejo.
- Pri klinični smrti ne zaznamo nikakršnih znakov življenja več. Takšnega človeka pošljejo na patološki oddelek.

- Ko pa nastopi biološka smrt, se zenice razširijo in človek po telesu dobi tako imenovane mrtvaške pege. To je stoodstotni znak, da je duša dokončno zapustila fizično telo. Le posamezni deli telesa po smrti še opravljajo posamezne funkcije: nekako do deset dni še (navidezno) rastejo lasje, nohti, brada. Nekoč sem opazoval to dogajanje in se mi je vtisnilo globoko v spomin. Videl sem nekaj mrličev, ki so po smrti na parah postali poraščenih brad. To seveda ne velja za tiste, ki jih kremirajo v krematoriju.

V prvih dveh stopnjah smrti je duša s človekom še povezana z nevidno srebrno nitjo. Človek ima tedaj še možnost, da oživi.

Večina ljudi ima do smrti zelo močan podzavestni strah in, če je le mogoče, zelo radi zaobidejo to temo, ki je prav tako sestavni del našega bivanja na zemlji kot rojstvo. Opazil sem, da se smrti najbolj bojijo prav ljudje, ki so usmerjeni bolj zemeljsko, ki so večinoma celo življenje posvetili le kopičenju materialnih dobrin na pošten ali malo manj pošten način. Ko pa se bližajo pragu večnosti, jim vest začne trkati na vrata: "Zakaj?", "Komu?" in: "Čemu?" so toliko let garali in zapravili svoje zdravje ter s svojim načinom življenja izgubili veliko dobrih prijateljev.

Navajam star pregovor: "Kakršno življenje, takšna smrt."

Zelo velika in pomembna stvar pa je, kako umremo: naravno ali nasilno.

Gotovo ste že slišali ali videli, da samomorilcev, ki so dvignili roko nad sabo in si tako na različne načine prekinili tok življenja, niso pokopavali na posvečeno zemljo. Taki ljudje so bili ponavadi pokopani na zunanji strani pokopališkega zidu kot izobčenci, ker so prekinili božji načrt, po katerem bi morali živeti. Nekaj podobnega se dogaja tudi umrlim nasilne smrti: vojaki in druge žrtve. Razlika je v tem, da ti ljudje niso umrli po svoji krivdi in so jih zato tudi z vsemi častmi pokopavali na posvečeni zemlji pokopališč.

Kaj je bistvo vsega tega, kar vam sedaj razlagam? Če človek umira po naravni poti, se aura, ki je okoli človeka, začne počasi krčiti in izginjati kot megla vse do fizičnega telesa. Pri samomoru in nasilni

smrti pa aura (elektromagnetno polje) ostane in tako je človek pokopan pod zemljo skupaj z auro. Zemlja je ogromen magnet, ki drži auro trdno pričvrščeno. Od tod torej izvirajo tudi razne zgodbe senzibilnih ljudi, ki so slišali ali videli razne čudne stvari na krajih, kjer so bili ljudje posiljeni, oropani, na nasilen način ubiti in nato pokopani v zemljo.

Ste že kdaj slišali, da se obremenjene duše vračajo iz drugega sveta (iz onostranstva)? To se je v zgodovini zgodilo nemalokrat. Zadnji znani primer se je zgodil v okolici Maribora. V neki hiši je lomilo in drobilo porcelan in kristal. Neuradno sem slišal, da je bil v tej hiši pred okoli petindvajsetimi leti nasilno ubit gospodar. Tudi duša nekaj časa potrebuje v onstranstvu, da si nabere dovolj energetskega naboja, ki pa mora biti dovolj velik, da s tako silo lahko deluje v tem našem fizičnem svetu. Večkrat je bilo slišati celo za materializacijo duš



Slika 8: Pisna sporočila duhov iz onostranstva niso več redkost

(če je neizmerna ljubezen med partnerjema, zaradi krivice ali hude zamere). Duše, ki so se materializirale, so ljudje opazili v več primerih brez nog. To je seveda razumljivo, saj sta prvi in drugi center (čakra) odgovorna za fizično telo. Ker duša ni več v telesu, nima spodnjega dela.

Nekajkrat sem tudi na lastne oči videl delo nemirnih duhov v Prekmurju pri mojih prijateljih. Že kakšnih pet let se dogajajo razni normalni pojavi v hiši in okoli nje (materializacije in dematerializacije raznih predmetov. Velikokrat jim kot za šalo razmečejo kuhinjo, iz omar jim v sobi izpraznijo obleke kar na posteljo ali na tla, po zraku prifrčijo jajca, paradižniki, itd. Nemalokrat se na več mestih pojavljajo popisani papirji. V zadnjem času so izumili novo tehniko: čedalje pogosteje pišejo na tla z raznimi kremami v tubah kot so krema za sončenje, krema proti revmi, kolodont in vodenke v tubi, pa tudi "kečap" (paradižnikov preliv) jim prav pride (slika 8).

Prikazal se ji je pokojni mož

Neka bližnja sorodnica, ki živi v Puli, mi je natanko opisala, kako se ji je prikazal pokojni mož. Po več mesecih, ko je stric umrl, je njegova žena neizmerno jokala in žalovala za njim. Vsak dan in ob vsakem vremenu je hodila na pokopališče, mu nosila cvetje in prižigala sveče ter po nekaj ur stala ob grobu in se pogovarjala z njim, kot da bi bil živ in bi jo poslušal. Vsak dan mu je potožila, kako ga pogreša in kako se ji je po njegovem odhodu spremenilo življenje. Govorila je o otrocih, vnukih in o vsakdanjih stvareh, ki so se ji dogajale.

Vsi sorodniki in prijatelji so jo rotili, naj vendar že enkrat vsaj malo omeji vsakodnevne obiske pokopališča, saj je bilo očitno videti spremembe tudi na njej. Začela je hujšati in postajala je utrujena, toda kljub vsemu je še naprej odhajala na pokopališče. Nekega mračnega popoldneva pa je sama sedela v kuhinji in premišljevala. Naenkrat je začutila hladni piš vetra okoli sebe in v zraku nad njeno glavo na drugi strani mize se je pojavila nekaka meglica kot oblaček. V njem je jasno ugledala svojega moža, ki jo je prijazno pozdravil. Imel je le

glavo in prsi, spodnjega dela pa ni imel, mi je povedala. Na njegovi glavi je opazila nekakšno čudno podpludbo (stric je umrl za možgansko kapjo). Govoril je zelo potihno in ko je žena od razburjenja povzdignila glas, jo je prosil, naj govori tiše, da jih kdo ne sliši. Rekel je še, da nima veliko časa in rotil jo je, naj ne žaluje toliko za njim, da mu je na oni strani lepo. "Počakaj," reče žena in kot nekoč pristavi vodo na plin, da bo skuhala kavo za oba.

Še isti trenutek, ko je postavila dve skodelici na mizo, je po istem, vendar obratnem vrstnem redu začelo vse izginjati.

Od tega trenutka, pravi žena, "se čutim spokojna in umirjena." Vrnila se je v normalen tok življenja. Občasno še odide na pokopališče, toda nič več s tako težkim srcem kot nekoč. Bližnje srečanje z njegovo dušo pa je zaklenila globoko v svoj spomin.

Duša je popravila lažno pričanje na sodišču

Druga podobna materializacija naj bi se zgodila na nekem sodišču, kjer naj bi zločinec kljub prisegi lažno pričal, da bi se izvele roki pravice. Tisti trenutek pa se je duša materializirala v oblaku in pred vsemi točno povedala, kako in na kakšen način je bil zločin narejen. Zločinca so po tem dogodku takoj obsodili.

Ubil je dva človeka

Še en dogodek, ki mi ga je večkrat povedal prijatelj Milan Z., sovpada z isto temo materializacije duše. Nekoč je na svojem potovanju v neki hiši srečal zelo čudnega moža. Čepel je v kotu in se tresel od strahu. Bil je ves prepoten in objokan. Ko sem stopil v sobo, se je nasmejal do ušes: "Hvala bogu, da ne bom sam."

"Kaj naj bi to pomenilo?" se je vprašal, saj moža ni nikoli prej videl. Čez nekaj časa je možakar kar nekako oživel in pričel je pripovedovati o svojem življenju. Med vrsticami se mu je tudi spovedal, da

je ubil že dva človeka. Ko je ubil prvega, je bilo vse normalno. Odslužil je kazen, ki mu je bila naložena. Toda pri drugem umoru ga je že v celico preiskovalnega zapora prišel obiskovat pokojnik, katerega je pred nekaj dnevi nasilno usmrtil. Potožil se je, da ga duša žrtve velikokrat vznemirja in da je presrečen, da ni sam, sicer bi ga od groze vzel konec.

Takšnih in podobnih primerov je še dosti. Ljudje jih poznajo, a so rajši tiho, da jih drugi ne bi imeli "za premaknjene". Večina ljudi zanika ali pa se smeji stvarim, ki jih pišem v teh vrsticah. Zamahujejo z roko in si mislijo: "Temu se pa res pamet kisa."

Tudi neuki kličejo duhove

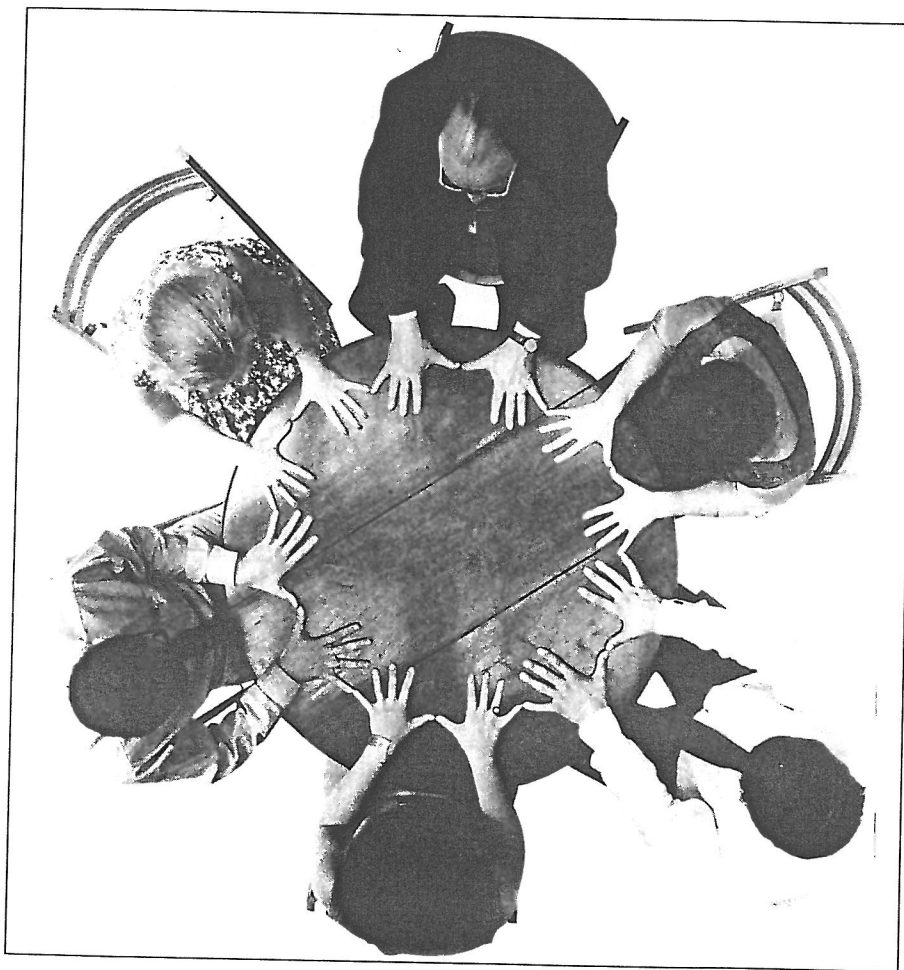
Duše umrlih so vseskozi okoli nas. Dokler ne odide v višje astralne svetove, se duša največ zadržuje okoli mesta, kjer je zapustila svoje fizično telo. Ne mislite, da ne obstajajo stvari, ki jih s svojimi petimi čutili ne moremo zaznati - jih ne vidimo, ne slišimo in ne otipamo. Ste že kdaj slišali za spiritizem (klicanje duš)? To je seveda zelo zelo stara tehnika, katero so z veseljem uporabljali že naši predniki. Slišal sem že za razne izkušnje iz tega področja. Posebno veselje za klicanje duhov imajo mladi v internatih in študentskih domovih.

"Dolg čas nam je, kaj bomo počeli?"

Iz drugega kota sobe pa se zasliši: "Gremo klicat duhove," in tako se neuki in iz čiste radovednosti željni mladički igrajo z neobvladljivimi energijami. Znano mi je, da so pred nekaj leti v internatu na Poljanskem nasipu v Ljubljani dekleta klicala duhove ob sveči. Ko pa je vzgojitelj vstopil in je med seanso prižgal luč, je okenska šipa eksplodirala in se razpršila na tisoče koščkov. Dosti hujše naj bi bilo v boljševalnem domu za dekleta v Višnji gori, kjer naj bi po besedah neke gojenke imel župnik nekaj dni polne roke dela, da je umiril duha, ki so ga priklicala nepremišljena dekleta. Dosti takih primerov mi je opisal dr. France Susman, ki je velik strokovnjak na področju mejnega.

Dušo vrniti v njen izvor

Če bi vprašali mene, kaj si mislim o spiritizmu, ga ne bi za zabavo nobenemu priporočal. S tem naj se ukvarjajo izkušeni "mediji", ki znajo priklicano energijo tudi odposlati, jo postaviti točno na tisto njeno mesto, od koder so jo priklicali. Okoli nas so duše v nižjem



Slika 9: Spiritistična seansa - klicanje duhov iz onstranstva

astralnem svetu, ki jih ni težko priklicati, saj so celo vesele, ko so pri seansi čim mlajši udeleženci, saj ti prevajajo skozi svojo avro največ energije, ki jo lahko duša med seanso zaužije. Nevarno je tudi, da se ta duša ne prisesa na kakega izmed sodelujočih (od tod tudi lahko pride do obsedenosti), včasih tudi na celo skupino, da se po več ur ne morejo niti premakniti. Na tem nižjem astralu so duše z zelo nizko vibracijo. To so duše, ki so same povzročile, da so morale zapustiti fizično telo s počasnim samomorom: alkoholiki, drogeraši, tabletomani, ljudje s slabimi in razdiralnimi mislimi, ipd.

O kristalih

Naj vam spregovorim na kratko še nekaj o kristalih. Že vrsto let jih uspešno uporabljam pri svojih terapijah, kajti življenja brez kristalov si sploh ne morem več predstavljati. Po nekaterih trditvah naj bi bilo vesolje sestavljeno iz osemindesetih odstotkov silicijevih kristalov, človeško telo pa naj bi jih vsebovalo kar celih petindevedeset odstotkov. Triinsedemdeset odstotkov naj bi bilo samo vode v našem telesu. Ko voda zmrzne, je kristal. Če kri posušimo in zmeljemo v prah, prav tako kosti, tudi dobimo majhne kristalčke, ki še kako nosijo informacijo o človeku, katerega so sestavljali.

Vsemu svetu je znano, da imajo kristali ogromno moč pomnjenja, zato jih uporabljamo tudi v najspecialnejših napravah: laser, računalnikih... Čip v računalniku shrani ogromno informacij že, če je velik okoli pol kvadratnega milimetra. Kolikšno moč pomnjenja ima šele malo večji košček, da o zmožnosti velikih kosov ne govorim.

Kristale in njihovo moč so poznali ljudje že v davnini. Na primer na Atlantidi so z njimi upravljali le posebej posvečeni in izkušeni svečniki. Ljudje so jih vedno vgrajevali najplemenitejšim v krone, prstane in posmrtno maske Faraonov. Dobro so poznali sestavo in delovanje posameznega kristala. Ogromno so jih uporabljale tudi razne kulture pri svojih obredih in tako povečevale moč rituala.

Kri

Če strnem čisto osebna opažanja, bi se za trenutek ustavil še pri krvi. Že davno tega sem slišal, da kri ni voda, potemtakem je tekoči kristal, ki ga otrok zgradi iz sestavin iz materinega telesa tekom razvoja v maternici. S sestavinami dobi tudi njene dobre in manj dobre vibracije, ki so spominsko kodirane v teh snoveh.

Karmične in dedne bolezni

Preko snovi in genov lahko dobimo tudi kodirano zasnovo raznih bolezni po očetovi in mamini sorodstveni veji za več generaciji nazaj. Če pa dobimo transfuzijo krvi, je tudi možen tak prenos. Tako obstaja ogromno možnosti, da se iz zasnove, ki jo nosimo v sebi, tekom življenja katerakoli izmed bolezni izrazi. Takim in podobnim boleznim v uradni medicini pravijo, da so dedne, da jih podedujemo, alternativna medicina pa jim pravi, da so karmične, da gre za družinsko karmo ali vzorce. Virusne bolezni se tako lahko nemoteno "preko krvi" in genov prenašajo skozi več rodov neopazno in potuhnjeno, izrazijo pa se pri potomcu takoj, ko se izpolni določen pogoj.

Obstajajo tudi primeri, ko so z različnimi obveznimi cepljenji v ljudeh vzburili take odzive, ki se sicer morda nikoli ne bi pojavili in jim povzročili nemalo problemov. V uradni medicini bi se temu reklo, da pade v reakcijo. Najlaže bi se dalo pojasniti s homeopatskim načelom, da se klin s klinom zbije. Če je bolezen v telesu aktivirana in deluje s svojim elektromagnetnim valovanjem, je potrebno izbrati zdravilo, ki ima popolnoma isto potenco ali vibracijo kot bolezen: udarec in protiudarec. Tako se bolezen nevtralizira.

Če virusu, ki miruje, zadamo udarec, začne nihati, kar se nato izrazi v obliki bolezni: nekateri dobijo hudo astmo, lahko se pojavi odmiranje mišic, zlasti v zrejših letih... Skoraj v vseh državah je cepljenje neobvezno!

Magični rituali

Zelo znano je tudi, da za najbolj podle magične rituale poleg drugih stvari uporabljajo tudi kri (največkrat menstrualno). Poznam dosti ljudi, ki so dobili transfuzijo krvi in trdijo, da se je pri njih zelo spremenil značaj - zlasti, če dobijo večje količine.

Imel sem soseda, ki mi je večkrat pravil, kako je po prometni nesreči in po dobljeni transfuziji dobil neustavljivo željo po pitju alkoholnih pijač. Do dvaintridesetega leta svoje starosti sploh ni užival alkoholnih pijač, po prihodu domov pa mu je bilo vedno premalo. Torej, če smo popolni abstinent in dobimo kri človeka, ki je alkoholik, obstaja velika verjetnost, da to postanemo tudi mi. Prav zaradi tega je po mojem tudi problem pri operacijah presajevanja notranjih organov in tkiv. Ljudje s srcem drugega človeka niso več tisto, kar so bili.

Mislim, da je največji problem prav v bioritmu in prehrabnih navadah ter klimatskih razmerah darovalca in prejemnika določenega organa ali tkiva. Čim več podobnosti imata, toliko manjša možnost je, da bi telo prijemnika zavrnilo nadomestni organ. Kirurgi so to že davno opazili, zato so dobrodošli organi najbližjega sorodnika (presaditev ledvic, ipd.). Vsak tujek naše telo sčasoma bolj ali manj sprejme (zobna proteza), dokler se popolnoma ne prepoji z našo energijo, vibracijo. Morda zaradi tega Jehove priče zavračajo transfuzijo krvi, če so le pri zavesti. Nedavno tega mi je neka sestra v bolnici povedala, da so imeli nujni primer operacije dečka, ki pa bi se brez transfuzije krvi za malega pacienta končala tragično. Ko so zdravniki obrazložili staršema potek operacije, sta seveda vmes slišala tudi besedo transfuzija in ker sta bila zagreti Jehovi priči, nista hotela podpisati formularja, da se strinjata z operacijo. Kako so pozneje uredili vso stvar, mi ni znano. Ker me je ta njihova odločitev o nesprejemanju transfuzije tako pritegnila, sem se odločil povprašati pri mladi družini, ki so Jehove priče. Kot je že pri njih v navadi, so me zelo toplo sprejeli in v prijetnem pogovoru z njimi sem dobil ustrezen odgovor. Po njihovem naj bi bila kri življenjska tekočina (kar tudi je). Ko odteče človeku ali živali, nastopi sigurna smrt. Po njihovem se

krvi ne bi smelo uživati v raznih krvavih klobasah in drugih jedeh, kri je treba vedno spustiti na tla, da odteče, ne sme pa se prestrezati in nato, kot že rečeno, uporabljati v prehrabene namene. Dovoljerno jim je jemati samo nadomestke za kri. Baje na svetu že obstajata dve kliniki, ki naj bi pri posegih uporabljale le nadomestke krvi.

S krvjo se po njihovem mnenju prenaša ogromno bolezni, najhujša v zadnjem času je vsem znani AIDS. Ob odhodu sta me oborožila še z dodatno literaturo, ki se skoraj v vseh točkah sovпада z biblijo. In vendar je čedalje bolj čuden naš svet.

Pismo o transfuziji

Tukaj predstavljam pismo neke gospe iz Ljubljane, ki pravi takole:

“Spoštovani gospod Kavšek, izpolnjujem svojo obljubo in vam pošiljam svoje izkušnje s transfuzijo. Želim vam veliko uspeha pri pisanju knjige in vas lepo pozdravljam. Če boste ta prispevek uporabili v svoji knjigi, prosim objavite ga pod imenom Ivana.

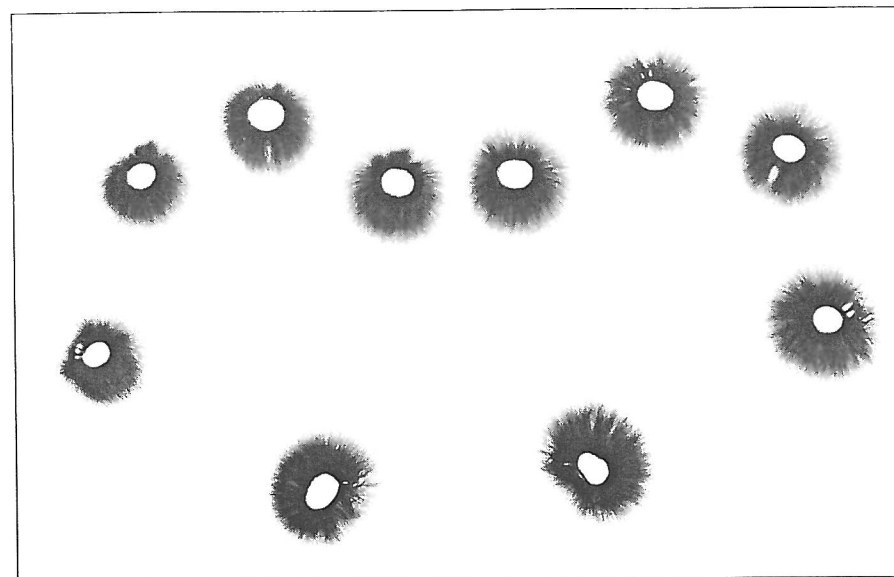
Zaradi hude zlatenice sem dobila transfuzijo krvi in sicer v levo roko. Že med samo transfuzijo sem imela čudno reakcijo. Čutila sem veliko napetost in pritisk v levi polovici telesa, posebno pa v levi nogi. Zdelo se mi je, da bo noga vsak čas eksplodirala. Še dolgo po tem sem imela občutek, kot da je moja leva polovica telesa nekako tuja. Od tega dogodka so minila že desetletja, pa še vedno čutim levo polovico telesa drugače kot desno in v levi nogi velikokrat čutim napetost.”

Takih in drugačnih zgodb je še veliko, ki so jih čutili bolniki na lastnem telesu. Če se kdo izmed vas odloči in mi napiše pismo s svojo izkušnjo, ga bom zelo vesel. Zelo zanimive stvari se dogajajo tudi, ko imajo ženske mesečno perilo. Pri mnogih narodih se to smatra kot nekaj nečistega (negativnega), zato se morajo ženske umakniti od moških za toliko časa, da se njihov proces mesečnega perila konča. Po nekaterih verovanjih ženske v času menstruacije ne smejo kuhati. To vero imajo tudi častilci čedalje bolj popularne vere pri nas - Hare

Krišna. Velikokrat sem se spraševal, zakaj so nekatere ženske tako razdražljive in neznosne, ko imajo mesečno perilo. To sem nemalokrat izkusil na lastni koži, ko sem bil še dimnikar in so me gospodinje dostikrat našle kot dežurnega krivca za sprostitev svoje napetosti. Že zdavnaj sem vsem odpustil, saj vem, da takšna stvar ni mačji kašelj. Tega ne jemljite, kot da se vam posmehujem, pač pa bi vam rad povedal, kar sledi v nadajevanju.

Slika avre pri ženskah

Ko sem kupil napravo za slikanje bioplazme (nevidni eterični sloj okoli človeka), ki jo rabim za diagnozo kompletnega telesa, so mi nekateri posnetki postali čudni. Na njih ni bilo opaziti bioplazme. Ker se mi je to dogajalo le pri ženskah, sem na to postal bolj pozoren. Po dolgem razmišljanju sem le prišel do zaključka. Sedaj ženskam začasa mesečnega perila ne delam posnetkov, kajti v tem času



Slika 10: Posnetek bioplazme, narejen s pomočji Kirlianove fotografije

se jim odmakne več kot petdeset odstotkov čustvenega telesa in na dan iz podzavesti pridejo prastari vzorci.

Približno tako ste doživeli, če ste že kdaj čutili, da izgubljate stvar, ki vam največ pomeni v življenju: partnerja, otroka, starša... Veliko takšnih in podobnih vzorcev se da razrešiti in ozavestiti z nehipnotično regresijo v prejšnja življenja, da o hipnotični, pri kateri gre človek zelo globoko v podzavest, sploh ne govorim. Nekaj vzorcev je iz časa Atlantide, ko smo jih dobili z vsadki (implanti).

Sevanja

Na fizično in psihično zdravje človeka vplivajo tudi različna sevanja, kot to imenujemo v radisteziji. Delimo jih na naravna in v zadnjih letih z razvojem tehnologije tudi tehnična. Naravna zopet delimo na kozmična in zemeljska.

Zemeljska sevanja so vodni tokovi, ki povzročajo turbulenco pri pretakanju vode globoko v nedrih zemlje. Moč je odvisna od velikosti vodne žile in od tega, kolikšna masa vode se po njej pretaka. Sevajo tudi podzemni naravni rezervoarji vode, nafte, tektonski prelomi, razne rudnine in kovine, ki so v zemlji ali na njej, ter podzemne jame.

Takšne spremembe so vidne še zlasti v Zasavju in v drugih krajih, kjer so rudniki in je zemlja pod naselji dobesedno prevrtana kot sirove luknje. To se nemalokrat tudi odraža na prebivalcih...

Kozmična sevanja prihajajo neprestano iz vesolja. Z našimi gradbenimi materiali jih je nemogoče zaustaviti. Kot vidite, smo na nek način venomer obsevani.

Največje probleme nam v zadnjem času predstavljajo prav tehnična sevanja. Okoli nas se nenehno dogajajo stvari, ki jih navadni smrtniki s svojimi premalo občutljivimi čutili ne začutimo. Tukaj predvsem mislim na ogromno število frekvenc oddajnikov, sprejemnikov, uporabo brezžičnih postaj, mobilcelov (v Združenih državah Amerike

so znanstveniki odkrili, da ogromno glavobolom botrujejo prav te vibracije). Stanovati blizu visoke napetosti ali blizu transformatorja je zelo nevarna zadeva. Močno sevanje povzročajo tudi razni računalniški monitorji, barvni televizorji, mikrovalovne pečice, ogledala, ure s kvarčnimi kristali... Nasploh sevajo vse oblike, ki so okoli nas, še zlasti ostri in koničasti predmeti.

Za zaščito proti tem negativnim sevanjem so si ljudje izmislili razne vraže, kot je tista o vogalu mize: kdor sedi za njim, se ne bo mogel poročiti. Ali da nikoli ne podarjaj koničastih ali ostrih predmetov prijatelju ali znancu, kajti iz tega se lahko razvije hudo sovraštvo. Ko z biotenzorjem, nihalom ali s kakšnim drugim radiestezijskim pripomočkom merimo ostre ali koničaste predmete, opazimo, da se instrumenti nenavadno obnašajo. Sama narava nekako poskrbi, da je vse zaobljeno in okroglo, se pravi, da je rahel in ublažen neagresiven prehod. Kot noč in dan, ki se prelivata drug v drugega počasi in mehko, letni časi, kamen, ki ga obdela voda, ter gore, ki jim ostre vrhove brusita mraz in veter.

Zdaj vidite, zakaj nas stara arhitektura z zaobljenimi okni in stenami tako privlači in ne deluje agresivno, pač pa pomirjevalno na našo psiho. Vse v vesolju je sestavljeno na principu trikotnika, ki je najmočnejša forma, ki se velikokrat uporablja tudi v religijah, na primer: Oče, Sin in Sveti Duh.

Egipčani so dobro vedeli, kaj pomenijo in kako delujejo štirje trikotniki, združeni skupaj v piramido, npr.: luksorji, atlantidski prstan... O tem vam sedaj ne bi pisal, ker je to cela znanost, pa tudi ogromno literature je o tem že napisane. Če vas zanima kaj več, si poiščite več literature v knjigarnah. Če malo bolj pogledamo okoli sebe, bomo opazili, da je sama narava naredila veliko hribov v obliki piramid. Nekateri med njimi imajo zelo ostre robove, ki hočeš ali nočeš zelo močno delujejo na psiho ljudi. Ko sem opazoval ljudi, ki živijo in imajo bivališče postavljeno kjerkoli na izrazitih prehodih iz ene v drugo dolino, sem opazil, da ti ljudje živijo nekam bolj intenzivno življenje od drugih, ki so odmaknjeni od teh robov. Opaziti je bilo tudi dosti hitrejše dozorevanje in iskanje partnerja...

Zaupljivi in nezaupljivi ljudje

Ko smo potovali po nekdanji Jugoslaviji in kadar potujem po Sloveniji, opazam, kako konfiguracija (razgibanost terena) vpliva na ljudi in njihov značaj. Bolj je naravno okolje prijazno in lažje se obdelujejo njive, tem bolj odprti in zaupljivi ter veseli so ljudje: Prekmurje, Bela krajina... Več je hribov in zaprtih ter ozkih dolin, njiv, ki jih je težko obdelovati in skopo rodijo, bolj vase zaprti in nezaupljivi so ljudje. Zato kroži naokoli toliko vicev o Savinjšanih in Gorenjcih. V duši pa smo vsi dobri ljudje, vsaj trudimo se. V ihti nekaj rečemo ali naredimo nekaj nekontroliranega, npr. nepremišljeno gesto. Vseeno močno deluje, ko je enkrat spuščena v eter.

Gradove so ponavadi gradili na tako imenovanih strateških in pred sovražniki težko dostopnih mestih zaradi svoje varnosti. Koliko so se zavedali energij, ki delujejo na takšnih in podobnih mestih, je seveda drugo vprašanje. Čisto drugače pa je pri cerkvah, ki so večinoma postavljene na starih temeljih templjev čaščenja Mitre; tudi škofovo pokrivalo se imenuje Mitra.

Pred prihodom krščanstva je bil tudi v naših krajih to dokaj razširjen kult verovanja. Kot je opaziti, so ljudje že v davnih časih poznali sedaj tako popularne radiestezijske meritve, saj so zelo točno določili posamezna močna bioenergetska mesta, na katerih so postavljali svoja svetišča. Te naravne zakonitosti so neizpodbitno uporabljali tudi mnogi graditelji svetišč širom sveta, saj vsa svetišča stojijo na bolj ali manj močnih potencialih teh sevanj.

Če se navežem na našo katoliško cerkev, ki je vsem nekako najbolj blizu, so to točke, kjer stojijo katedrale ter najmočnejša in najbolj obiskana romarska središča. Glavni snop energije, ki je po navadi najmočnejši, je usmerjen preko Najsvetejšega v cerkvi, to je tabernakelj, v katerem se čuvajo križ z Jezusovim razpelom, moštranca ter kelih s hostijami, ki se tako z energijo prepojijo in imajo zares neverjetno energetska moč.

To lahko začuti vsak, če je kolikor toliko pozoren po sprejetem obhajilu. Nekje sem prebral podatek, da v Angliji živi nuna, ki vsak dan

zaužije blagoslovljeno hostijo in le malo vode. To naj bi bila edina stvar, ki jo drži pri življenju celih dvanajst let. Veliko tudi moli. V Indiji se molitvi pravi meditacija.

V cerkvi, templju ali svetišču se že iz davnin hrani najbolj sveto in skrivno znanje, ki ga znajo uporabljati le nekako poklicani ali od boga poslani ljudje. To je delo z višjimi energijami, ki jih znajo na več načinov priklicati različni svečeniki (mediji). Sama maša je velik magični ritual, ki je zelo odvisen od mase ljudi, ki se zberejo pri obredu.

Že sama misel je energija (pretok elektromagnetnih tokov skozi možgane), taka in podobna valovanja pa so nekoč bolje poznali in z njimi tudi operirali preko tako imenovane kozmične geometrije, kar boste v nadaljevanju tudi praktično videli (zemljevid).

Energijo so znali po posebnih ključih na poseben način zbrati na vseh štirih elementih ter jo tako koncentrirano poslali v peto dimenzijo duha ali etra. Preko te nevidne izbrane točke se je energija dovala na posebno izbrano zemljišče ali kraj, kjer se je ta energija do mile volje materializirala v pozitivnem ali negativnem efektu, odvisno pač od tega, kakšna misel (koda) je bila vložena v to eterično vesoljsko napravo. Če ste vsaj malo pokukali v sveto pismo, bi morali opaziti, da je beseda meso postala - torej materializacija. Zato vam predlagam, da ste pozorni na svoje misli in nepremišljene besede, ki nekaterim z raznimi kletvami kar vrejo iz ust. Več je vernikov, večja je skupinska energija, s tem pa se povečata tudi moč in vpliv samega medija (duhovnika) na ljudi, ko se vsa masa skoncentrira na njega samega. Ko včasih opazujem kakšnega duhovnika, njegove kretnje in besede, veliko bolj čutim, kaj se tedaj dogaja. Ko smo že ravno pri cerkvah, pa pogledajmo še ostale energetske pojave in dejavnike, ki vplivajo na psiho človeka.

Posebno važen je prostor, na katerem cerkev stoji. Ali iz tega prostora izhaja zemeljska rdeča energija, ki jo sprejema naš korenski center, ali pa iz vesolja na ta prostor priteka vijoličasta kozmična energija, ki vstopa v človeka skozi sedmi center. Pomembna je tudi sama arhitektura cerkva. Najmočnejši takšni in njim podobni centri so tam, kjer stojijo ogromne katedrale ali kakšna druga svetišča drugih

veroizpovedi. Na takšna mesta ljudje zelo radi romajo, se zaupajo in prosijo razne svetnike in druge zavetnike, katerim je določena cerkev ali svetišče posvečeno. Če se bolj ozko usmerim na našo krščansko vero, ki je nam nekako najbližja, bi lahko na tem mestu omenil pri nas najbolj znano romanje k Mariji Pomočnici na Brezjah.

V zadnjem času postaja zelo znana božja pot na Kurešček pri Ljubljani. Imel sem čast spoznati in prebiti nekaj prijetnih uric z gospodom Špeličem, ki je zelo znan stigmatik (kristusove rane!) in je pobudnik ter glavni odgovorni človek božje poti na Kureščku. Vsa predhodna navodila je dobil v Međugorju na romanju. Tako je stoođotno izvršil božjo voljo in poslanstvo...

Na Hrvaškem je zelo poznana božja pot v Marijo Bistrico, v Hercegovini Međugorje, v Franciji Lurd (lurška Mati božja)... Morda ste že opazili, da sem v tej peščici svetišč, ki jih sami sigurno zelo dobro poznate, omenjal le svetišča, ki so posvečena Mariji. Da, Marija predstavlja zemeljsko energijo, s tem pa tudi zemeljski materialni svet, zato ni potrebno posebej pojasnjevati, zakaj se skoraj vsi ljudje zatekamo k Mariji s prošnjami po zdravju in drugih materialnih ciljih, ki jih hočemo doseči. Marija predstavlja energijo ljubezni, dobrote in odpuščanja (očiščevanja duše na zemeljskem nivoju).

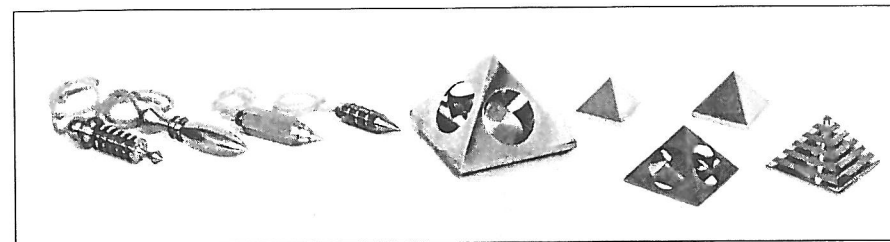
Sedaj je Zemlja v zadnji fazi očiščevanja. Zato se po svetu dogajajo tako imenovani čudeži, razna prikazovanja Marije in Kristusa raznim medijem (največ otrokom in ubogim preprostim ljudem), ki nimajo apetitov po neskončnih materialnih dobrinah in nadvladanju drugih. Po njih, ki so še dovolj čisti in odprti, se na zemljo v fizični svet spuščajo razna svarila in opozorila. V večini primerih se ljudje takim stvarjem posmihajo, namesto, da bi si dvignili duhovno zavest in se tako ognili prenekateremu trpljenju. Tudi v Međugorju se je pričelo prikazovanje kot opozorilo in svarilo ljudem, če ga seveda upoštevajo. Namesto, da bi čiščenje ozavestili na energetskih nivojih z dvigom zavesti, se seveda čiščenje odvije na materialnem nivoju (vojna, naravne katastrofe in bolezni). Kaj se je po nekaj letih zgodilo v Hercegovini, vsi dobro veste (vojna). Čedalje več poročil o čudežih zadnje čase prihaja iz Italije. Tam naj bi po informacijah, ki jih

imam, več kipov v obliki Marije jokalo krvave solze. Če kolikor toliko pozorno beremo Nostradamusove prerokbe, ki so se v zgodovini že tolikokrat potrdile kot nezmotljive, lahko sklepamo, kaj čaka Italijo v prihodnjih letih. Že med pisanjem te knjige so se v Italiji pričeli katastrofalni potresi, rušila se je tudi bazilika (do sedaj se cerkve niso zrušile). To pa pomeni, da takšnih ali podobnih opozoril ne bi smeli zanemarjati. Tudi zgodb o slikah Kristusa, ki joče, ne manjka... Ko pogledamo zemeljsko (korensko) čakro z energetskega vidika, vidimo, da jo narišemo v obliki rdečega kvadrata. Kronska (sedmo) pa v obliki vijoličastega kroga, ki predstavlja kozmično energijo. Te oblike je zelo lahko opaziti v cerkvenih zvonikih. Nekateri so v obliki kvadrata, drugi zopet v obliki osmerokotnika (kar predstavlja krog). Opaziti pa je tudi obe obliki, združeni v enem zvoniku.

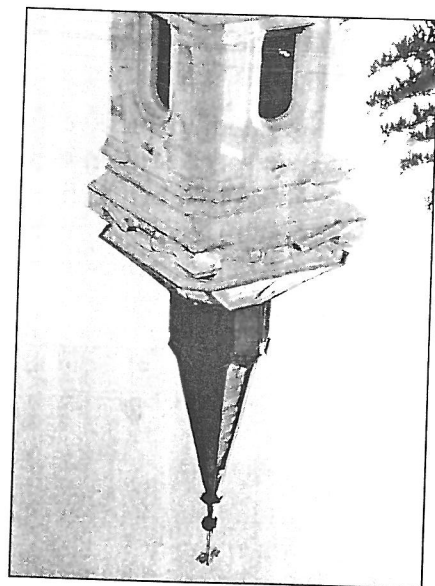
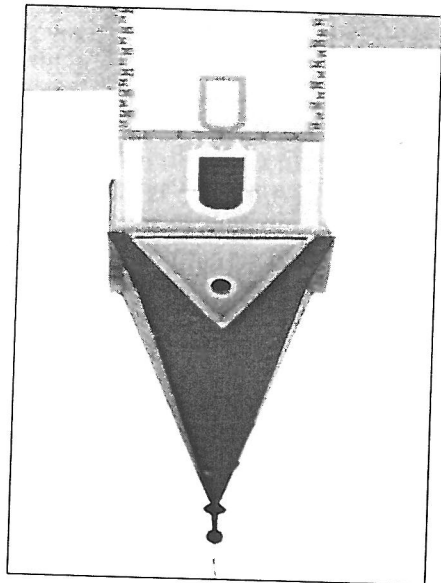
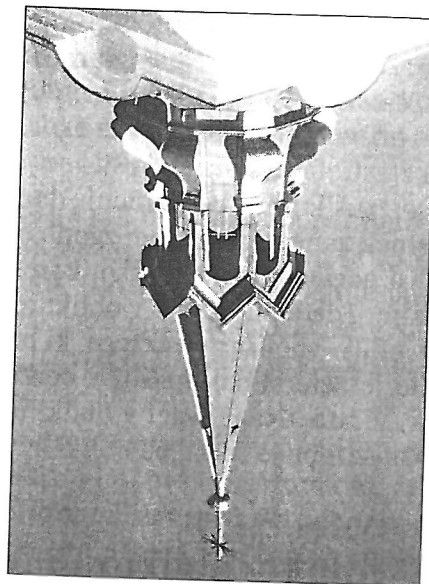
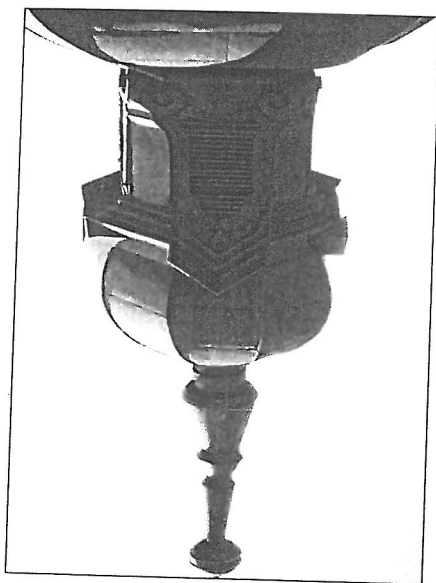
Zvonik v obliki nihala

Ko sem tako obiskoval cerkve, mi je večkrat šinilo v glavo, da se zaradi oblike zvonika že na daleč vidi, kakšna energija teče skozi to svetišče: zemeljska, kozmična, ali pa sta obe združeni.

Ko sem torej hodil od cerkve do cerkve, mi je velikokrat šinila misel, da so vrhovi zvonikov na moč podobni radistezijskim nihalom, le da so ti mnogo večji in privlačijo kozmično energijo, ker so konice obrnjene proti nebu. Največja in najlepša svetišča na svetu (v krščanstvu katedrale) so zgradili Masoni, pravijo jim tudi prostozidarji (svetovna tajna loža), o katerih bom več pisal pozneje. Ti so veliki mojstri



Slika 11: Nihala in piramide, ki jih izdeluje gospod Franc (Branko) Kapelari iz Trbovelj



Slika 12: Zvoniki, ki spominjajo na radiestezijska nihala

arhitekture in ezoteričnega znanja, ki je prepleteno z našim vsakodnevno življenjem.

Ko stojimo pred cerkvijo, se pred ogromno in spoštovanja vredno stavbo človek počuti tako majhen in nebogljn. Kako so se počutili ljudje nekoč, ko so v večini prihajali iz majhnih, velikokrat lesenih hišic. Kako so v hišicah prebivali, raje ne bi komentiral. Po večini so bili to ljudje kmečkega stanu in so ob nedeljah oblekli tako imenovano praznjo obleko. To jim je dvignilo zavest, kajti ko so slekli vsakdanjo delovno zakrpano in oguljeno obleko, so se počutili kot gospodje. Še zlasti, če so nosili narodno nošo (Gorenjska noša je posebno bogata).

Ko stopamo v cerkev, lahko nad vrati opazimo piramidasti nadstrešek. Velikokrat je le dodatek ("štukatura") na fasadi cerkve v obliki pravilno postavljenega trikotnika, ki tudi deluje. Opazil sem tudi dosti cerkva, ki imajo vhod narejen tako, da predno prideš v cerkev, prehodiš prostor pod zvonikom, ki pa ima v večini primerov piramidasto ali čebulasto streho. Kakšne močne učinke ima piramida, se šele zadnje čase kolikor toliko zavedamo, ko nam Egiptologi občasno postrežejo z novimi rezultati raziskav tega veličastnega lika, a veliko vprašanj ostaja še vedno odprtih.

Ko stopimo pod piramido, nam močan snop elektronov napolni auro. Da se potem razelektrimo, stopimo do škropilnika z blagoslovljeno ("žegnano") vodo, ki je slana (sol pa je element zemlje). Pomočimo prst vanjo in tako se ozemljimo (sprostimo), če smo preveč napeti. Ko tako sproščeno stopimo naprej pod korom, na katerem stojijo cerkvene orgle in se nahajajo pevci, se pred nami odpre veličasten pogled na vso notranjost in razkošje, kolikor ga določena cerkev premore. Stili gradenj so se skozi čas seveda zelo prepletali. Name je največji vtis naredila Gotika. Izrezljani oltarji, klopi, spovednica, razni stebriči, kipi, ki so v zadnjem času vseprepogosto tarča raznih zaslužkarjev in preprodajalcev umetnin.

Kot sem izvedel na terenu, je v preteklosti bilo tudi nekaj takih duš, o katerih si človek niti pomisliti ne bi upal, da so tudi oni kaj takšnega zmožni. Kipi, oljne slike na platnih in druge stvari pod pretvezo

velikokrat romajo k raznim restavratorjem in nikoli več ne vidijo notranjosti cerkva, odkoder so bili ti predmeti odnešeni. Nekateri farani kdaj pa kdaj vprašajo po tej ali oni stvari, nakar se vse počasi pozabi, med tem časom pa se osebjem dostikrat tudi zamenja in tako se sledi še lažje zabrišejo.

Nedolgo tega sem pri svojem odkrivanju naletel še na bolj fino pretvezo. Neka gospa mi je z veseljem pokazala, kako lepa sta sedaj stranska oltarja, saj so dali obnoviti obe sliki: "Le Marija je nekam drugačna, se mi zdi." Ko sem sliki pogledal malo поблиže, sem ugotovil, da sta sliki zares novi, ne pa obnovljeni stari. Novi sta bili naslikani kar na lesenit ("šperplata"), prvotni, ki sta bili stari več sto let in gotovo na platnu, pa sta končali, sam bog ve za koliko in kje. "Vsi smo le ljudje." Najpogosteje se takšne in podobne stvari lahko dogajajo ob prenovah, so mi povedali ključarji. To seveda do neke mere drži. Poveča se število raznih mojstrov, ki niso farani in niso tako vezani na stvari, ki so v svetišču. Ljudje so mi povedali, da se tudi kakšen gradbeni material rad lepi na prste, da tudi kakšen zvitek bakra pristane v službenem vozilu: "Rajši vzemimo mi, da kdo drug ne ukrade!"?... Dogajajo se tudi "čudeži", saj se kvadratura streh kar čez noč "poveča" za več kvadratov.

Misli in dejanja delujejo neizpodbitno močnejše na duhovnem nivoju kot na materialnem. Tudi posledice so neprimerno hujše.

Če se taka energija zbira, si lahko mislite, kakšna bo materializacija na kraju, kamor je usmerjena. Naj mi nihče ne zameri, to so le iskricke zgodb, ki sem jih slišal od ljudi.

V nadaljevanju opisov cerkva bi rad povedal, da so si glede funkcije v bistvu vse podobne. Ponavadi ima vsaka cerkev tri oltarje: glavnega in dva stranska. Nekateri imajo v prizidku še kapelo. Števila ena, tri, pet, sedem, devet, itd. se bodo v naši knjigi še večkrat pojavljala. Kdor se je v življenju kolikor toliko srečeval z numerologijo (veda o vibraciji in moči določenega števila), pozna zakonitosti, ki vladajo na tem področju. To se najbolje vidi pri notah, ki jih uporabljajo glasbeniki. Note so v bistvu števila, ki po vseh zakonitostih določajo čas in ton: višji, nižji.

Trikotnik

Zelo zanimivo je število tri. Iz njega izvira tudi ime trikotnik. V mnogih zgodbah nastopajo trije bratje, tri sestre... Konec koncev imamo tudi Sveto trojico: Bog oče, Sin in Sveti duh. Tudi sveta družina je sestavljena iz treh članov: Sv. Jožef, Marija in tretji, ki se rodi, Jezus. Tako postane zavest popolna.

Trikotnik je v vsem vesolju najmočnejši element, na osnovi katerega imamo nato vso nadgradnjo. Kdor je gradil piramide, je natančno vedel, zakaj jih je sestavil iz štirih trikotnikov: štiri osnovne strani neba, štirje osnovni elementi...

Če dobro pogledamo po cerkvi, opazimo na najvišji točki glavnega oltarja trikotnik, iz katerega sevajo zlati žarki, v sredini pa je oko (božje oko). To je ponazoritev šestega centra (indigo modrega), ki se nahaja pri vsakem človeku med obrvmi.

Dve polovici

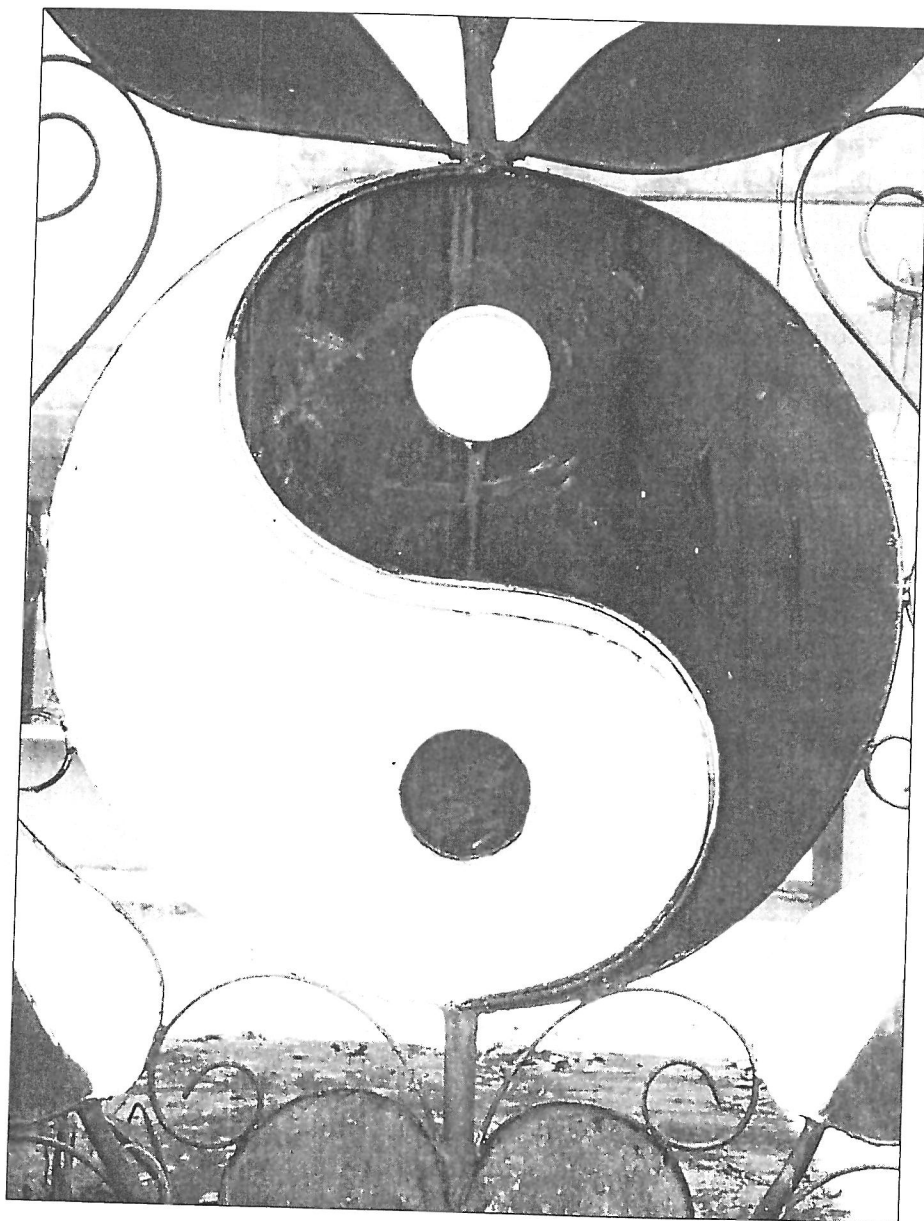
Celotno cerkev pa bi lahko razdelil na dve polovici, prav tako kot so zakonitosti v naravi, tudi tla v večini cerkva (črne in bele plošče). V naravi ima vsaka stvar protiutež: dan - noč, vroče - hladno, grobo - gladko, debelo - tanko, sladko - grenko, lepo - grdo, zdravje - bolezen, moški - ženska...

Na vzhodu ponazarjajo to uravnoveženost s krogom, katerega prva polovica je bela z manjšo črno piko, druga pa črna z vrisano prav tako majhno belo piko. Takšen znak ste gotovo že kje opazili. Yin je ženski princip, črna. Yang je moški princip, belo.

Tudi človek sam se deli na dve polovici: levo in desno.

Leva je ženska stran, ki ponazarja žensko energijo: stara mati, mati, sestra, hčerka, snaha, prijateljice, znanke...

Desna stran telesa pa ponazarja moško energijo v telesu: stari oče, oče, brat, prijatelj, znanec.



Slika 13: Simbol Yin-Yang

Če imamo probleme z ženskami, ne moremo sprejeti svoje leve polovice telesa ali obratno. S tisto polovico telesa smo bolj togi in okorni, zato tudi vse udarce, zlome in druge poškodbe dobimo prav po tistem delu telesa, ki ga ne moremo sprejeti. Tudi notranji organi prej odpovedo na taki strani. Vsak pravi vernik mora imeti tudi rožni venec, s katerim si bo pomagal pri molitvi (meditaciji). Ko je tako popolnoma sproščen in predan molitvi, med prsti ali dlani stiska bolj ali manj debele kroglice rožnega venca. S tem pa si, če verjamete ali ne, nezavedno masira kompletno telo z notranjimi organi vred. Šele zadnje čase se pri nas na veliko pogovarjamo v akupunkturi in akupunkturnih točkah, ki se odražajo na naših podplatih in dlaneh. Te stvari so vzhodni medicini poznane že iz davnih časov. Na Vzhodu so že zdavnaj imeli cesarji v posesti posebej v ta namen narejene zlate orehe, ki so jih stiskali v dlaneh in se tako psihično pomirjali.

Prav tako so v ta namen imeli nam znane kitajske kroglice, ki prijetno zvončkajo, ko jih vrtimo v rokih. Kot sem že omenil, naj bi bila najmočnejša in najlepša energija pred oltarjem, kjer svečenik mašuje. Strop nad oltarjem je praviloma visoko obokan, tako da tvori nekakšno kupolo, skozi katero priteka kozmična energija, ki svečenika napravi odprtega in dobrega, kajti ta energija deluje na višje ("božje") čakre. Če je svečenik med mašo držal pridigo (pri tem je šlo za povsem posvetne stvari), se je povzpел na prižnico, ki je na spodnjem delu stožčasta, piramidasta, vsekakor pa konica gleda proti zemlji in tako prevaja povsem rdečo zemeljsko energijo, ki steče skozi svečenikov korenski center in mu tako omogoči, da trenutno (momentalno) zaživi v realnosti posvetnega, zemeljskega, fizičnega življenja, sedaj in tukaj! Na takšno hitro spremembo energije (oltar - prižnica) se nekateri le s težavo privadijo. Najtežje je v začetku. Zaradi tako hitre spremembe energije in vpliva na čakre, je veliko novomašnikov padlo v nezavest, ali pa se jim je nekaj časa močno vrtelo, tako so verniki dobili še večje potrdilo, kako neverjetna je božja sila. Prižnice so večinoma dekorirane z rdečim blagom, kar seveda ni brez pomena. Če človek le študira, se počasi oddalji od fizičnega življenja. Kdor dela samo na višjih čakrah, ni v ravnovesju in obratno.



Slika 14: Prižnica

Izpoved kot terapija

Za realno življenje in prizemljevanje so imeli duhovniki včasih živali in kmetije, kjer so tudi sami trdo in marljivo opravljali vsa kmečka dela. Ravnovesje lahko ohranimo tudi s športom. Tudi izpoved je v osnovi zelo močna terapija. Roko na srce, samo pomislite, kako vam je hudo in kako tišči v prsih, če nimate komu izpovedati svojih težav, ki vas mučijo.

Izpovemo se lahko partnerju, se zaupamo dobremu prijatelju ali prijateljici, psihologu, zdravniku, v zadnjem času bioenergetikom... Če med vsemi naštetimi niste našli nikogar, ostanejo naši dobri župniki, ki to terapijo obvladajo in opravljajo že stoletja. Izpoved kot terapijo so vzeli pod drobnogled na neki angleški univerzi. Dobili so čudovite rezultate (s to razliko, da po izpovedi izpovedanci niso dobili pokore, kazni). Za odpustke in pokoro so se morali včasih ljudje oddolžiti tudi z materialnimi dobrinami, kot so: krompir, jajca, meso, plačati je bilo potrebno toliko in toliko maš, iti so morali na božja romanja ter zopet darovati... S takim načinom so uplenili dve muhi na en mah. Cerkev kot institucija se je tako začela materialno bogatiti, sam vernik pa si je z denarjem ali z nekaj pridelki pridobil odpustek še za tako grobo kršitev božjih zapovedi (kar seveda po naravnemu zakonu o vzroku in posledici ne velja).

Barve

V cerkvah prevladujejo predvsem bela, modra in zlato rumena barva. Takšna kombinacija barv je zelo pomembna pri samem zdravljenju z barvami, ki zelo blagodejno vplivajo na psiho in počutje človeka. Že pogled na svetnike, ki imajo okoli glave narisane zlatorumene dimpe (sij okoli svetnikove glave), nam dosti pove. Prav tako čista in zlatorumena naj bi bila cela aura okoli človeka, ki je fizično in duhovno zdrav. Kot je znano, ima vsaka barva svoje elektromagnetno sevanje. Delimo jih na tople in hladne, odvisno pač od vibracije, ki jo oddajajo.

Kot zanimivost naj navedem še nekaj znanstvenih podatkov merjenja barv.

Izsledki merjenja, ki so se začeli 1988 in še trajajo, kažejo naslednje povezave (korelacije) med barvo in frekvenco (Hz = Hertz, enota za merjenje frekvence):

modra	250 - 175 Hz plus 1200 Hz
zelena	240 - 475 Hz
rumena	500 - 700 Hz
oranžna	950 - 1.050 Hz
rdeča	1.000 - 1.200 Hz
vijolična	1.000 - 2.000 Hz, plus 300 - 400 Hz; 600 - 800 Hz
bela	1.100 - 2.000 Hz

Opisane meritve je opravila dr. Huntova. Iz zgoraj navedenih podatkov se vidi neverjetna moč bele in vijoličaste barve. Na pogrebnih obredih nosi svečenik črno, največkrat pa vijoličasto štolo (trak, ki ga nosi svečenik okoli vratu kot šal s križema, ki sta upodobljena na vsaki strani). Duša ob smrti izstopa po isti poti, kot je pred rojstvom prišla v fizično telo in to je na kronski (sedmi) čakri, ki je vijoličaste barve. O barvah in njihovem pomenu bi lahko še dosti razpravljali.

Če pogledamo le mašniške plašče, ki jih nosijo svečeniki ob določenih praznikih, lahko opazimo celo razkošje vseh barv. Na tem mestu naj vas še posebno opozorim na črno barvo. Mnogi trdijo, da črna in bela sploh nista barvi.

Bela

Za belo velja: če bi jo podrobneje pogledali, bi opazili, da je sestavljena iz spektra vseh barv.

Črna

Črna barva ni kar tako barva žalovanja v naši veri, kajti črnina zapre pretok energij, ki naj bi jih vsesevale čakre na našem telesu. Skozi črnino energija ne prihaja in ne odhaja. Zapremo se pred vsemi tujimi vplivi energij, ki bi jih v nasprotnem slučaju še kako čutili. Z nošenjem črnine se obrnemo sami vase in izgledamo zelo resni, uradni in nedostopni. Črnino nosijo skoraj vse častne sestre; nune glede na red, kateremu pripadajo; svečeniki (v zadnjem času ne tako pogosto); sodniki, da ne more nihče vplivati na njihovo lastno odločitev; večji del policistov po svetu...

Črnino radi oblačijo mladi. Ko so v času pubertete, se pričnejo bolj ogledovati. Da bi se znebili neprijetnih občutkov takšnih in drugačnih energij, se mnogi zaprejo s tako barvo. Tu pa nastane drug problem. Kot sem že omenil, se ljudje v črnini ne morejo pošteno razveseliti - kot da so v nekakšnem nevidnem oklepu. Da se v diskoteki, kamor je zelo moderno zahajati, kolikor toliko razveseljijo in razživijo, uporabijo poživila kot so alkohol, droga...

Glasba in petje

Na psiho človeka v cerkvi zelo močno delujeta tudi glasba in petje. Cerkvene orgle spodbujajo (stimulirajo) kronski vijoličasti center, na katerem sta, kot že vemo, stanji zavesti radost in veselje. V zadnjem času se dosti uporabljajo še drugi instrumenti, ki vplivajo tudi na druge centre (čakre). Med samim ritualom se uporablja tudi eterika: svečenik pred povzdigovanjem v kadilnico nasuje timijan, ki prav tako močno deluje na kronski center. Ko še niso poznali drugih razkužilnih sredstev, so operacijske prostore dobro pokadili in razkužili s timijanom. Že v dobi faraonov so ga dobro poznali, saj so ga ob določenih praznikih ali obredih pokurili na desetine kilogramov.

Slovenci imamo posebno lep star običaj: cela hiša se trikrat pokadi. Prvo kajenje se opravi na božični večer, drugo v noči iz prehoda starega v novo leto, tretje pa za Svete tri kralje (število tri). Veliko stvari

se danes v cerkvah ne uporablja več: pridiga s prižnice, tudi izpoved je v večini skupinska, da le globoko obžalujemo svoja nepravilna dejanja (grehe), tudi pokora se ne odmerja več v materialnih oblikah. Za, kot pravijo, "bogu v ime" vsak svobodno daruje po svojih zmožnostih in odločitvah. Ukinilo se je tudi očiščevanje mater po rojstvu otroka... itd.

Po drugi strani pa so se v cerkvah in župniščih ("farovžih") že do dobra uveljavile razne človeške dobrine, ki so jih še nedavno proglaševali za hudičevo delo. Prenekatera preveč odprta glava znanstvenika ali izumitelja je končala v inkvizicijskih krogih Dominikanskega reda ter vzela slovo tuzemskega življenja. V današnjih časih je, Bogu hvala, vse drugače. Cerkve, v kateri ni ogrevanja, elektrike in ozvočenja, da gospodu ni potrebno tako napenjati grlo, si sploh ne moremo več predstavljati. V zadnjem času se v cerkvene prostore postavljajo senzorne alarmne naprave proti kraji, kar je seveda zelo pozitivno. Gospod brez avtomobila, mobitela, računalnika, televizije ipd. dandanes ne bi več mogel tako uspešno opravljati svojih obveznosti.

Če človeka razdelimo v srčni čakri na štiri dele: gornji in spodnji del (oče kozmos in mati zemlja), levi in desni del (ženski in moški), dobimo simbol v obliki križa. V cerkvi je že dolgo znano, da leva stran klopi pripada ženskam, desna pa moškim. Na levem stranskem oltarju so upodobljene razne svetnice iz svetopisemskega življenja, na desnem pa moški svetniki in preroki. To v zadnjem času ne drži več, pač pa vsak po svoje - ne da bi se zavedal, kaj počne pri raznih posegih - prestavi svetnike, včasih tudi kompleten oltar. Če pride do takšnih grobih posegov, stvar energetsko ne služi več svojemu namenu. Še dobro se spominjam, ko so nas pri vojaki učili topografijo in orientacijo s pomočjo vojaških specialk (vse krščanske cerkve imajo strogo obrnjen oltar proti svetim mestom Jeruzalem in Betlehem, to je seveda še vedno na vzhodu. Vhod v cerkev pa je v nasprotni smeri - torej na zahodni strani! Muslimanske Đamije imajo oltar obrnjen proti svetima mestoma Meki in Medini - se pravi proti jugu, vhod pa je s severne strani!). Če bi se tega držali kot pijanec plota, bi se velikokrat izgubili... Čeprav sem topografijo in orientacijo v tolikih letih po izvidniškem usposabljanju v tedanji JLA že malo pozabil, mi je še

vedno nekaj od tistega ostalo v glavi. Vsaj na kompasu še znam razbrati, za katero stran neba gre. Tako sem že pri svojih prvih merjenjih meni najbližje cerkve na Jagnjenici pri Radečah naletel na zelo veliko razočaranje. Naj omenim še, da se je v zgodovini prvotna cerkev zaradi plazu podrla. Od nje je ostal le zvonik višje na hribčku, kjer je sedaj pozidana nova cerkev. V novi cerkvi je oltar obrnjen proti zahodu, vhod pa proti vzhodu.

Še večje začudenje sem doživel v Podkumu (nekoč Šentjur pod Kumom). Tam je oltar obrnjen proti severu, vhod pa proti jugu. Resnici na ljubo naj povem, da toliko cerkva kot je v Sloveniji (še zlasti na Gorenjskem in Dolenjskem), ne vidiš nikjer na svetu. Če je le kakšen hribček ali vzpetinica, ugledamo tudi cerkvico. Da o številnih kapelicah in znamenjih ob poti sploh ne govorimo. Zatrtemu izkoriščaneu in vedno ponižanemu človeku ostaneta edinole vera in upanje, to pa se je slovenskemu človeku v zgodovini venomer dogajalo, zato so najbrž tudi pozidali toliko cerkva.

Cerkve so tudi izginile...

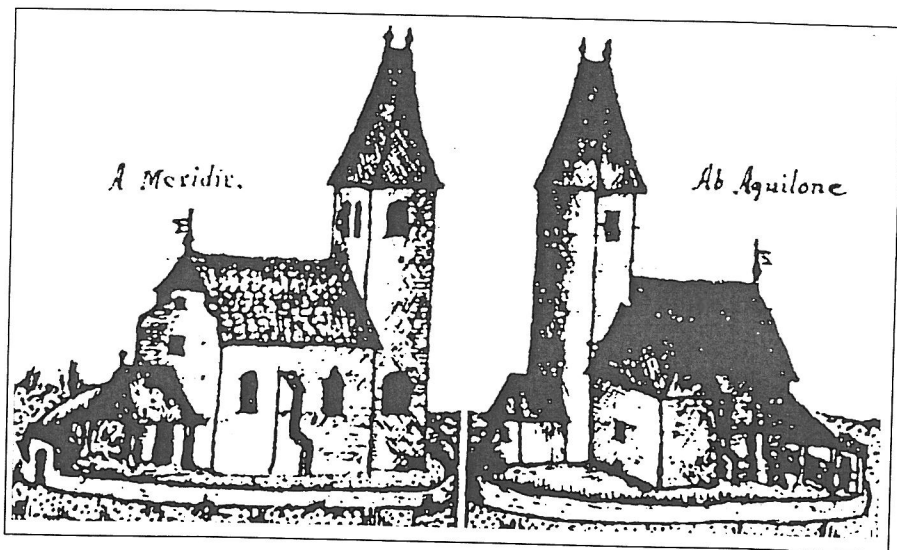
Veliko jih je na žalost že izginilo z obličja zemlje zaradi različnih motivov oziroma razlogov. Dosti jih propada še danes, veliko pa so jih v zadnjih letih tudi obnovili. V naši bližini jih manjka kar nekaj. Po mojih radiesteziskih merjenjih so naredili veliko napako, ko so na Kumu podrli cerkev Svetega Jošta in na njeno mesto postavili TV oddajnik.

Manjka tudi cerkvica Svetega Egidija, ki je bila zidana v romanskem slogu in je stala na mestu kasneje pozidane nekdanje šole, katero so zavezniška letala med drugo svetovno vojno skupaj z Ivančičevim hotelom dobesedno zravnala z zemljo.

Cerkvico je dal zgraditi Leopold VI. v letih 1.222 - 1.224. Takrat je tudi zgradil nov kamniti most preko Save, ki je bil prav tako porušen in sicer 1.442 v bojih s celjskimi grofi. Cerkvica naj bi po zgodovinskih zapisih imela tri oltarje: Svetega Egidija, Svetega Pavla in Mari-

jinega. V stolpu sta bila dva zvonova, okrog cerkve pa je bilo obzidano pokopališče. Cerkev so imenovali St. Egidii in ponte. Tu so službovali stalni kaplani, ki so imeli vse pravice župnikov. Patronat nad cerkvijo so imeli Babenberžani. Do leta 1.423 je bila cerkev samostojna župnija, nato pa so jo prevzeli kartuzijani v Jurkloštru. Obsegala je današnje župnije: Širje, Radeče in del Loške župnije. Tu so bili stalni duhovniki do 18. stoletja. Leta 1.784 je cesar Jožef drugi odredil zaporo cerkve. Leta 1.807 je bila prodana s pokopališčem vred za 500 goldinarjev kranjskemu plovbenemu skladu. Lastništvo se je kar nekajkrat menjalo med raznimi privatniki. Ko je vdova Posch cerkev leta 1.847 prodala podjetju za gradnjo južne železnice, jo je le-to nemudoma izbrisalo iz obličja zemlje.

Na drugi strani Save še danes stoji Trubarjev grič, na katerem je stala kapela, v kateri je pridigal Primož Trubar, ko je stanoval v Loki pri Zidanem mostu. V zvezi s to kapelo obstaja zanimiva pripovedka, ki pripoveduje, da se je preko noči kapela premaknila nekaj sto metrov više od tam, kjer je prvotno stala, vse vprežne živali pa so kmetje v



Slika 15: Bivša cerkev Svetega Egidija v Zidanem mostu, kakor jo je v 18. stoletju narisal župnik Gajšnik

hlevu zjutraj našli do zadnje dlake premočene in onemogle. Še sedaj se pod cerkvijo v zgornjem Podkraju vidi vdrtna v hribu, po kateri naj bi cerkev spravljal na mesto, kjer stoji sedaj.

Za kaj v resnici gre, razberemo z zemljevida. Razdalje cerkva v Širju, Zidanem mostu in Zgornjem Podkraju tvorijo trikotnik. Cerkvica Sv. Egidija in kapela na Trubarjevem griču sta gotovo motili energetski prenos med njimi, zato so ju porušili.

Sedaj stoji v bližini Trubarjevega griča druga, še bolj moteča naprava z negativnim tehničnim sevanjem - ogromni transformator.

Ime Podkraj naj bi ostalo iz "pojdi v stran," "pojdi v kraj". To bi kar držalo, saj so v Zabrusu, kjer na skali stoji železni Jelen, zares velike razpoke. V skalah, kamor bi se ljudje ob veliki premoči sovražnika lahko skrili - "šli v kraj", ali "v stran".

Zanimivo je tudi ime Zabrus. Del je v neposredni bližini železnega mostu v Radečah. Most je dolg 84 m, nosilnost pa ima 12 ton. Naredila ga je Dunajska firma Ignaci Gridl med septembrom 1.893 in 26. avgustom 1.894 za 180.000 kron. Ohranil naj bi se še iz časov, ko so Turki napadali naše kraje. Na tem mestu naj bi branilci brusili orožje, s katerim bi se naj branili.

Cerkve se iniciirajo med seboj

Na osnovi meritev, ki sem jih opravil z različnimi radiestezijskimi instrumenti, cerkve druga drugo iniciirajo - še zlasti, če so pozidane v določenem zaporedju, ki tvorijo simbol.

Po naših daljnovidih teče električna energija, katero je izumil Nikola Tesla. Danes je elektrika zelo pomembna. Napaja vse aparature in stroje, ki jih je iznajdljivi človek izumil sebi v korist. Z njo napajamo tudi visoko frekvenčne oddajnike in pretvornike. Če se prekine električni tok, vsa tehnika, naj bo še tako specialna, odpove. No, v tem primeru imajo veliko prednost prav cerkveni objekti, ki se po mojem prepričanju napajajo s kozmično energijo elektro magnetnih polj. Ta

polja povzročajo planeti v vesolju, ki z natančno naravno zakonitostjo krožijo okoli sonca. Takšen vir energije je neomejen.

To energijo so znali uporabljati že v davni. Kot dokaz za to imamo zelo znano Mezopotamsko baterijo, ki jo je našel nemški arheolog Wilhelm König.

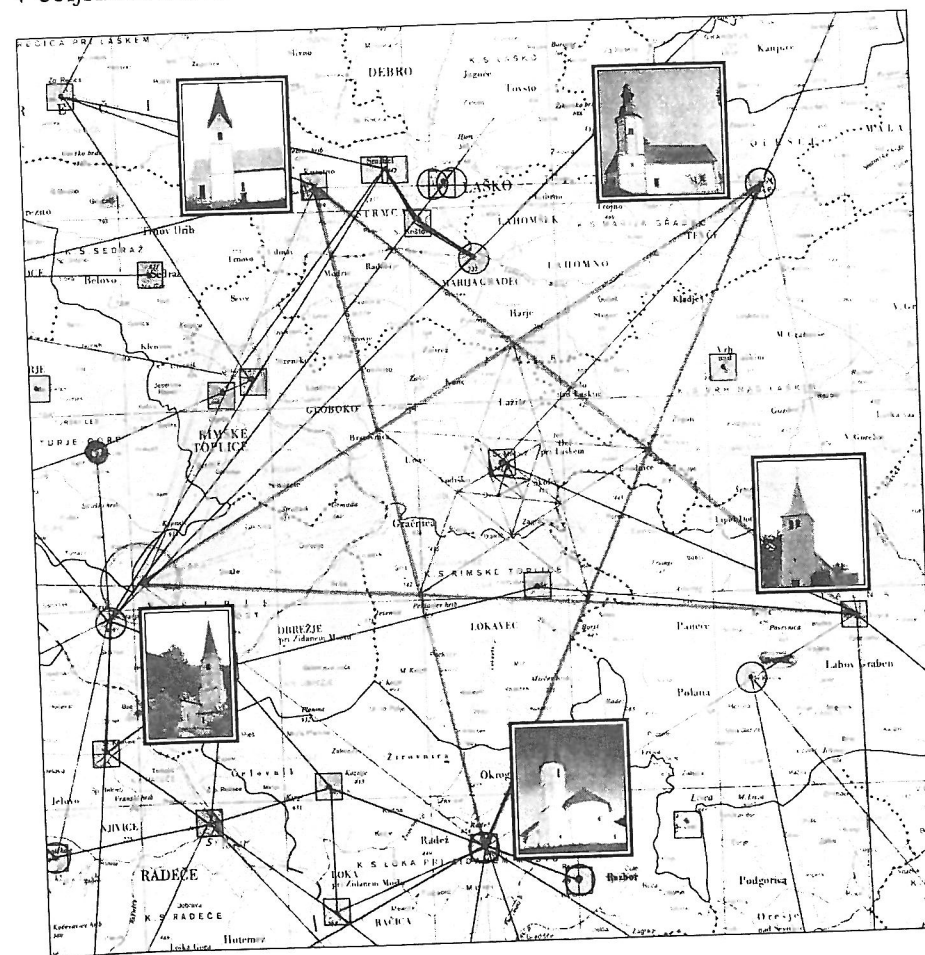
Pentagram

V Laškem imam dobrega prijatelja, s katerim se včasih ure in ure pogovarjava o energijah in vplivu le-teh na ljudi in naravo. Veliko časa sva posvetila razpravi o Mohoričevih knjigah: "V zvezdi piše vse / priročnik za prostožidarje" in "Odkod, človek, tvoja pot? / Kriminalka prazgodovine / Nore ideje za vsakdanjo rabo". Nekaj podobnih predavanj o vesoljski geometriji sem obiskal tudi v Ljubljani. Tam smo razglabljali o podobnih temah, kot se jih lotevam v tej knjigi.

Prijatelju Vladu ne bi bilo ime Vlado, če se teme po najinem pogovoru ne bi lotil tudi fizično: s šestilom, ravnilom in dovolj podrobno karto občine Laško. Moram povedati, da ima Vlado zelo razvito intuicijo, da dobro preračuna in predvidi stvari že vnaprej. Kot mi je povedal, si je prvo izhodiščno točko najprej določil na eni izmed najstarejših cerkva v Laški okolici. Na tej točki stoji cerkev Svete Katarine v Kuretnem. Ko je s šestilom zarisal nekaj krogov in z ravnilom potegnil nekaj črt, je pred njim zasijal velik pentagram. Pokazala se je oblika zvezde.

Upal bi si vedno trditi: zvezda se je ponovno rodila! Za to novico sem izvedel že v nekaj urah. Na začetku si niti prav predstavljati nisem mogel, da je to sploh lahko res. Bil sem ves tako vznemirjen, da se mi je kar vrtelo po glavi. Tisti trenutek se mi še sanjalo ni, koliko kilometrov in koliko dni mojega življenja bo ta simbol potreboval. Simbol sva z Vladom vrisala tudi v mojo karto. Minevali so meseci, odkar sva se odločila, da si bova ogledala prazno točko v pentagramu: kaj neki bi tam bilo. Ker se nikakor nisva mogla dogovoriti za dan ogleda, sem se sam odločil za ogled te prazne točke. V vas Širje nad

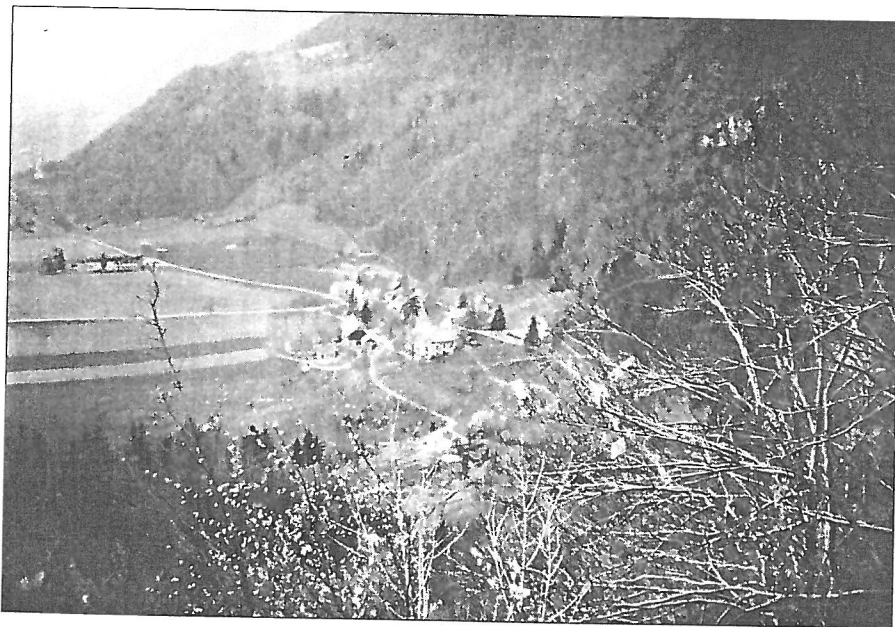
Zidanim mostom sem se pripeljal z avtomobilom. To je zelo prijetna vasica, ki je dodobra skrita raznim zvedavim očem. Še preden pride-mo v vas, se vzpenjamo po zelo strmi cesti, ki so jo domačini uspeli že pred nekaj leti asfaltirati. Ko pridemo na obronke njiv, se nam odpre prekrasen pogled na skupinico hiš. Posebej izstopata cerkev in manjša graščina. Gospod dr. Ivan Stopar v članku svojega prispevka v celjskem Novem tedniku z dne 1. julij 1982 piše takole:



Slika 16: Ponovno rojstvo dolgo skrbno varovanega simbola

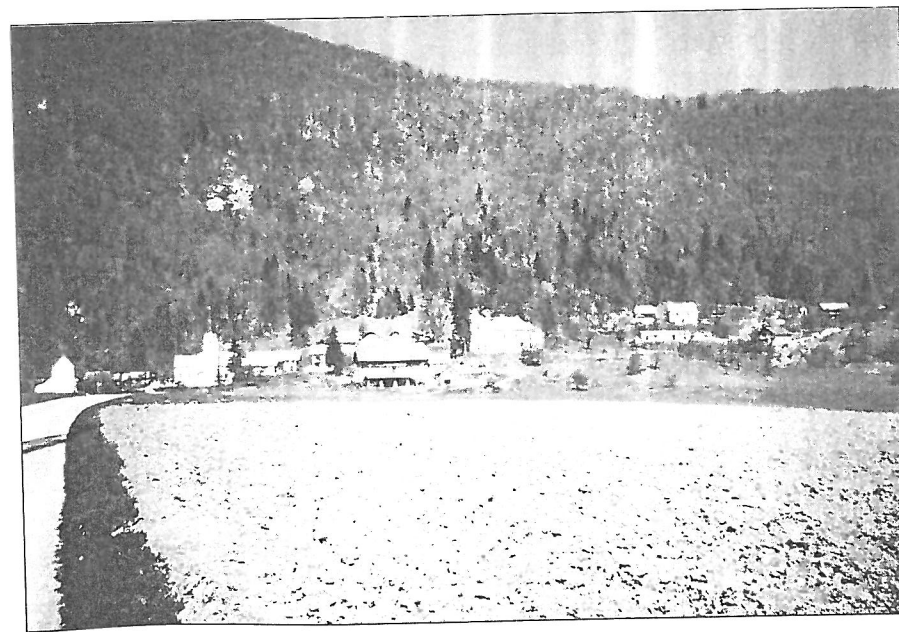
“Širje (Scheuern) stolp, dvor, graščina. Na položni brežini blizu župnijske cerkve v naselju Širje pri Zidanem mostu, občina Laško.

Širski vitezi nastopajo od 1.337 dalje, ko so dobili Ivan in njegovi bratje Witigo, Peter, Henrik, Friderik, Konrad in Jakob od oglejskega patriarha v fevd nekaj deset in v laški fari. 1.441 in 1.463 se omenja stolp v Širju - turn za Scheyrr in turn za Scheier. Takrat ga je skupaj s tremi domci in drugim za svojim stricem Hansom dobil v najem Jorg - Jurij Širski. 1.586 je bilo posestvo v rokah Hansa Širskega, 1.613 pa sta brata Hildebrand in Ivan Krištof prepustila po očetu Abrahamu podedovati dvor (štok) svojemu tretjemu bratu Wolfu Reinhardu, katerega vdova Esther roj. Issenhausen je plemiško pribivališče Širje 1.630 prodala Jerneju Valvasorju z Gallensteina. Nadaljni lastniki imenja in graščine so bili Adam Asch in Rosina pl. Egkh, za njima Karel baron pl. Egkh, ki je imetje 1.663 izročil Andreju Koprivi. Po 1.680 je v njegovi posesti rodovina Curti. 1.726 so dvor z 21



Slika 17: Širje - Panorama

kmetijami posedovali Strassbergerji, 1.730 Antonija Robida, 1.750. A. pl. Renzenberg, 1.799 M. Pohm, 1.802 Franc Rath, ki je povezal imetje z Weichselbergerjevim dvorom v Laškem, stavbo pa prodal Janezu Krammerju, Širski Janez imenovanemu. Njegovi dediči so bili še ob koncu preteklega stoletja v posesti stavbe. Zdaj so v stavbi stanovanja. Današnja graščina je enonadstropna stavba z zelo razgibanim tlorisom, katere prednjo (južno) fasado flankirata dva pravokotna stolpiča. Najstarejši del zasnove je stolpasta stavba z banjasto obokanim pritličjem, ki je obzidana z novejšimi trakti. Zgoraj tega stolpa je v višini 2,5 m iznad tal ohranjen v zahodni steni zazidan portal. Vse okenske in vratne odprtine na stavbi so prezidane. Graščino srečamo upodobljeno le na Vicharjevem zemljevidu iz 1.678, zaman pa jo iščemo v njegovi Topografiji. Predstavljena je kot grad na strmi kopri in vse kaže, da je upodobitev povsem fantazijska, saj je v starejših virih pribivališče dosledno označeno le kot stolp, dvor ali štok.”



Slika 18: Širje - panorama

No, tako piše dr. Stopar o Širskem gradu. Ko sem se pripeljal v vas, me je kar potegnilo do majhne cerkvice, ki je posvečena Mariji brezmadežni. Če vas kadarkoli zanese pot v to prelepo vasico, vam priporočam ogled tega kulturnega bisera. Po krajšem postanku in pogovoru z nekaterimi vaščani sem se skozi vas odpeljal po zelo slabi poti do nekdanje (po domače) Hribškove domačije, kjer sem tudi parkiral. Ta ista domačija je bila nekoč dom moje stare matere - Močnik po priimku. Še sedaj se spomnim, kako mi je pripovedovala o čudnih stvareh v njenem otroštvu. Toda takrat se niti v sanjah nisem zavedal, na kaj mi je nevede nakazovala. Nisem vedel, kaj naj z zgodbami, ki mi jih je povedala. Kako prav bi mi danes prišle!

Samo tri stvari sem si od vsega zapomnil. Prva je ta, da je že kot nekajletno dekletce morala za služkinjo v Gračnico, v drugi zgodbi mi je povedala, kako sta jo dva vojaka hotela nabosti na bajonet in jima je komaj ušla ter se skrila v goščavo. V tretji zgodbi pa je njen oče (moj praded) to kmetijo prodal z namenom, da si kupijo nov dom. Da pa bi bil čudež še večji, je valuta čez noč propadla in ostali so brez vsega, v njihovem poljskem stranišču pa so se večkrat pojavljali celi snopiči bankovcev z večjimi in manjšimi številkami, ki so jih lahko po mili volji opazovali in na koncu rabili kot toaletni papir, saj takrat Sladkogorske Palome najbrž še ni bilo...

Tudi v kasnejših obdobjih lastniki niso imeli sreče, nazadnje je kmetija pogorela do tal. Teren zelo dobro poznam še iz časa, ko sem bil dimnikar in sem redno obiskoval hiše po Širju, Zidanem mostu, Gorah, Kopitniku...

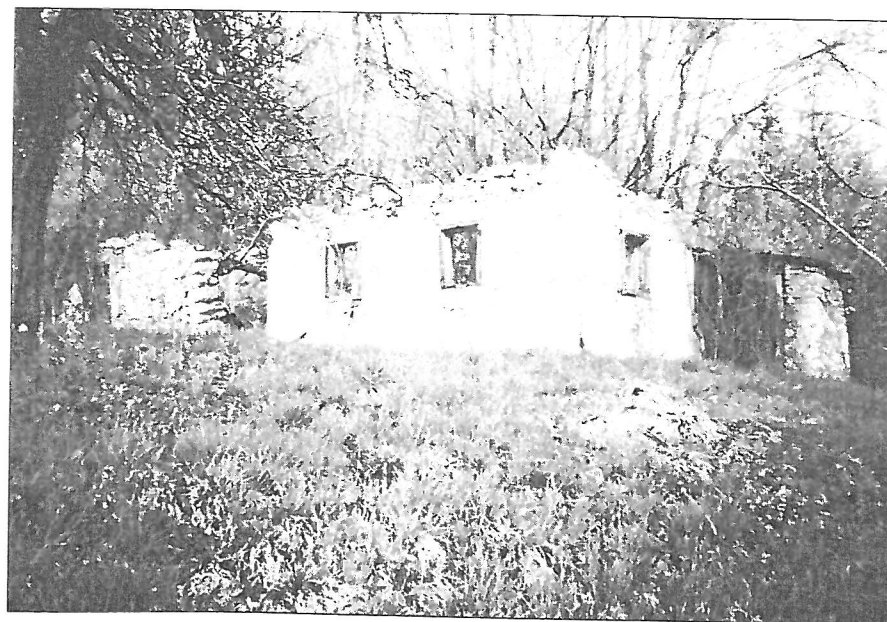
Niti sanjalo se mi ni, da bom kdajkoli tod lazil s povsem drugimi nameni, kot sem jih imel takrat. To je bila zame velika prednost. Na podeželju smo pač taki ljudje, da se vsi poznamo daleč okoli in če opazimo kakšnega tujca, nam postane takoj sumljiv. Če pa človeka poznamo, se ne čutimo ogrožene in se lahko pogovorimo brez dlake na jeziku.

Od Hribškove kmetije se kot na dlani odpre pogled na Radeče. Še preden sem zakoračil na strmino hriba (od tod najbrž tudi priimek Hribšek) nad kmetijo, sem iz avta vzel še fotoaparata, karto z vrisanim

pentagramom, kompas in merilne instrumente (nihalo, biotenzor, L-antene).

Že ko sem se vzpenjal po strmih pobočju, sem v sebi začutil nekake nepojasnjene občutke, ki so mi bili tuji. Prišel sem do točke, kjer se strmi hrib le malo zravna v ozko kotanjico. Celoten greben se imenuje Vejovnik. Morda zaradi tega, ker ima obliko črke J ali pa zato, ker pozimi preko njega močno veje veter. Od tu naprej se proti Goram, ki so na severu, prične dvigati zelo ozek z obeh strani odsekan greben, iz katerega kot konice štrlijo ostre apnenčaste skale.

Od tu naprej za lažje razumevanje uporabite znanje, ki sem ga vam opisal že prej (sevanje ojstrin, konic...). Če ste prve strani knjige dobro prebrali, vam bo v tem drugem delu dosti lažje slediti podatkom, ki jih do sedaj pozna le malo ljudi v bližnji in daljni okolici. Skozi skale priteka zelo močna Yang (moška) energija, zlasti še v planinah, in tudi ljudi spravi v bolj moško energijo. Na Gorenjskem je nekaj



Slika 19: Pogorišče - razvaline Hribškove domačije

vasi, v katerih se ženske same štejejo za moške. Tudi njihove kretnje in odločitve so bolj podobne moškim kot ženskam. Moški pa dobijo z Yangom bolj žensko energijo. Sami lahko naredite majhen poskus. Naredite si majhno nihalice (zlat prstan ali kovinsko matico obesite na sukanec), obvezno morate biti v paru, dva moška in dve ženski. Nihalice na sukancu usmerimo moškemu nad sedmo kronsko čakro. Praviloma naj bi se vrtel v smeri urinega kazalca. Ko nihalice usmerimo k ženski, se vrti ravno v obratni smeri. Če se dva moška primeta za roke in medtem opravimo meritev, se pri obeh nihalo vrti v nasprotno stran urinega kazalca, se pravi, da sta začela proizvajati žensko (Yin) energijo. Če pa se primeta dve ženski, dobimo nad obema glavama kronskega centra moško (Yang) energijo. Za roke naj se primeta moški in ženska; videli bomo, da je prišlo do ravnovesja - nihalice mirno stoji nad obema.

Ostrine in konice močno privlačijo strelo. Ko ta udari v skalo, se leta močno napolni z negativnimi ioni. Isto se dogaja tudi drugod, na



Slika 20: Vejovnik

primer na nam znanem Pohorju. Ko strela udari v sklade pohorskega granita, se negativni ioni porazdelijo in nato še dolgo vplivajo na rast in zdravje pohorskih gozdov. Zato so tu gozdovi tako temno zeleni. Že v davnih časih so poznali, kako se človek sprostí s spreedom skozi gozd.

Stari indijanci pa so živčne bolezni in depresije zdravili kar ob močnih tekočih vodah, še zlasti ob slapovih, kjer se tudi ustvarja ogromno negativnih ionov. Ti so velikega pomena za živ organizem. Ko jih vdihnemo s kisikom vred, se nam napetost v celicah poveča in tako postanemo bolj močni, pomirjeni. Na trgu obstajajo aparature, ki proizvajajo negativne ione in tako omogočajo boljšo zbranost in počutje.

Ko sem se vzpenjal korak za korakom proti vrhu, sem zelo pogosto videl od strele poškodovana in zaradi raznih bolezni deformirana drevesa. Bilo jih je neobičajno veliko. Nekatera so bila napol suha. Star pregovor pravi, da "tudi preveliko dobrega škodi". Ko sem ves prepoten le prišel po dolgem grebenu na vrh, sem začutil neznansko žejo, kakršne v življenju še nisem čutil. Nemudoma sem se odpravil do prve naseljene hiše, ki pa je na drugi strani velikih vrtač. Izkoristil sem obisk pri prijaznih starčkah in od njih dobil nekaj podatkov, ki so me zanimali. Vrnil sem se nazaj proti zapuščeni hiši, ki je že doobra razpadla. Hlev, ki je bil le nekaj metrov od hiše, so pred nekaj leti, ko ga je že tudi načel zob časa, zažgali in imeli gasilsko vajo. Ta kmetija je odmaknjena le streljaj od prazne točke pentagrama. Povedali so mi, da je na tej kmetiji bilo veliko lastnikov in da so se že včasih godile čudne stvari. Sedaj je lastnik tega zemljišča in stavbe kmetijska zadruga Dol pri Hrastniku, kjer naj bi že pred leti pozidali počitniški dom za svoje delavce.

Nižje je bila po pričevanju mojega sogovornika nekoč še ena kmetija. Po domače naj bi se reklo "pri Nječku". Po ogledu sem, čeprav s težavo, le opazil nekaj temeljnih kamnov. Le-ti pričajo, da je tu nekoč zagotovo stala kmetija, ki pa je bila odmaknjena le nekaj metrov od te točke. Na to točko sem se zaradi preverjanja nekaterih podatkov še nekajkrat vrnil.



Slika 21: Umirajoče drevo



Slika 22: Bolno drevo

Tu sem opravil kar nekaj merjenj. Na tem mestu so mi instrumenti tako rekoč kar ponoreli. Kadarkoli sem se zadrževal na tem področju, se dva do tri dni nikakor nisem mogel umiriti. Okoli sebe sem le s težavo prenašal ljudi in močnejše zvoke. Vedno sem se moral zateči k raznim tehnikah meditacije in šele Brenonova naprava me je povsem umirila in postavila v normalno stanje.

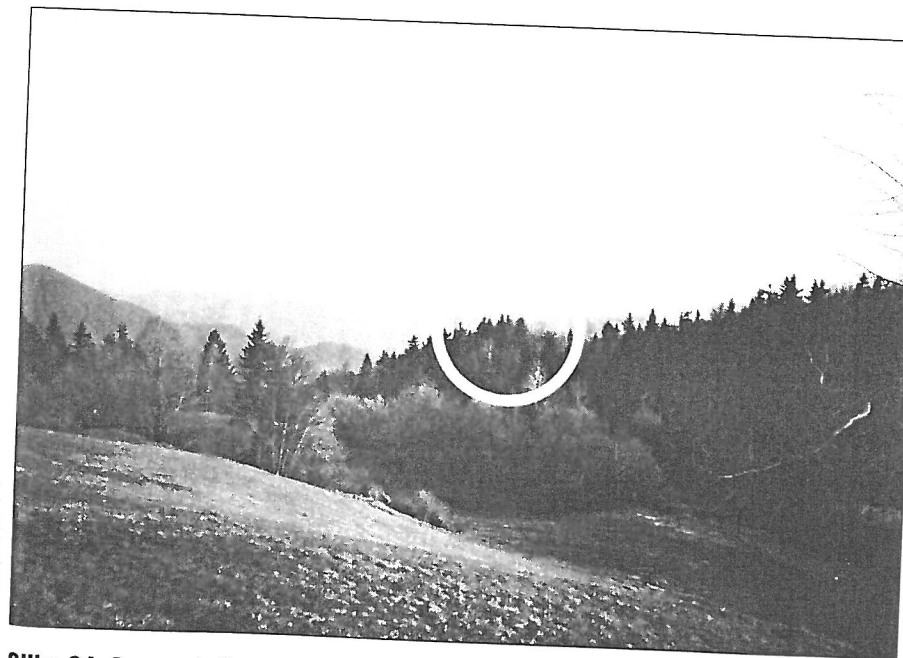
Med tem časom sem prebral še veliko knjig, ki naj bi mi pomagale bolj razjasniti pomen in moč simbola. Po nekaj zelo pozitivnih rezultatih se mi je nemirni duh še bolj razvnel in raziskoval sem dalje. Začel sem obiskovati in meriti vse cerkve na krakih pentagrama. Pa tudi druge, ki imajo kaj več ali manj opraviti z njim. Čeprav sem vse opravljal na lastno pobudo in v lastni režiji, mi nobeden kilometer ni bil predolg in nobena ura pretežka, kajti zavedal sem se, da imam morda prvič v življenju stvar, ki ima pravo težo. Prebral sem veliko knjig, najbolj pa sta mi v spominu ostali dve: prva nosi naslov "Sijaj



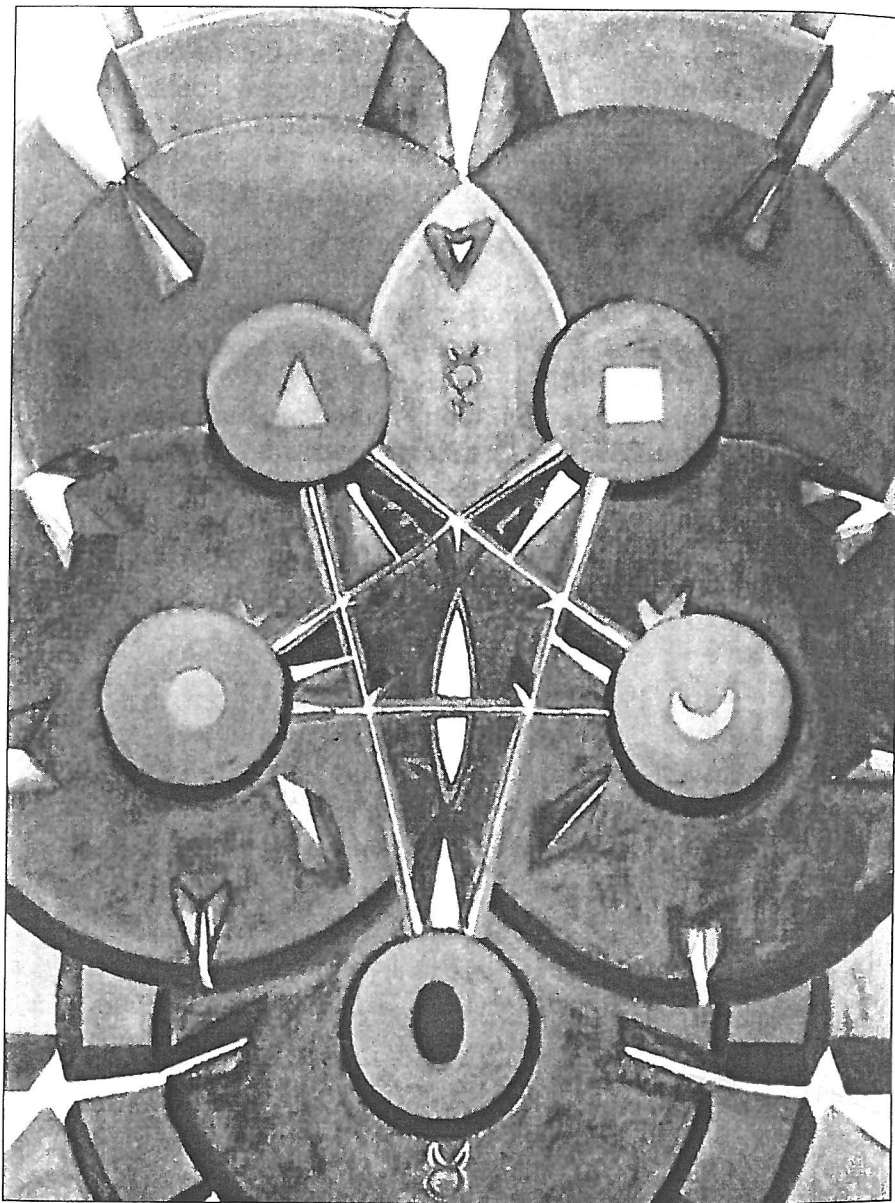
Slika 23: Razpadajoča hiša tik nad prazno točko pentagrama

in sence križarskih vojn." Opisuje vseh sedem križarskih pohodov na Jutrovo, kot so tedaj imenovali Vzhod. Križarji niso iz daljnih dežel prinesli le ogromnih materialnih bogastev, pač pa so odkrili in našli tudi neizmerno duhovno bogastvo, ki ga ne more odtehtati nobena materialna dobrina. Zakaj ne bi tu zraven sodilo znanje o simbolu pentagrama, ki je konec koncev tudi osnovni načrt človeka?

Tak pentagram predstavlja in ponazarja sistem mikrokozmosa, je le njegova preslikava makrokozmosa: "Kakor zgoraj, tako spodaj." Pentagram vsebuje vse osnovne elemente. Druga knjiga nosi naslov "Sveta kri in sveti Gral". Pri prebiranju sem postal posebno pozoren točno na straneh 158 in 159, kjer piše, da je "gral" več stvari hkrati ali nekaj, kar se da predstaviti na več možnih načinov. Neki Wolfram (iz knjige) in avtor Perlesvausa želita opozoriti, da gral ni le nekaj, kar je bilo v preteklosti, ampak, da je zanj tudi stvar sedanjosti. Na strani 159 lepo piše: "Poslali so dekleta, ki naj bi skrbela za gral. ...



Slika 24: Prazna točka pentagrama



Slika 25: Ena od kart Crowleyevega tarota, ki mogoče ponazarja naš pentagram

Tako je odločil Bog in ta dekleta so bila vešča v tem poslu že prej. Gral si izbira samo plemenito družbo. Vitezi, vdani in dobri, ga varujejo. Prihod velikih zvezd prinaša ljudem veliko trpljenje, tako mladim kot starim! Gospodova jeza traja že vse predolgo. Kdaj bodo lahko pozdravili radost?..."

Tudi v "Knjigi zakona" Aleister Crowley na strani 35, zakon 60, omenja zvezdo in na strani 49, zakon 49, ponovno govori o zvezdi, katere štiri kraki so vidni, peti pa je neviden. Dobesedno piše takole: "Jaz sem edinstven in zmagovalc. Nisem od sužnjev, ki trohniijo. Naj so prekleti in mrtvi! Amen. (To je o4: obstaja peti, ki je neviden, in notri sem jaz kakor otrok v jajcu.)"

Upravičeno se lahko vprašamo, ali ni to namig na prav takšne zvezde. Takšnih zvezd pri nas obstaja več, nekatere bo z veliko potrpežljivostjo treba še odkriti po Sloveniji. Na osnovi podatkov in izkušenj sem začel še bolj intenzivno praskati po tem zalogaju. Ko sem nekega dne na vlak peljal tudi malo Sanjo, ki energije zaznava in vidi v barvah, sem jo povprašal, kakšno eterično barvo seva točka na vrhu hriba. Kot bi iz topa izstrelil, mi je rekla: "Oranžno."

Oranžni ali drugi center je domovanje podzavesti ter kundalini ali spolne energije, ki jo budizem prikazuje v prispodobi kače, ki je trikrat ovita okoli jajca. V krščanstvu pa se predstavlja v prispodobi kače, ki je zapeljala Adama in Evo. Tedaj se mi je posvetilo, zakaj so imeli gospodje župniki okrevališče prav v mestu Radeče. V graščini, kjer so nekoč bivale častne sestre, ki so gospode lepo stregle, da jim ni česa primanjkovalo in da so se na dopustu počutili kar najbolje, so po drugi svetovni vojni uredili najstrožji vzgojnopopravni dom za mladoletnike. To po mojem mnenju za sam kraj ni preveč vzpodbudno zaradi energije in miselnih vzorcev, ki jih ti prestopniki nosijo s seboj.

Nekoč je ta zvezda delovala bolj blagodejno in starejši Radečani ter priseljenci niso mogli prehvaliti lepote in miru bivanja v Radečah. Če se zopet malo poigramo z numerologijo, dobimo iz imena Radeče število 20, ki je število spiritualnosti in naj bi se izogibalo materialističnim težnjam.



Slika 26: Adam in Eva

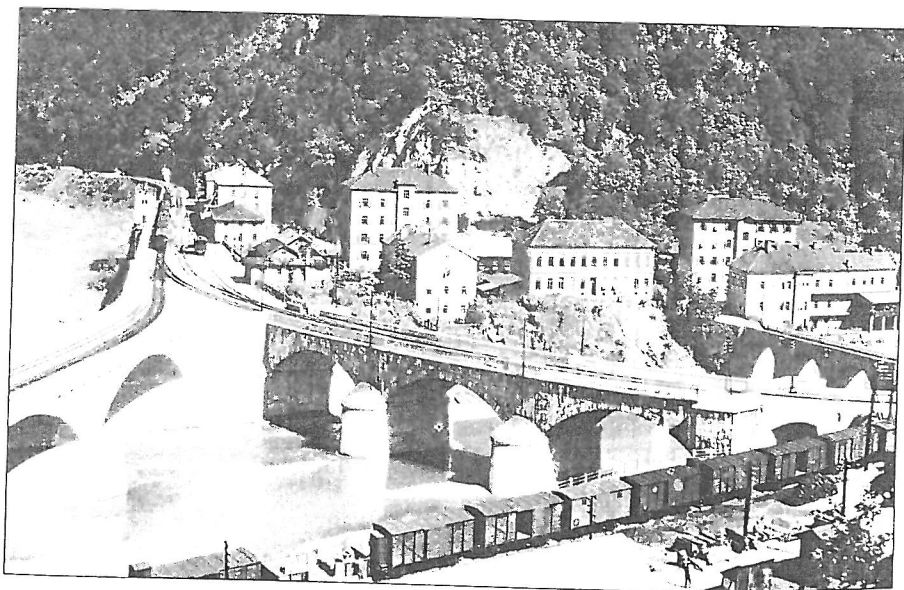
Če je to število našega kraja (kar v tem primeru je), razvijajmo duhovno plat svoje narave in imeli bomo korist. Število naznanja tudi nove načrte, kliče k dejanjem in je dober sodnik. Naklonjeno je glasbi, javnemu življenju in delu v bolnišnicah. Pomeni tudi korist od nasprotnega spola. Ime ali moč imena Radeče bi lahko izpeljali tudi iz vzhodnjaške mantre Ram, ki odgovarja tretjemu centru (pleksus). Napisal sem že, da sta na tem centru stanji zavesti strah in moč.

Za potrditev teh dveh trditev se ozrimo malo nazaj v zgodovino, ko je v Radečah duhovno in kulturno življenje še kaj pomenilo. Ne smemo pozabiti, da so Radeče v svet poslale prenekaterga znanega človeka, ki jih mlajša generacija ne pozna. Tudi v današnjem času se lahko opazijo občudovanja vredni rezultati v športu in kulturi, dostikrat se v samem vrhu pojavljajo nam znana imena, ki ponosno nosijo v svet ime kraja na koncu Zasavske in na začetku Posavske doline - Radeče.

Malo ljudi ve, da se je v našem mestu vrtel prvi film v tedanji Jugoslaviji (1.926. leta). Aparature so prinesli v sedajšnji Jadran, ki se je takrat imenoval Kinema. Na prostem so se igrale igre, ki so si jih ogledovali ljudje iz daljne in bližnje okolice. Kultura je cvetela tako rekoč na vsakem koraku. Na našem kulturnem domu je hišna številka 2, ki pomeni spremembe, nestanovitnost in nestalne razmere. Simbol še vedno deluje in to z zelo povečano energijo. Mlad človek je veliko bolj dojemljiv in občutljiv. Če smo dalj časa izpostavljeni takim energijam in jih ne porabimo, postanemo živčni in nervozni, Zaradi tega se najbrž gojenci včasih neprimerno vedejo, da jih pomirijo le specialne enote policije, ki jih pokličejo vzgojitelji, ko pritiska ne obvladajo več sami. Pod tem sevanjem ali izžarevanjem pa je po mojih ugotovitvah tudi večji del Radeč in Hotemež. Zelo zanimiv podatek je tudi, da dostikrat radio postaje in mobiteli zelo slabo in moteno sprejemajo signala na relaciji Zidani most - Laško (odvisno je tudi od vremenskih razmer). Občutno manj izžarevanja dobi Zidani most, ker je v dolini, a vseeno je iz zgodovine tega kraja razvidno, da so se tudi tu že v preteklosti godile različne stvari, kot so bitke, naravne katastrofe in druge nesreče, ki so v kraju pustile večje ali manjše sledi.

Najbolj znane bitke so bile med Celjani in Habsburžani, med drugo svetovno vojno pa je najbolj znan napad zavezniških bombnikov. Od naravnih katastrof so si ljudje najbolj zapomnili velikanski plaz, ki je leta 1.877 v noči med 15. in 16. januarjem okoli 3. ure zjutraj v vasi Briše pod sabo pokopal šest hiš in osem gospodarskih poslopij, z njimi vred pa tudi trinajst človeških žrtev.

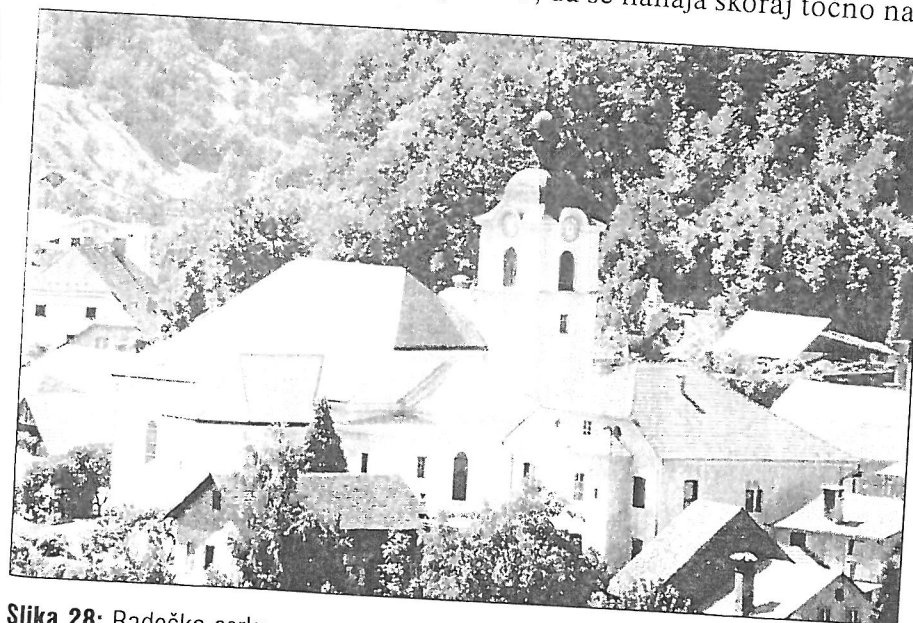
V noči 18. januarja 1.877 se je okoli 10. ure zvečer na istem kraju odtrgal in vsul še močnejši in večji plaz od prvega. Struga Savinje je bila nemudoma zasuta s 120 metrov visoko goro kamenja in zemlje v dolžini okoli 100 metrov. Nastalo je kalno in blatno jezero vse do Rimskih toplic. Na sam kraj nesreče je prispelo veliko delavcev in vojakov iz Gradca, da so z eksplozivom razstrelili velike skale, ki so ovirale pretok vode in tako ljudi rešili še večje katastrofe. Tudi oljarna je bila takrat močno poplavljen. Da bi bila mera polna, je oljarna nekaj časa za tem do tal pogorela. Vse to in še marsikaj drugega se je dogajalo v neposredni bližini našega simbola. Menim, da naj bi bila za



Slika 27: Zidani most pred II. svetovno vojno

intenzivnost energije pomembna tudi višina točke in pravilen naklon hriba, ki energijo usmerja. Širjani se pritožujejo nad slabim spancem in drugimi zdravstvenimi težavami. Tudi ime kraja Marija Širje in Veliko Širje nam nakazujeta, da se tu nekaj širi!

Kot sem že omenil, je zanimivo, da je kmetija Hribškovih pred leti do tal pogorela, kar se še danes vidi po nekaj preperelih od ognja ožganih tramih. Nedaleč od nje je pred kakimi šestimi leti ista usoda doletela še sosednjo hišo. Obe naj bi po podatkih sosedov zagoreli zaradi elektrike (zanimivo)! Naj vam za podkrepitev postrežem še z enim čudnim podatkom, ki ga imam. Če dobro pogledate zemljevid, boste našli nekaj severneje od prazne točke pentagrama v krajevni skupnosti Turje hišo Lipovškovih. Tukaj je bila na približno vsakih sedem let smrtna žrtev. Ko sem pokazal zemljevid na predavanju o vesoljski geometriji predavatelju Anandi, je dejal, da je to točka, na kateri naj bi se pobiral davek (žrtve) magom ustvarjalcem simbola. Če pogledamo položaj točke, opazimo, da se nahaja skoraj točno nad



Slika 28: Radeška cerkev

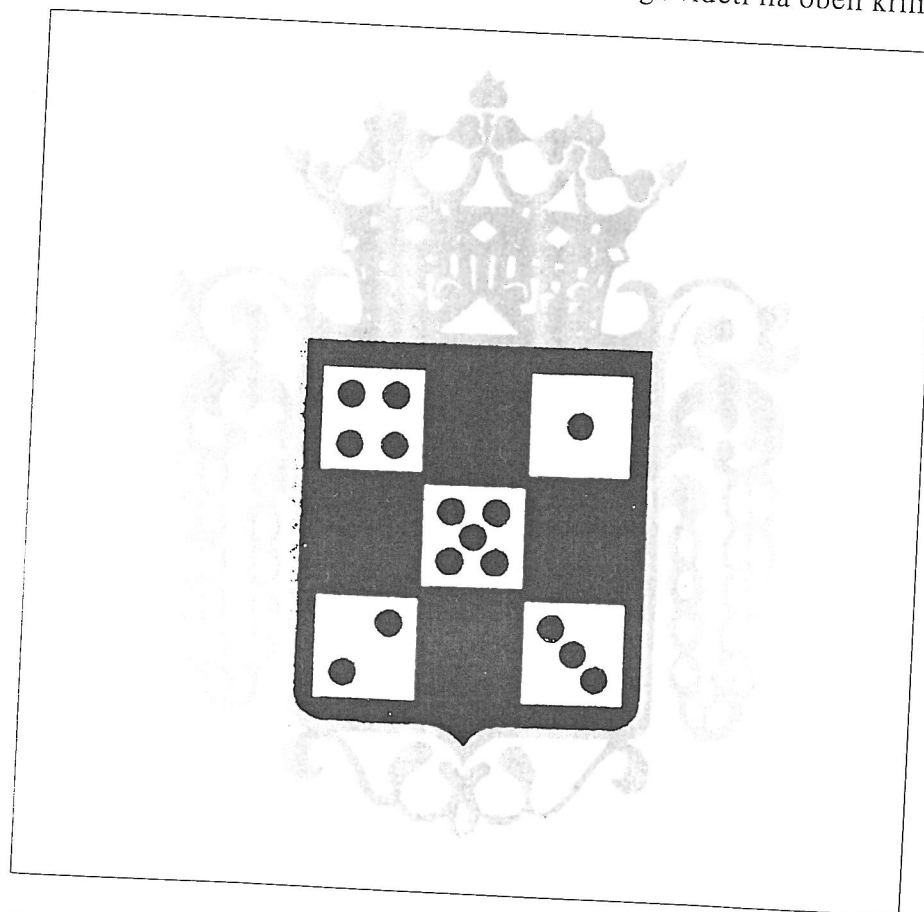
sotočjem dveh rek - Save in Savinje. Vemo tudi, da kristale uporabljamo za okrepitev energije pri meditacijah in zdravljenju na daljavo. Voda pa je tudi kristal, ki teče. Če se temperatura spusti pod ničlo, kristalizira v led. In zakaj voda ne bi ojačila vibracije simbola, še zlasti sedaj, ko je narejena elektrarna v Vrhovem in je količina vode v Radečah še večja?

Radeče je zelo staro in poznano mesto že iz davnine, ko je bilo splavarjenje po Savi še na vrhuncu. Splavarji iz Savinjske doline so pripluli po Savinji, iz Gorenjske pa po Savi. V Radečah so ponavadi splave zvezali skupaj in nato odpluli dalje proti Zagrebu. V mestecu je bilo zelo veliko raznih obrtnikov, ki so si spretno služili denarce. Zaradi morebitnih sporov in drugih uradnih stvari je bilo tu postavljeno tudi sodišče. Najbolj veselo in razgibano je bilo v gostilnah, ki jih tudi ni manjkalo. Veliko splavarjev naj bi vzela noč, ali pa bi z praznimi žepi plavali naprej brez splava. Zanimiva je zgodba v krčmarju, ki je imel gostilno in baje toliko denarja, da je zaprosil cesarja Franca Jožefa, če mu dovoli pokriti streho s cekini. Cesar pa naj bi mu odgovoril, da lahko samo v primeru, če lahko samo en dan plača njegovo vojsko. Očitno krčmar ni imel toliko denarja, saj je še danes na strehi stara opeka, če pa bi jo pokrtil s cekini, bi niti temelja ne bilo več.

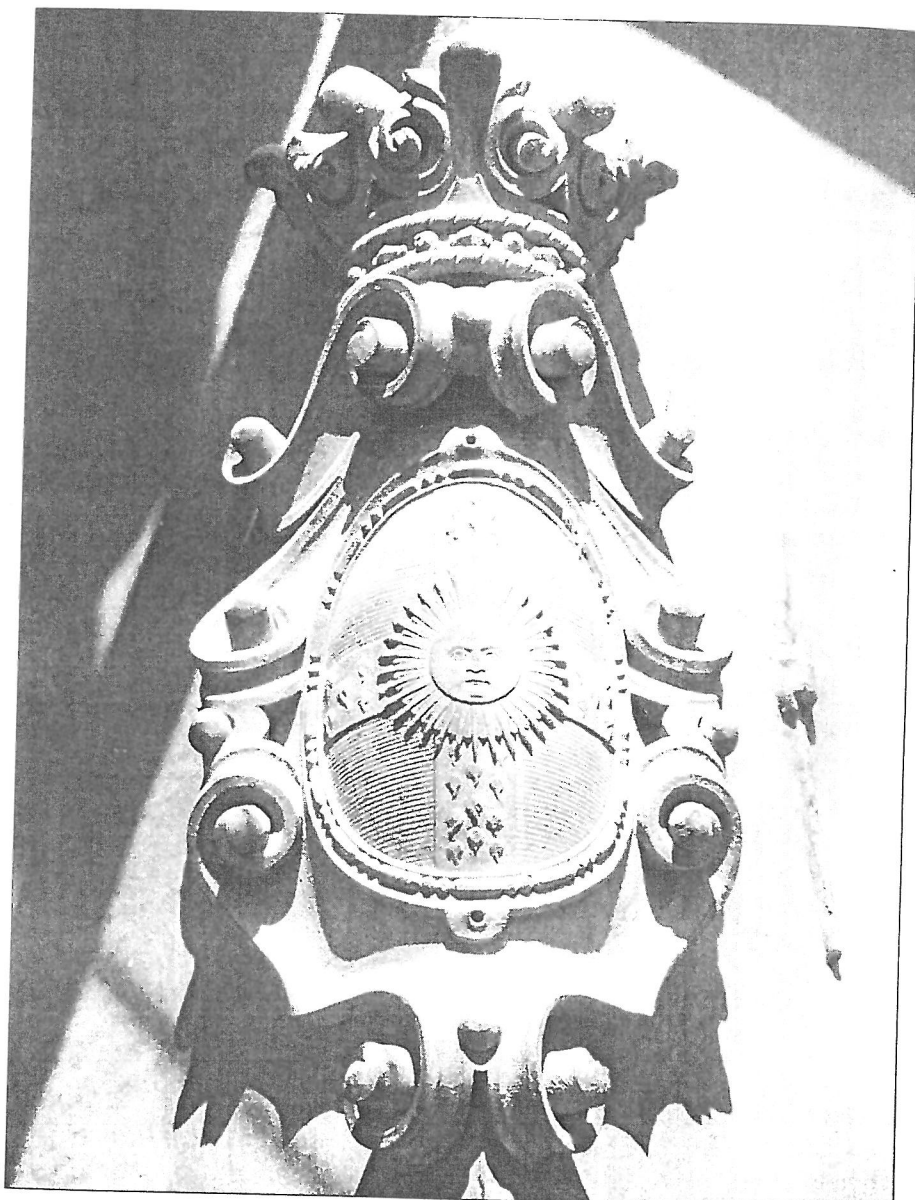
V mestecu naj bi po podatkih obstajale tudi igralnice, s katerimi povezujejo tudi Radeški grb, ki pod zlatorumeno krono mejnega grofa skrbno čuva pet kock (število pet). Grb se že omenja v letu gospodovem 1.603/1.615, kjer se tržani že borijo za tržki dan. Centralna kocka, ki je na sredini, ima vrisanih pet pik (število pet!). Če seštejete število pik gornjih dveh kock, boste zopet dobili število (pet). Sedaj pa ponovno seštejemo število pik v spodnjih dveh kockah in dobimo prav tak seštevek (pet). Če se poigramo še malo naprej in seštejemo pike v vseh petih kockah (lahko tudi 3x5) bomo dobili nič več in nič manj kot 15 pik. Za kratek čas si lahko seštejemo še cifri števila 15 pik, ki smo jih dobili ($1+5=6$). Šest je število, ki ga ima skupaj zapisanega vsaka prava kocka. Tudi v našem grbu po zdravi logiki obstaja število šest, ki pa je nam nevidno in smo ga s seštevanjem morali odkriti, a vendar ga ne vidimo. Število šest predstavlja ljubezen. Tri

pike zgoraj in tri pike spodaj (kakor v nebesih tako na zemlji). Vse je usklajeno po naravnih zakonih. Vidne so tudi še mnoge druge kombinacije, a sedaj o tem dovolj.

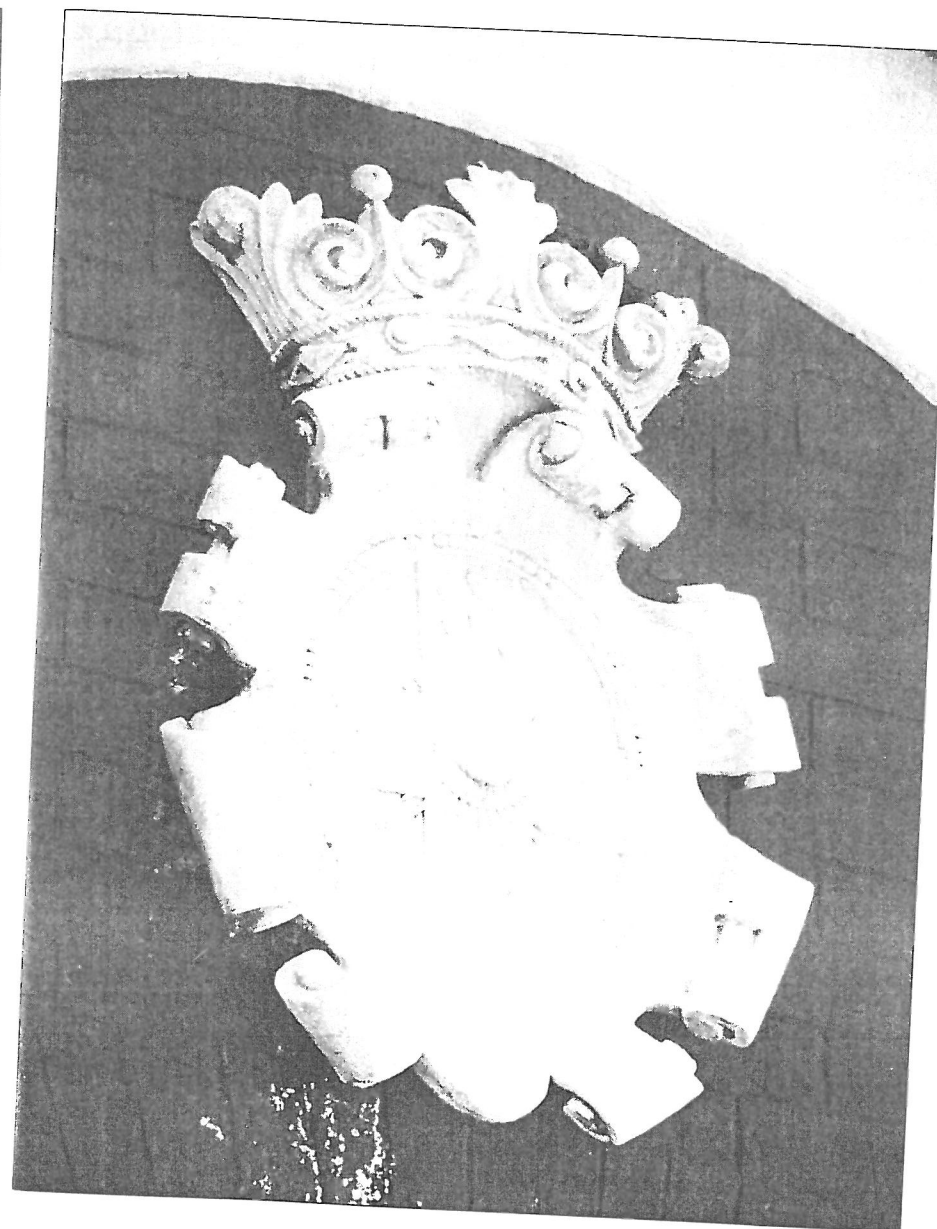
Kljub vsemu napisanemu pa se vseeno zamislite, koliko znanja in zvitosti je moral imeti ustvarjalec tega grba (morda boste odkrili še boljše in bolj točno razlago). Po nekih podatkih, ki sem jih dobil, so grb poslali na Dunaj, kjer naj bi ga uradno potrdili, kar se potem ni nikoli zgodilo. Ta grb je bilo moč do nedavnega videti na obeh krilih



Slika 29: Grb Radeč



Slika 30: Grb graščine na Starograjski ulici



Slika 31: Grb na kapelici radeškega pokopališča

vrat v Starograjski ulici 29, kjer je bila nekoč "žandarmarija" (tedanja policija), žal pa so kljub protestu stanovalcev oba grba iztrgali z vrat ter jih odnesli na občino Radeče. V Radečah pa obstaja še en grb, ki ga lahko vidimo na stari ambulanti v Starograjski ulici. Gre za dvorec Turen, ki je bil pozidan v letu 1.575. Pozidati ga je dala družina Weichselberg, na tem mestu pa naj bi po podatkih že stal dvorec, ki se omenja že v letu 1.447. Pod krono se vidi veliko sonce, kar zopet predstavlja središče ali center nečesa (isto velja za število pet). Morda se oba grba nanašata na pentagram, ki je s svojo največjo močjo usmerjen v Radeče. Skoraj popolnoma isti grb kot v Starograjski na stari stavbi, se nahaja tudi na pokopališki kapelici, kjer počivajo plemeniti ljudje Gutmanstalovi, ki so v Radečah pustili velik pečat.

Na Starograjski ulici, ki je prva na udaru simbola, živi le nekaj ljudi, ki imajo probleme z zdravjem. Tam je tudi nekaj trgovnic, drugače pa v tem delu mesteca vlada mrtvilo. Takoj za Starograjsko ulico je na udaru še del centra Radeč, ulica Talcev, Kolenov graben, V gaju, kot že rečeno tudi Hotemaž in del Krakovega, katerega grajski hrib ne varuje več. Tudi vse prometne nesreče s smrtnim izidom so se v večini zgodile prav na teh področjih, kjer je največje delovanje simbola. Iz tega dela mesteca prihajajo vse bolj pogosta poročila o psihičnih in zdravstvenih problemih ljudi, ki si na razne načine lajšajo tegobe s močnimi pomirjevali, nemalokrat pa tudi z alkoholom, ki ima za posledico razne prepire in pretepe. Na tem delu je tudi največ samomorov, ali poskusov le teh. Zelo zanimivo je, da je na tem delu skoncentrirano veliko trgovcev s pestro ponudbo. Na teh področjih stanuje tudi največ vplivnih ljudi, ki delujejo v gospodarstvu ali politiki. Na splošno so skoraj vsi zelo razdražljivi. Tudi šola in zdravstveni dom nista izjemi, saj zaradi vse večjega navala pacientov njihovi delovni pogoji postajajo skoraj nevzdržni, napetost v čakalnicah pa raste, kot bi ekonom lonec postavil na močan vir energije. Tudi cerkev v Radečah je nepravilno usmerjena! Stara cerkev je bila povsem pravilno postavljena - oltar, kjer je sedaj kapela, je bil usmerjen proti vzhodu, vhod pa proti zahodu. Tako naj bi bila po vseh pravih postavljena vsaka krščanska cerkev.

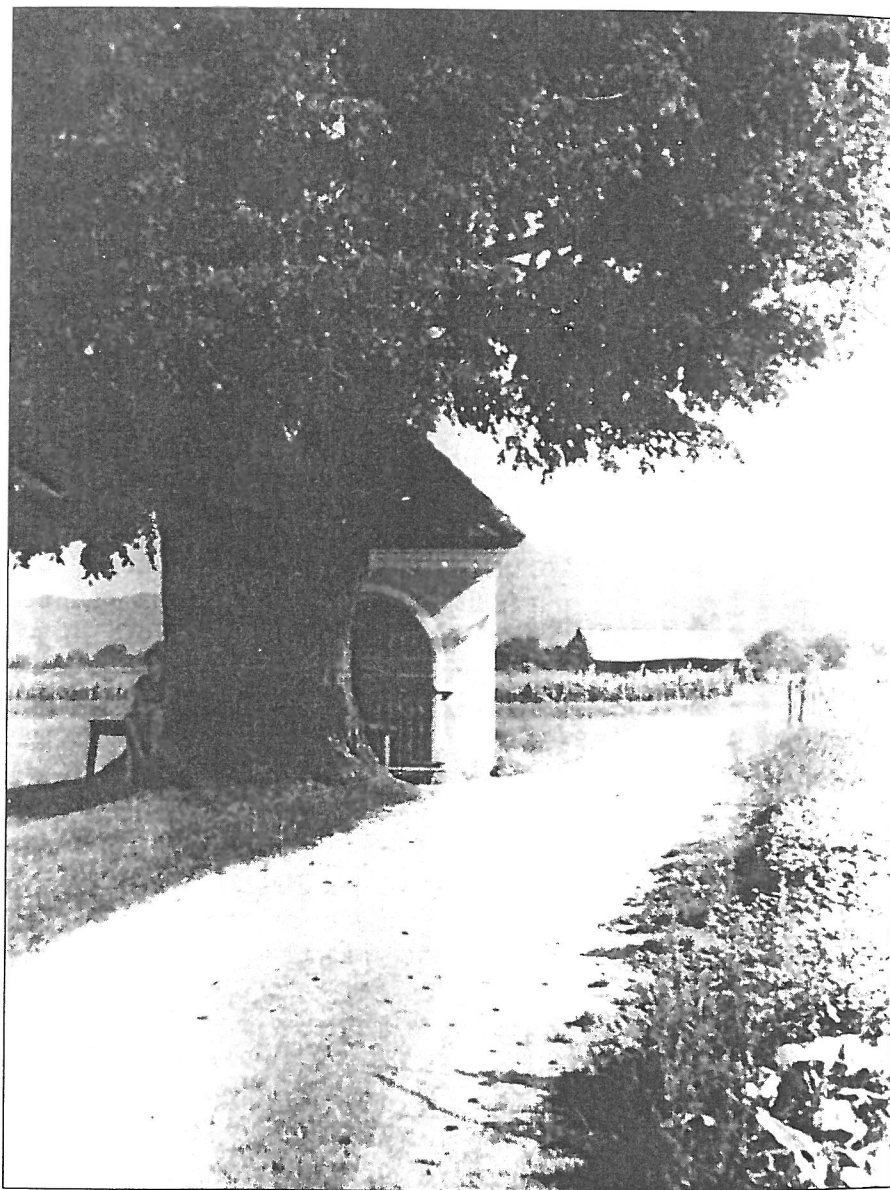
Kapelica na Hotemeškem polju

V cerkveni kapeli je velik Marijin kip. Obstajala je tudi kapela sredi hotemeškega polja, ki so ga obdelovale častne sestre reda svetega Vincenca Paveljskega s sedežem v Franciji. Ker je stala kapela skoraj v neposredni bližini Vzgojnopopravnega doma, jo je bilo pač "treba podreti" in izbrisati iz obličja zemlje. Taka usoda je po vojni doletela veliko sakralnih objektov. To je povzročilo nekaj fanatično politično usmerjenih ljudi, med katere bi z gotovostjo lahko prišteval nekdanjega upravnika Vzgojnopopravnega doma gospoda Ivanuša, ki je ukazal kapelo podreti. To pa ni bilo njegovo edino herojsko dejanje, saj je v objektu in okolici naredil več takih "sprememb".

Ko so kapelo podrli, se je pokazalo, da je slika Matere božje stala na dvojnem podstavku. Vrhnji je bil navaden, spodnja plošča pa naj bi po pripovedi bila iz neznansko težke kamenine, ki naj bi na levi strani imela vklesano turško glavo s fesom, na desni pa viteško čelado s perjanico. Med obema figurama pa je bil nek napis, katerega ljudje, ki so hoteli ploščo rešiti, niso razumeli (baje v latinščini). Ko je upravnik Ivanuš izvedel, da sta dva moža odnesla ploščo z razbite kapelice, je "takoj priletel" in ozmerjal ljudi, naj ploščo nemudoma vrnejo, kjer so jo vzeli, kajti v nasprotnem primeru naj se zavedajo katastrofalnih posledic. Ploščo so morali vrniti na staro mesto in še isti večer naj bi gojenci na njej veselo pekli krompir. Po pripovedovanju gospe, ki živi v neposredni bližini mesta, kjer je nekoč stala kapelica, sem izvedel, da so k tej kapelici hodili ljudje z vsemogočimi prošnjami od blizu in daleč. Največkrat so prišli prosit za dež, če so bile dolgotrajne in hude suše.

Hčerka je spregovorila

Nekoč naj bi h kapelici starša pripeljala svojo hčerkico, ki ni in ni mogla spregovoriti. Po molitvi in prošnji ter treh krogih po kolenih okoli kapelice je deklica vzhičeno prvič v svojem življenju vzkliknila "mama", nato pa je normalno govorila. Taki in podobni dogodki ka-



Slika 32: Glavna kapelica na Hotemeškem polju

žejo na mesto z velikim energetskim potencialom za zdravljenje bolnikov (podobno je pri županjih njivah, na Brezju, v Lurdu, v Međugorju, na Kureščku...

Zraven kapele naj bi rasla mogočna lipa. V njeni krošnji je imel Gutmanstal mizo in klopi, kjer naj bi velikokrat posedal s svojimi prijatelji in znanci z Dunaja. Gospod Gutmanstal je bil lastnik posestva, preden so ga kupile častne sestre. Križ te kapelice pa še danes skrbno čuva neka gospa v neposredni bližini, kjer je kapela stala. Zelo zanimiv se mi zdi opis velike težke plošče, ki je po mojem lahko odigrala kako posebno funkcijo porazdelitve ali celo ojačitve elektromagnetnega delovanja simbola.

Na tem polju je obstajala še ena kapelica, "Mokotarjeva", ki jo je doletela prav takšna usoda: podrli so jo. V njej je bil velik kip Matere božje, ki sedaj stoji (je shranjen) v cerkvi Svetega Martina v Vrhovem na prižnici. Ta kip je gospa Angela Mokotar dala v varstvo gospodu župniku Mirku Sevšku, ki ga je prenesel v Vrhovo. Kot mi je povedala omenjena gospa z solzami v očeh in z željo, da se kapelica postavi v prvotni obliki, je kapelico (po ne vem kakšnem nalogu?) dal podreti neki paznik iz vzgojnopopravnega zavoda. Za razliko kot pri prejšnji kapelici, kjer stoji lipa, je bil ob tej kapelici posajen ogromen oreh. V parku ob cesti proti Radečam je stal ogromen kip svetnice Terezije. V rokah je držala velik šop vrtnic. Po pripovedovanju naj bi ta kip končal v valovih Save. V zvezi s tem kipom se je zgodila še ena zgodba materializacije, ki sigurno nakazuje na delovanje simbola. Človek, ki je uničil kip in ga nato brezobzirno vrgel v valove Save, je že po nekaj urah globoko obžaloval svoje dejanje. Prav tako, kot je on vrgel kip v vodo, se mu je doma v posodi z malo vode utopil otrok, ki je imel le nekaj let. To zgodbo starejši Radečani še kako dobro poznajo, le po spominu je potrebno malo pobrsirati. Tudi na grajskem dvorišču je na visokem podstavku stal kip Matere božje z Jezusom v rokah, ki ga lahko vidimo le še na starih posnetkih. Tudi njega naj bi po pričevanju na žalost vrgli v Savo. Zanimiv je tudi podatek, ki mi ga je dala gospa Anica P., da so Nemci med vojno zelo skrbeli za kipe, saj so jih čez zimo skrbno pokrivali in zaščitili pred propadom.

Gospa Anica P., ki je bila med vojno na dvoru, je iz starih knjig, ki jih je našla na polici, prebrala podatek, da naj bi bila lipa, ki je stala ob kapelici v bližini doma, še iz časa turških vpadov, se pravi stara približno 400 let. Ko jo je pri branju zalotila njena šefica (Nemka) (med vojno), ji je knjigo nemudoma iztrgala iz rok in odnesla neznano kam. Po njenem pričevanju je lipa imela štiri vrhove, na sredini pa je bila oblita z betonom, da ni propadala, trohnela. Okoli in okoli je bila zaščitena ali povezana s približno deset centimetrov debelim železnim obročem.

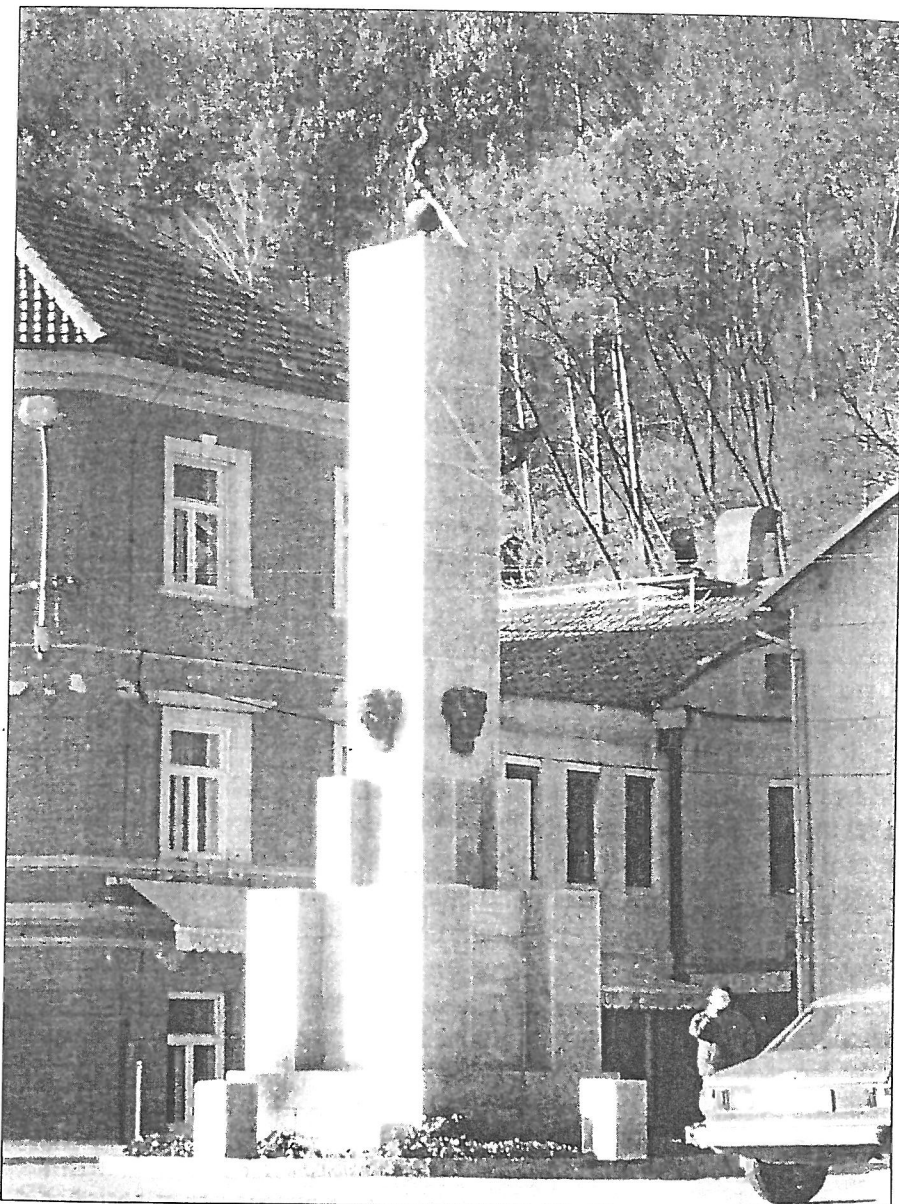
Na drugi strani ceste, ki je presekala nekdanji sprehajalni park, se nahaja Nunsko pokopališče, ki je precej oskrunjeno. Na pokopališču so uredili igrišče. Sedaj so si otroci zgradili majhno hišico, ki jo uporabljajo za vsemogoče mladostniške vragolije. Na nizki betonski škarpici so z barvo napisani zelo neokusni grafiti, ki bodejo v oči. Velikega križa, ki naj bi stal v podstavku, ki je viden še danes, že dolgo ni več. Na nekdanjo lepoto in urejenost pokopališča spominja več v vrsto in v obliki pravokotnika posajenih cipres. Stari del cerkve lahko vidimo pokrit z rdečo opeko, ob steni pa stojijo štirje zidovi, kakršne vidimo ob številnih starih cerkvah, ki pa naj bi ponazarjali le vse štiri elemente (zrak, zemljo, ogenj in vodo).

Na levi strani cerkvenega vhoda je vzdana kamnita plošča z letnico prenove in dozidave cerkve 1.910. To je še ena prelomnica v zgodovini Radeč. Verjamete ali ne, da je tisti, ki je izpeljal projekt prenove cerkve, dobro poznal naravne zakonitosti, ali pa mu je bilo tako naročeno, da oltar obrne proti severu. V tem primeru dobi svečenik še dodatno energijo. Njegove pridige in nasveti še močnejše kot običajno sežejo v srca vernikov. Vsi svečeniki, ki imajo oltarje obrnjene proti severu, v času obreda dobivajo dodatno energijo v zadnjo stran telesa, kjer se nahajajo čakre volje. Takšno energijo prejemajo zlasti župniki v Radečah, ki so kdajkoli tu maševali po letu 1.910. V največjo podporo pa jim je še pentagram, ki že tako močno energijo ojača iz severa proti jugu. Za primerjavo se spomnite kakšnega zares težkega pohoda v planine. Če ste bili prvi na začetku kolone, ste dobivali energijo vseh ljudi, ki so šli za vami in tako so vas s svojimi pleksusi potiskali naprej in vi ste le z malo vložene energije hitro napredovali

proti vrhu planine. Manjša je kolona za vami, več lastne energije vlagate za vzpon. Zadnji član na repu kolone nima nobene podpore, tako počasi in z veliko truda le s težavo sledi ritmu skupine.

Sploh so zakonitosti narave takšne, da so najmočnejše sile na severu in vzhodu. Obračajte knjige kakorkoli, prebirajte zgodovino... - v vseh primerih jug nikoli ne premaga severa! Nikoli v zgodovini ni bila dobljena vojna, ki se je širila iz zahoda na vzhod, ali iz juga proti severu. Kakorkoli že, v zadnji fazi dajo piko na i zakonitosti narave. Vzemite v roke zemljevid in se malo pozabavajte. Videli boste, kar bi Hitler moral opaziti - da je Moskva severneje od Berlina. Tudi Maribor je severneje od Ljubljane, Celje od Laškega in Laško od Radeč... Kdor potuje z letalom proti zahodu (na primer Ameriki) se po pristanku takoj aklimatizira. Če potujemo v obratni smeri proti poti sonca, rabimo več časa, da se spravimo v bioritem (pa saj poznate pregovor, da se proti vetru ne da opravljati male potrebe).

Po ogledu nekaj cerkva, ki jih je projektiral nam zelo znani Jože Plečnik, bi si upravičeno upal trditi, da je kot arhitekt dobro poznal te zakonitosti narave. Zlasti zanimive so Plečnikove cerkve v Bogojini, Črni vasi na Ljubljanskem barju, v Zgornji Rečici pri Laškem... Omenjeni mojster je v svoje projekte zelo uspešno vključil tudi razne simbole (ornamente), ki imajo svojo težo in funkcijo. Konec koncev je tudi spomenik, ki stoji sredi trga v Radečah, delo gospoda Jožeta Plečnika. Če bi ga pogledali iz ptičje perspektive od zgoraj, bi lahko z malo truda ugotovili, da je zelo podoben petim (pet) kockam Radeškega grba. Morda ste že kdaj opazili, da na vsakem trgu stoji kakšen prevodnik kozmične energije vsaj v obliki pobarvanega lesenega ali kovinskega droga, na katerega se izobesijo zastave. Na večjih trgih pa so postavljeni visoki stebri, na katerih ponavadi stojijo razni svetniki ali pomembni vojskovodje, ki imajo ponavadi v rokah zastave, razne puščice, sablje in druga bodala ali pa v zrak proti nebu molijo vsaj roko (za primer si vzemite Prešernov spomenik pri tromostovju v Ljubljani...), da deluje kot konica in tako prevaja ter porazdeli kozmično Yang energijo po vsem trgu, kjer se ljudje dobro počutijo in so bolj živahni. Tudi trgovine in lokali, ki so v neposredni bližini takih prevodnikov, boljše poslušajo kot v kakšni stranski ulici, kjer ni



Slika 33: Spomenik v centru Radeč

čutiti vpliva omenjenih energij, zato so tudi nakupi lokalov na takih lokacijah neprimerno višji ("astronomske cene"). Na radeškem spomeniku je na vrhu bakla, ki sloni na krogli, sam plamen, ki pa gori iz bakle, je na vrhu koničast.

Kakorkoli že, simbolom se v vsakdanjem življenju ne moremo izogniti. Spremljajo nas od rojstva do smrti. Kot smo že slišali, obstajajo v obliki števil, črk, not, prometnih znakov v zračnem, kopnem, morskem in rečnem prometu. Velikokrat jih uporabljamo, ne da bi se tega sploh zavedali. Zelo velike moči imajo simboli, ki so verskega (obrednega) značaja, kajti na takšne simbole meditira ogromno ljudi (vernikov) in jim daje neizmerno moč.

Simboli so stari kakor človeštvo, saj jih zasledimo v davni zgodovini raznih ljudstev in civilizacij, ki so na zemlji živeli davno pred nami. Najmočnejše naj bi bili s simboli povezani prostozidarji, framasoni, masoni. To naj bi bila tajna loža, ki naj bi v resnici krojila usodo tega planeta. V to organizacijo lahko pridejo le izbrani ljudje, ki naj bi imeli posebna moralna in etična načela o svetovnem bratstvu, brez verskih, rasističnih ali kakih drugih pomislekov, zaradi katerih so na svetu vojne. Člani te lože morajo biti čim bolj vplivni v družbi, ponavadi pa so največji lastniki materialnih dobrin. Po tem bi lahko sklepali, da gre poleg ogromno duhovnega znanja tudi za ekonomsko in posvetno ložo. To se mi je še dodatno potrdilo, ko mi je v roke prišla knjiga Zorana D. Nenezića "Masoni u Jugoslaviji (1.764-1.980)", v kateri so vpisani tudi Josip Broz Tito, Edvard Kardelj... Dosti se tudi govori, naj bi bila država Jugoslavija masonska tvorba. Če pogledamo v preteklost, bi to seveda lahko držalo, saj je bila tako imenovana Nova Jugoslavija ob nastanku sestavljena iz petih republik (število pet)! Kot zadnjo, šesto, pa so proglasili dosti kasneje Bosno in Hercegovino. Še prej je bila Jugoslavija sestavljena iz treh (tri) narodov (Srbov, Hrvatov in Slovencev). Delovanje masonov je že pri prvi združitvi treh narodov v Jugoslavijo dokaj očitno. Kasneje sem videl, da je bilo dosti znanih Slovencev včlanjenih v tej loži: Valentin Vodnik (loža v Ljubljani), Jernej Kopitar, Žiga Zois, ki je veliko naredil za slovenski narod in kulturo, Anton Tomaž Linhart...

Loža naj bi imela zelo močno hierarhično lestvico, kar je razvidno na fotografiji. Obstajajo učenci, pomočniki in mojstri. V knjigi je nekaj masonskih pisem, ki se končujejo z "Lep pozdrav 3x3!" Ali bi lahko imelo kakšno zvezo z našim loterijskim "3x3"?

V Ljubljani je nekoč obstajala loža Karitas, ki je že zdavnaj ugasnila. Najnovejša cerkvena humanitarna organizacija se sedaj tudi imenuje Karitas. Ali bi lahko tu iskali kakšno povezavo? Dobro znano je, da so prostozidarji zelo povezani z cerkvijo zlasti v Franciji, Nemčiji, Italiji... Najlepše in najmogočnejše katedrale so pozidali in s tajnim znanjem opremili prav prostozidarji in so se tudi sami upodabljali na različnih freskah in kipih, ki krasijo portale in notranjost cerkva.

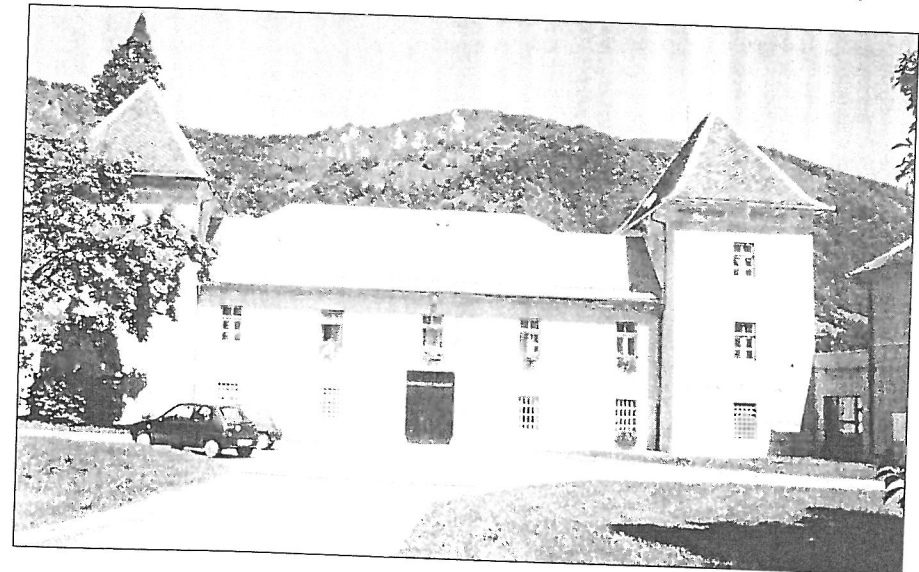
Skozi zgodovino dostikrat opazimo med člani prostozidarskih lož zelo visoke cerkvene dostojanstvenike. Ali ste se med mojo razlago sploh že kdaj vprašali kdo, zakaj in s kakšnim namenom je v občini naredil simbol (energetsko zvezdo), ki zelo močno deluje na naše mesto? Da tukaj ne gre za nedolžno otroško igrico, nam potrjujejo pozidani sakralni objekti, ki so na štirih krakih zvezde (najbrž ogenj, voda, zrak, zemlja), peti pa je prazen (po mojem prepričanju ta prazna točka predstavlja eter), preko katerega naj bi se izvrševala materializacija.

Prepričan sem, da energija steče iz prazne točke preko naravno nagnjenega grebena Vejovnik (podoben naklon kot pri piramidi). Nisem se pretirano čudil, ko mi je neka gospa s Hotemeža pripovedovala, kako obilno letino so imele nune na dvoru in kake velike in zdrave živali. Sama je to videla in se še do danes ne more načuditi zaradi obilnih pridelkov. Kako in s kakšno tehniko so mojstri v davnih časih to opravili, ostaja zaenkrat še velika uganka in skrivnost. Po drugi svetovni vojni je z odhodom nun padlo tudi duhovno življenje, kar pa je pogoj, da se na tako močnem energetskem mestu lahko normalno živi. Sadovnjake so požgali, naredili so ogromne njive, ki so se gnojile s umetnimi gnojili in škropile z strupenimi škropivi in tako se uničevali veliko mikroorganizmov. Kakor sem v zadnjem času bil obveščen, se bo zastrupljanje še nadaljevalo, saj se pri razformiranju izpostave Doba deli zemlja kmetom, ki na žalost nimajo osnovnega

dviga zavesti, da bi vsaj malo razmišljali o ekološkem zdravem pridelovanju hrane. Upam, da se bo mišljenje ljudi le spremenilo v doglednem času.

Da simbol res deluje, je potrdilo tudi sušenje nekih posebnih rož, ki jih je na strmem pobočju gradu v Radečah posejal moj brat Pavel (biolog).

Mnogi Radečani so se že sami začeli spraševati, zakaj je takšna koncentracija bolezni in drugih nenormalnih stvari prav na tem področju. Mnogi so bili mnenja, da zaradi prevzgojnega doma, ki je v neposredni bližini mesta. Ta trditev bi tudi po mojem prepričanju nekako držala (kar daš, to dobiš), če so na tem kraju bili kmetje in bolniki toliko in tolikokrat uslišani za svoje prošnje in želje, ki so jih izprosili in so se jim po podatkih uresničevale na materialnem nivoju. Bilo bi zelo čudno in bi sistem ne deloval, če se ne bi materializirale tudi negativne misli gojencev v najstrožjem popravnem domu pri nas, kjer obstaja tudi tako imenovani zaprti oddelek, ki je pod strogim nadzorstvom in tu so nastanjeni najhujši mladoletni prestopniki



Slika 34: Prevzgojnopopravni dom Radeče

v naši državi. Iz vseh vetrov se jih s posebnim spremstvom nasilno pripelje v Radeče, ki so jih že nič kolikokrat prekleli in okronali z negativnimi obsodbami.

Prva napaka je bila storjena že po drugi svetovni vojni, ko je država nasilno nacionalizirala zemljo in zgradbe ter jih preuredila v zapor. Tako dejanje seveda ne bi imelo takih posledic, če ne bi nad njimi stala velika zvezda, ki pa so jo ustvarjalci postavili povsem v druge namene. Na ta mesta bi se morali vrniti ljudje s pozitivnim razmišljanjem, ki imajo dvignjenega duha, ter želijo ljudem, živalim in naravi vse najboljše.

Tako se bodo na Hotemeško polje, zlasti pa v naš, kraj ponovno naselili mir, blagostanje in ljubezen, kar že predolgo pogrešamo. Simbol neizpodbitno deluje tudi na druge kraje naše nekdanje občine Laško, torej tudi na Rimske toplice, Zidani most itd. Drugi so zopet govorili o velikem radioaktivnem sevanju urana, ki naj bi prihajal iz masiva dolenskega pragozda Jatna. To je deloma tudi res. Kajti močno se je govorilo, da če ne bi odprli rudnika na Žirovskem vrhu, bi v poštev prišel masiv v bližini Radeč, saj se je že pred leti vršilo poskusno sondiranje.

Kljub takim in drugačnim govoricam ima po moje še največji vpliv simbol. Kot že rečeno, iz točke izhaja oranžna energija, kar pa seveda močno vzburja najmočnejšo energijo v človeškem telesu (kundalini ali spolno energijo), ki se praviloma dviga po tako imenovanem "šušnem kanalu" do malih možganov. Če se ta energija nekontrolirano sama sproži v človeškem telesu preko trebušne slinavke (pankreas), lahko pride do "biološkega samovžiga" človeka. Telo popolnoma zgori v svetlozelenomodrih plamenih ne da bi se poškodovala okolica. Od telesa ostane le kakšen prst, del noge...

Če podrobno pogledamo simbol in v njega začnemo vrisavati še manjše simbole, opazimo, da vsak naslednji, ki je manjši od prejšnjega, naredi del obrata okoli svoje osi proti desni strani, kar je seveda pozitivna (jang) energija.

Ali simbol še deluje pozitivno na naše mesto, ko pa je na tem predelu toliko čudnih stvari? Ali na njegovo moč vplivajo vse hitrejši



Slika 35: Ostanki telesa po samovžigu - od telesa je ostal le del noge.

tranziti planetov, ki krožijo okoli sonca? Morda kdo pozna delovanje simbolov in se je z vsem skupaj neokusno poigral, ga zaustavil za pretok božanske energije ali celo zasukal v obratno smer? To isto stvar je naredil Hitler, ki je zelo močan simbol (svastiko), ki predstavlja sonce, se pravi luč, obrnil narobe in si s tem, ko se je začel simbol obračati v nasprotni smeri, pridobil še večjo moč, vendar temno in negativno.

Kako se je Hitlerjeva agresija končala, vemo vsi (propad zamisli o Veliki Nemčiji).

Uresničena prerokba župnika

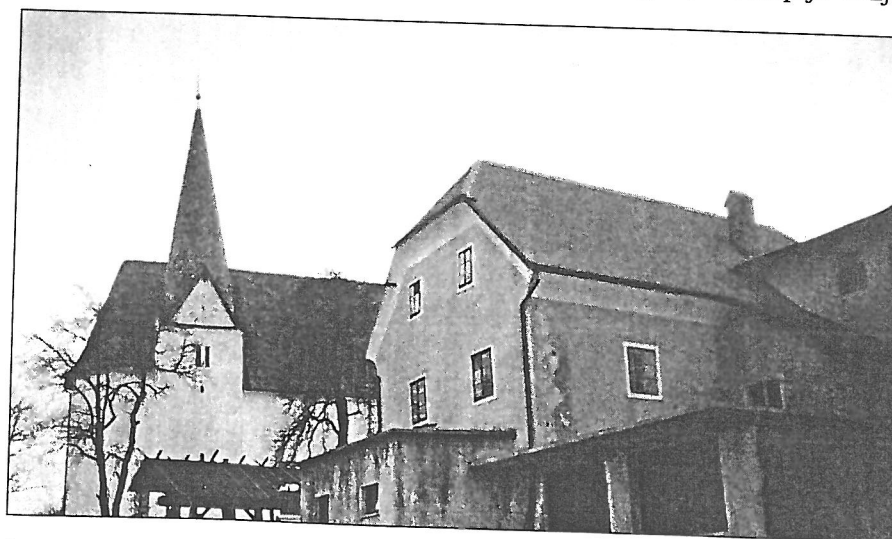
Ponovno bi vas spomnil na pregovor "Kar seješ, to žanješ". Strašne dogodke so si prebivalci krajevne skupnosti Marija Gradec, Velika in Mala Breza dobro vtisnili v spomin. Morda že slutite, na kaj namigujem? Od strašnega dogodka je minilo že kar nekaj let. Namigujem na veliko in strašno povodenj in plazenje zemlje, kar se na veliko mestih dogaja še danes. Še večjo pozornost mi je pritegnilo, ker so bili dogodki napovedani že nekaj let pred tem, preden so se do podrobnosti uresničili. Prebivalci teh krajev se še danes zdrznejo od nekakega strahospoštovanja, če jih vprašaš po dogodkih, ki so opustošili dolino. Po gospodu župniku F. D. (1.913-1.989), ki je nazadnje opravljal dušno pastirstvo v cerkvi Sv. Ruperta v krajevni skupnosti Breze, sem najprej povprašal znanko iz Laškega, ki je kot majhna deklica pri omenjenemu gospodu obiskovala verouk. Povedala mi je zanimivo zgodbo, ki močno sovпада z dogodki, ki so se zgodili veliko let kasneje. Takole mi je pripovedovala: "Ko sem bila še otrok, sem obiskovala verouk pri gospodu F. D. Spomnim se dolgega in sušnega poletja brez kaplje vode, ki tedne in tedne ni padla na zemljo. Nekega dne, ko smo prišli k verouku, je gospod iz kota pograbil majhno knjižico in dejal:

"No, otroci, kot vidite, zelo dolgo ni deževalo in zemlja je že pošteno razpokana od suše. Pojdite z mano, da bomo priklicali dež."

Baje se da dež priklicati tudi z žabo. Stari vrači so to obvladali in ritual izvedli tudi z mrtvo posušeno žabo). Naj opomnim, da je bila nekdanj žaba znak za plemenitost. Njen lik so iz zlata imeli izdelan na žezlih. Iz tega izhaja veliko pripovedk, kako so se razne kraljične in principi spremenili v žabe. Šele kasneje je omenjeni simbol plemstva - žabo - zamenjala lilija.

Znanka iz Laškega nadaljuje: "Tako smo molče in z naglim korakom zagrizli v hribček, ki je nedaleč od cerkve. Na hribčku je stala kapelica in zraven nje menda lipa. Župnik je odprl majhno knjižico in pričel iz nje brati nekaj v latinščini, česar otroci seveda nismo razumeli, pač pa smo morali moliti očenaš in druge molitve. Nebo je bilo popolnoma jasno brez kakršnegakoli oblaka in sonce je še naprej neusmiljeno žgalo. Ta ritual smo nekajkrat ponovili in župnik je zaprl knjižico ter zopet dejal:

"Zdaj pa kar hitro stopimo v cerkev, da ne bomo mokri. Malo se je nam zdelo smešno, a kljub vsemu smo se po strmini nemudoma vsuli proti cerkvi. In glej ga, zlomka! Niti fantje, ki so hiteli naprej, še niso pristopili cerkvenega pragu, ko so jih dosegle prve kaplje dežja.



Slika 36: Cerkev in župnišče Sv. Ruperta

Tako je kasneje deževalo precej časa in dež je dodobra namočil suho in razpokano zemljo.”

Ta zgodba je še en dokaz več, da je gospod Drevenšek dobro poznal pečate energij ali naravno kodo, kako se sprosti in materializira energija. Iz pogovora z več vaščani sem izluščil kruto resnico in grožnjo, ki jo je omenjeni gospod povedal več ljudem: “Ko bom umrl, ne bo veselice, ampak sodni dan, to bo tako hudo, da me niti pokopati ne boste mogli.”

Vse to je bilo čez nekaj let do potankosti potrjeno in zapečatenost z resničnimi dogodki. Ljudje se še danes ne morejo načuditi nenadnim vremenskim spremembam, ki so se zgodile na dan pokopa v letu gospodovem 1.989. Veliko ljudi iz daljne in bližnje okolice je s strahom govorilo: “Pa se je res uresničilo.”

Nek kmet mi je pripovedoval, kako je tebi nič meni nič voda na vsem lepem bruhnila sredi travnika na plano, udarila na njivo s krompirjem, ki je ležala le nekaj metrov niže in tako v velikem valu ruvala



Slika 37: Župnik Dori

krompir, koruzo ter ju čez rob kot slap po zraku odplavljala več deset metrov v dolino.

Druga gospa pripoveduje: “Ko sva s sinom odšla zvonit v cerkev svetega Petra (na zaselku Vrh v območju Olešč, ki se nahajajo v krajevni skupnosti Marija Gradec), je ob prvem udarcu zvona v turen cerkve močno udarila strela in nato še enkrat, a občutno močneje.”

To se je istočasno dogodilo tudi v cerkvi svetega Ruperta v krajevni skupnosti Breze, kjer je ravno takrat v cerkvi ležalo truplo pokojnega gospoda Drevenška. Po pripovedovanju naj bi bil udar strele tako močan, da je zažgalo električno napeljavo, na vhodnih vratih pa je nekaj ljudi kar “pometalo”, poškodovalo. Nekaj so jih odpeljali v celjsko bolnišnico - k sreči brez večjih poškodb.

Nek moški, ki je nosil krsto, mi je pripovedoval, kako se je neurje razbohotilo ob prihodu pred jamo, kamor naj bi položili posmrtno ostanke. Ko so hoteli gospoda položiti k večnemu počitku, je neurje sodu izbilo dno. Začelo je tako grmeti in deževati, da tega svet ne pomni. Iz jame in s hriba je privrela voda (iz Svetega pisma: “In brezno se je odprlo, iz globin so privrele podzemne vode”), tako da je postalo nevzdržno. “Hitro smo spustili krsto in se pred hudim neurjem zatekli pod bližnjo streho. Čez nekaj časa se je vse skupaj začelo umirjati in smo odšli nazaj na pokopališče, da dokončamo pokop. Ker je bila jama polna vode, krsta res ni šla vanjo (uresničena napoved). Iz jame smo predhodno odstranili vodo, da smo krsto s posmrtnimi ostanki lahko položili vanjo in jo obsuli z zemljo. Kakih podobnih dogodkov se niti najstarejši ljudje ne spomnijo.

Kot božji blagoslov in nekako opravičilo za vse ljudi, ki so preživeli zares težke trenutke, so farani za daljšo dobo dobili dobrosrčnega, z mehko in ljubečo roko obdarjenega gospoda župnika Dorčija. Bil je čisto nasprotje prejšnjega gospoda, ki so se ga v večini zelo bali.

Doreta so imeli vsi neizmerno radi, pravijo domačini. Kadarkoli se je razvil pogovor okoli njega, so ljudem zasijale zdrave kmečke in iskrene oči. Nekateri so s solzami žalosti zaradi njegovega odhoda pripovedovali, kako lepo so se imeli. Kot vedno, se slabe stvari končajo, dobre pa še prej.

Nevihta se je točno čez eno leto po pokopu ponovila, vendar na srečo ne v tako hudi obliki kot takrat. Vsako leto je ob obletnici smrti še čutiti manjše ali večje vplive in spremembe vremena.

Če se peljemo po dolini, kjer je divjalo neurje, še danes opazimo veliko že delno zaraščenih plazov. Ponekod pa se pojavljajo novi. Lahko se samo vprašamo, kdo bo odstranil prekletstvo doline, po kateri je divjala ujma. Prebivalci Laškega sploh niso vedeli, kaj se v sosednji dolini dogaja, saj je v Laškem normalno sijalo sonce. Ko pa so prihrumele blatne vode mimo cerkve v Marija Gradcu, jih prepust pod železnico ni mogel več požirati in je voda v velikem valu udarila preko železnice v Savinjo, tedaj so šele vedeli, da se dogaja nekaj strašnega... Nam pa zopet ostaja velik simbol in vprašanje, kakšen vpliv na njegovo delovanje je imela iniciirana in namerno izzvana katastrofa? Pozitivnega gotovo ne!!! Poraja se naslednje vprašanje: "Ali ta negativna energija še vedno deluje?" Ali se zaradi tega v Radečah materializirajo popačena dejanja, kot so: hude bolezni, pretiran alkoholizem, drogiranje, samomori, čudni vzroki prometnih nesreč s smrtnim izidom, propad gospodarstva, nelegalne in legalne tatvine (kako v svojo malho zbasati čim več denarja, razna nasilna dejanja in obrekovanja), itd.

Zdaj pa ponovno pogledjte karto, kjer je narisani simbol. Opazili boste, da se na drugem kraku pentagrama na področju Olešč nahaja cerkev svetega Petra, ki je skoraj popolnoma v liniji z radeško cerkvijo, kjer je prav tako cerkev svetega Petra. Oltar je obrnjen proti severu za boljši sprejem energije, ki teče skozi prazno točko materializacije in tako kot posrednik energijo pošilja dalje, predvsem v center Radeč. Morda na to ugotovitev opozarja tudi ura na zvoniku, saj ima kazalce le ura na severu in jugu. Ura proti vzhodu in zahodu pa je prazna, brez kazalcev. Ali je velik križ na nunskem pokopališču umiral energijo? Ali je kapelica na Hotemeškem polju opravljala posebno funkcijo pravilne porazdelitve močne energije?

Vsakokrat, ko izgovorim besedo sveti Peter, se mi poraja otroška želja, da bi se morda dalo odmakniti črko P, ki morda predstavlja besedo pečat, potem bi lahko prebrali samo Eter. To pa morda že kaj

pomeni! Končno pa lahko vsi skupaj brez kakšnega posebnega napora ugotovimo, kaj ima sveti Peter v rokah. To lepo piše tudi v Svetem pismu, namreč, da mu je Gospod izročil ključ od nebes (skrivnosti). Tudi besede "Kakor zgoraj, tako spodaj" niso iz trte zvite. Ali se dogodki za naše mesto krojijo dosti severneje, na zgornjem nivoju pentagrama, ali kje "višje", kamor naše znanje in um še ne prodreta?

S težavami se spopadajo tudi drugod. Na primer v Rimskih Toplicah imajo tudi vsemogoče in nemogoče zaplete, zlasti okoli zdravilišča, ki ne more in ne more dobiti pravega gospodarja.

Ko pa pridemo v Laško, nas že takoj na drugi strani cestnega mostu, kjer stoji kapelica, pozdravi resen mož s prstom na ustih, kot da kaže, da se v starem in lepem mestecu skriva neka skrivnost, ki se mora za vsako ceno ohraniti in ostati v tajnosti. Govorim vam o kipu svetega Janeza Nepomuka, ki stoji v kapelici. Svetnik je konec koncev tudi zaščitnik Češke, spovednikov, mostov ter zoper obrekovanje in kletve. Rodil se je in živel na Češkem. Umrl je zato, da je obvaroval spovedno molčečnost. Vrgli so ga z mostu v reko in zaradi tega je tudi zaščitnik mostov. Na most, s katerega so ga vrgli v reko, so naslednji dan pritrdili sedem zvezdic, kot spomin na nenavaden pojav, saj se je še isti večer nad mostom pojavilo prav tako sedem zvezdic.

Nedavno tega sem se zadrževal na enem izmed petih krakov velikega simbola našega pentagrama. En krak sega do mesta, ki je označeno na zemljevidu z velikimi črkami z imenom Skrivnost, kjer stoji tudi cerkev Sv. Trojice. Ta krak me je že dostikrat spomnil na veliko skrivnost, ki je globoko v "tajnosti". Na tem kraku pač stoji cerkev svete Trojice. Že na prvi pogled mi je cerkvica delovala nekam neobičajno. Skozi okno, v katerem manjkajo stekla, sem lahko opazil dvojni oltar. Prvi je zelo skrbno narisani kot freska, pred njim pa stoji še en običajen, izdelan iz lesa. Vse se nekako podvaja. Ob cerkvi pa rastejo tri zelo stare lipe, ki strogo označujejo konico pentagrama.

Strela pogosto udari v zvonik, saj zvoniki cerkva opravljajo funkcijo prizemljevanja kozmične energije. Zaradi tega so že nekoč okoli cerkva posadili lipe, ker imajo mehak les in vsebujejo dosti vode, ta pa kratkomalo strelo potegne nase.

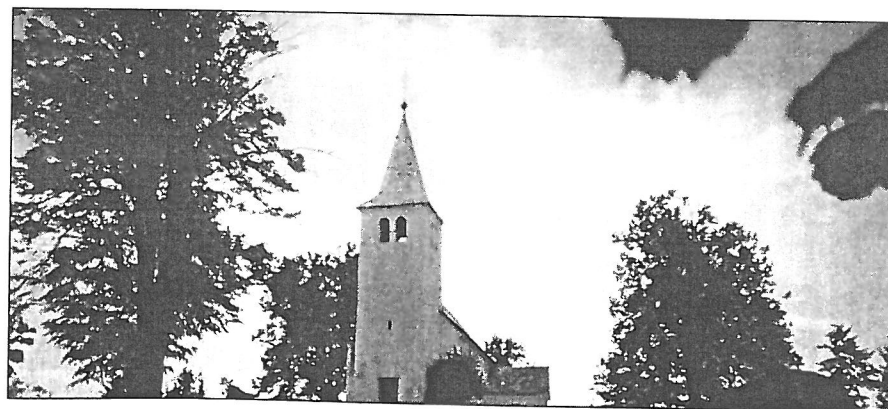


Slika 38: Sv. Janez Nepomuk

V neposredni bližini cerkve sem spoznal zelo prijaznega domačina, ki mi je, ne da bi vedel, posredoval veliko koristnih podatkov. Kot sem predvideval, mi je tudi on potrdil dejstvo, da se število rakastih obolenj, srčnih bolezni in infarktov že nekaj let iz dneva v dan povečuje. V zadnjem času pa se pojavlja tudi veliko bolnikov s tako imenovano Lymsko borelijo, ki je posledica pika klopa. Bolezen lahko pusti hude posledice na možganih.

Pripovedoval mi je tudi o Jurkloštru, kjer je bila nam vsem tako znana kartuzija. Pa tudi, kot je videti, o načrtnem gospodarskem propadu kraja. Pred nekaj leti je bila izdana knjižica "Jurklošter nekoč in danes", ki pa ni mogla v popolni luči ugledati sveta, tako kot jo je avtor napisal, brez ovinkarjenja in dlake na jeziku. Po pripovedi domačina, ki razmere tod dobro pozna, naj bi to knjigo kar nekajkrat cenzurirali (zanimivo bi bilo najti originalne zapiske avtorja). Zanimiv se mi je zdel tudi podatek, kako sam kot lovec ugotavlja pozitivni vpliv piramide, kar so mu potrdili že njegovi sotovariši, ki so tako ali drugače sedeli v njegovi opazovalnici, ki ima namenoma narejeno piramidasto streho. Vsi potrjujejo, da so streli stoodstotni.

Povedal mi je tudi podatek o neverjetni moči in pogostosti udarcev strele v masiv bližnje in širše okolice. To je neizpodbitno, saj je videti številne poškodbe dreves.



Slika 39: Cerkev Sv. Trojice

Kaj strelo tako močno privlači? Nedolgo za tem sem tudi na to vprašanje dobil odgovor. V dolini Jurkloštra sta nekoč obratovali kar dve steklarni.

Prvo je zgradil leta 1.788 baron Jožef Wintershofen, ki je bil tudi lastnik kozjanskega gradu. Zgrajena je bila v Lahovem grabnu na severnem pobočju Lisce. To naj bi bila majhna steklarna z eno pečjo in osmimi delavci. Že leta 1.790 naj bi jo po podatkih nasledil Karel Azula, ki je bil tudi oskrbnik spodnjega gradu Sevnica. Bil je tudi lastnik planinske gospoščine in član koroške družine rudarskih in železarskih podjetnikov. Leta 1.802 je Karel premestil steklarno z Lahovega grabna v Mišji dol na ravnico med sotočjem Lahovnice in Gračnice.

Po njegovi smrti leta 1.818 je tovarno prevzel tast Franc Grohmann, ki je bil po rodu nemški Čeh. Za tem pa jo je leta 1.858 prevzel zet Edvard Heider iz Trsta, ki je tudi zgradil železniški most v Zidanem mostu leta 1.849. Ing. Heider je leta 1.860 opustil steklarno v Jurkloštru ter zgradil večjo in sodobnejšo v Hrastniku, ki na srečo



Slika 40: Cerkev in del gradu ob kartuziji Jurklošter

obratuje še dandanes. Franc Grohmann je svojemu zetu, lastniku prve steklarne, dal vklesati spominsko ploščo z naslednjo vsebino: "Tu počiva vitez Karel Azura, od leta 1.809 stotnik cesarsko-kraljeve deželne obrambe in lastnik steklarne Jurklošter. Umril je v starosti 56 let, dne 16. septembra 1.818. Spomenik mu poklanja Franc Grohmann 1.825."

Prva steklarna na pobočju Lisce je stala na zemljišču, katerega lastnik je bil še leta 1.857 Italijan Martini, potomec nekdanjega steklarja. Pozneje je bila tu Jurkova (Glažutarjeva) domačija. Danes naj bi bila domačija Špitalarjeva. Kmeta nad Volčjim grabnom so domačini še dolgo imenovali "Lajovic", ker je klical delavce na delo v steklarno. To ime se v ustnem izročilu še danes uporablja.

Nemški graben se imenuje po nemških steklarjih, ki so tu raziskovali ležišča kremenjaka, ustrezne vrste lesa, gline in dolomita. Ta kraj domačini še danes imenujejo prve steklarne ("Na stari Glažuti").

Prvi lastnik je kupil nekaj gozdov od graščinske uprave, drugi Azura pa je imel že posebno pogodbo od leta 1.801 dalje za izkoriščanje graščinskih gozdov. Tod so bili ohranjeni še ogromni kompleksi pragozdov, ki so bili nekdanj last menihov. Steklarna v Mišjem dolu (Jurkloštru) je bila na štirih obsežnih stebrih. V glavnem so bile stene zgrajene iz lesa. Kjer pa so stale peči in talilne naprave, je bila stena pozidana. Bila je 19 metrov široka in 57 metrov dolga zgradba. Streha je bila zelo strma in s skodlami prekrita.

Na sredi strehe je stal visok lesen koničast stolp, v katerem je visel stokilogramski zvon, ki je služil namesto sirene. Ob tovarni so bili še drugi spremljajoči objekti: brusilnica, gostilna (1.840), mešalnica surovin, močlarna za kozarce, steklenice ter druge steklarske izdelke.

Ob izlivu Lahovnice so bile delavske hišice z vrtički, kjer so si delavci pridelali osnovno zelenjavo. Tu je stalo tudi skladišče in pa vila, v kateri je stanoval lastnik steklarne. Reka Gračnica je poganjala dvoje pogonskih koles. V obratu je bila ena glavna peč za taljenje surovin-skih zmesi, ena hladilna peč, osem pihalno-oblikovalnih komor in pripravilnica surovin.

1.860. leta je bilo v tovarni zaposlenih 32 delavcev in 2 uradnika. Od tega so bili 4 netilci-mešalci, ki so za svoje delo v enem dnevu zaslužili 0,36 goldinarja, 8 steklarjev po 1 goldinar, 8 pomočnikov po 0,45 goldinarja, 7 vnašalcev surovin 0,20 goldinarja, 1 topilec 1,15 goldinarja, 1 drobilec surovin 1,20 goldinarja in 3 ovojni vezilci izdelkov 0,24 goldinarja. Delali so sezonsko kakih 180 do 240 dni v letu in po 14 ur dnevno. Glavna talilna peč je brez obnove zdržala največ 40 do 44 tednov. V obratu je obstajala posebna peč za valjarnico in še tri manjše peči za brušeno in barvano steklo.

Pri proizvodnji stekla so uporabljali kremenčev pesek, dolomitno sipino, pepeliko (potašo), svinec (minij), jedilno sol (NaCl), Glauberjevo sol, rjavi železovec, kobalt in celo arsenik. Njihovi izdelki so bili v glavnem kozarci in steklenice raznih velikosti in oblik, črne šampanske steklenice, okensko steklo ter druge šipe (tudi barvane), zeleno in rjavo steklo, brušeno, kredno steklo, gravirano in briljantirano, okrasni izdelki s pisanimi figuricami, slikami pokrajin ter različnimi rojstnimi datumi in imeni. V tem času so bili najbolj imenitni kehlivi v živopisanih barvah, kakor tudi namizne okrasne krogle.

Izdelke so odvažali v Trst, notranjost Italije, na Reko ter drugam po Hrvaškem, na Kranjsko... Ko še ni bilo železnice, so izdelke prevažali s konji. Stalno so imeli po 12 do 14 konj. Ko pa je bila zgrajena železnica, so s konji prevažali samo do tovornih postaj v Loki, Sevnici, Šentjurju, Laškem in v Celju.

Pot do železnice jih je vodila preko Razborja in Vrha nad Laškim. Kot že rečeno, je leta 1.860 Heider steklarno iz Jurkloštra preselil v Hrastnik (verjetno tudi zaradi ugodnejšega transporta, saj Hrastnik leži v neposredni bližini železnice).

V Mišjem dolu pa so podrli vse delavske hišice, skladišča in večino drugih stavb, ki so tako ali tako bile v slabem stanju. Stavbe, ki pa so bile še dobre, je prevzela graščinska uprava in v njej naredila manjšo papirnico. Da je obstajala steklarna, se vidi tudi iz različnih primkov, ki so se deloma ohranili še do današnjih dni. Delavci so prihajali z vseh strani: iz Italije, Furlanije, Nemčije, z Bavarske... Bili so naseljeni v Jurkloštru. Njihovi potomci so se počasi, a vztrajno

poslovenili in so se skozi čas, ki neutrudno teče, v večji meri preselili v druge kraje ali pa so pomrli. V starih zapisih bodo večno ostali primki kot so: De Santi, Della Mea, Martini, Pettini, Capelari, Chanti, Pompe, Toniutti, Wnedig, Werne, Venturini, Wanneli... Nemško-bavarska imena pa so: Rauter, Reich, Hochkraut, Fidler, Schmidt, Gradt, Zentrich, Masten, Vidmar, Vidmaier, Baumkircher, Biedermann, Wassermann, Verber, Wolf, Zahmloch, Schmerz, Obermann, Obermajer, Staut, Pfeifer, Legwart, Schotter, Riegler, Wunderlich, Sendelbacher, Haller...

Nadučitelj in šolski kronist v Razborju, Jurko, piše v kroniki o posebnih značilnostih potomcev teh priseljencev, češ, da v njihovi krvi še vedno prevladujejo tuji elementi, ki se, kot on piše, kažejo v robatošti, ostrem govoru in celo v surovosti.

Omenjena trditev gospoda Jurka naj bi v tistem času bila povsem utemeljena, kajti še dandanes z zelo zelo redkimi izjemami začutiš to energijo. Sam sem jo kar nekajkrat občutil na svoji koži, ker sem nekaj let opravljal dimnikarsko službo v krajevni skupnosti Loka, pod katero spada tudi naselje Razbor (Kri ni voda).

Kjer je tovarna, je ponavadi tudi osnovna surovina. In tako je tudi bilo. Na tem masivu je ogromno kremenca, ki so ga včasih kopali za potrebe steklarne. Če dobro pogledate v zemljevid, boste še danes opazili zaselek Kremen. Kremen pa je seveda silicijev kristal, ki ima ogromno moč prevoda energije in pomnjenja. Naj vas ponovno spomnim na Sveto pismo. Bog si je našel večni mir in pokoj v Sioni - morda je to silicijev kristal, kakor ugotavlja gospod Mohorič. Potem bi se ideja o masivu, ki se imenuje Tajna, še kako pokrivala z resničnostjo, na katero vam že nekaj časa med vrsticami namigujem.

Z vašo pomočjo sledi nadaljevanje...



go Kavšek

Viri fotografij in citatov

- Slike 1-3, 6-8, 10-12, 14, 16-24, 28-31, 33-36, 38-40: Drago Kavšek
- Slika 4: Ciganske Piatnikove karte; karta "Tretje, Božje oko"
- Slika 5: iz knjige Barbare Ann Brennan "Prebujajoča svetloba", Gnosis, Ljubljana 1996, ilustrirala: Thomas J. Schneider in Joan Tartaglia
- Slike 9, 13, 35 in 43: iz knjige "Enciklopedija magičnega in mističnega", DZS, Ljubljana 1992
- Slika 15: vir neznan
- Slika 25: Crowleyev TOT Tarot; karta "Diski - Zaskrbljenost"
- Slika 26: iz knjige Helmuta Hillerja "Sve o praznovjerju", Grafički zavod Hrvatske, 1989
- Slika 27: motiv s predvojne starojugoslovanske razglednice je prispevala gospa Neži Blaznik
- Slika 32: sliko je prijazno prispevala gospa Anica Podlesnik - "Ani mama"
- Slika 37: Novi tednik, stran 33, 17. avgust 1995
- Slika 41: iz knjižice Julie in Dereka Parkerja "Zbirka Nebesna znamenja - Lev", DZS 1994
- Slika 42: iz knjižice Kwok Man-Ho "Zbirka Kitajski horoskopi - Prašič", DZS 1996
- Citat na straneh 52 in 53 o Širju: dr. Ivan Stopar, Novi tednik, 1. julij 1982
- Informacije o Jurkloštrski steklarni so bile povzete po knjigi "Jurklošter nekoč in danes" Eda Jelovška, izdane v Mariboru 1983.



Slika 6: Slika aure, posneta z napravo za slikanje aure; na enak način vidijo auro vsi otroci in jasnovidci. Aura lahko seva tudi več metrov daleč.